

ДЖАНЕТ ЕВАНОВИЧ СТЕФАНИ ПЛЪМ ИЛИ Г-ЦА СВАТОВНИЦА

Част 12 от „Стефани Плъм“

Превод от английски: Illusion, 2016

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Мъжете са като обувките. Някои ти прилягат по-добре от други. А понякога отиваш да пазаруваш, но не намираш нищо, което да ти хареса. И тогава, по ирония на съдбата, на следващата седмица намираш два чифта, които са идеални, но ти нямаш достатъчно пари да ги купиш и двата. В момента се намирах точно в такава ситуация... но не става въпрос за обувки, а за мъже. А тази сутрин стана дори още по-лошо.

Преди известно време, мъж на име Дийзъл се появи в кухнята ми. Пфу, той направо си беше там. Като с магия. След това, няколко дни по-късно, изчезна. Сега, без никакво предупреждение, отново стоеше пред мен.

— Изненада — каза той. — Върнах се.

Извисяваше се само малко над метър и осемдесет. Добре сложен, с широки рамене и хлътнали, преценяващи очи. Изглеждаше така, като че би могъл добре да нарича нечий задник, без дори да се изпоти. Имаше много гъста и чуплива, пясъчноруса, късо подстригана коса и рошави русоляви вежди. По мое мнение, беше в края на двадесетте и началото на тридесетте си години. Знаех много малко за произхода му. Определено беше извадил късмет в лотарията при раздаването на гени. Добре изглеждащо момче, с перфектни бели зъби и усмивка, която караше кръвта на жените да кипи.

Беше студена февруарска сутрин и той се появи в апартамента ми с увит около врата му многоцветен шал, черно вълнено късо палто, износена плетена термо блуза с три копчета, избелели дънки, изхабени ботуши и обичайното си лошо държание. Знаех, че под палтото се крие мускулесто, атлетично тяло. Само не знаех, дали под лошото му поведение имаше скрито и нещо хубаво.

Казвам се Стефани Плъм. Средна съм на ръст, със средно тегло и речниковият ми запас е на средно ниво — като за човек, който живее в Джърси. Имам дълга до раменете кафява коса, която, в зависимост от влагата, е или къдрава, или чуплива. Очите ми са сини. Потеклото ми е

унгарско и италианско. Семейството ми е с отклонения от нормалното — в нормални граници. Има куп неща, които бих искала да направя с живота си, но точно сега съм напълно щастлива да мога, докато вървя, да стъпвам с единия крак след другия и да си закопчавам дънките без над колана ми да надвисват разплути телеса.

Работя като агент по събиране на гаранции за моя братовчед Вини и успехът ми в работата се дължи по-скоро на късмета и упоритостта ми, отколкото на уменията ми. Живея в скромен апартамент в покрайнините на Трентън и единственият ми съквартирант е хамстер на име Рекс. Ето защо, разбираемо се изплаших от внезапната поява на този огромен субект в кухнята ми.

— Мразя, когато се появяваш изневиделица пред мен — срязах го аз. — Не можеш ли да позвъниш на вратата като нормален човек?

— Преди всичко, аз не съм точно нормален. И второ, трябва да си щастлива, че не влязох в банята, докато беше мокра и гола. — Дари ме с убийствената си усмивка. — Въпреки че нямаше да имам нищо против да те видя гола и мокра.

— Само в мечтите ти.

— Да, бе — отговори Дийзъл. — Вече се е случвало. — Завря главата си в хладилника ми и затършува из него. Нямаше кой знае какво вътре, но той намери една изоставена бутилка бира и няколко парченца американско сирене^[1]. Изяде сиренето и глътна бирата на екс. — Все още ли се срещаш с онова ченге?

— Джо Морели ли? Да.

— А какво става с пич номер две?

— Рейнджъра ли? Е, все още работя с него.

Рейнджъра беше моят ментор в преследването на бегълци и дори нещо повече. Проблемът беше, че тази част с „нещо повече“ не беше ясно уточнена.

Дочух едно изсумтяване и въпросително излайване от спалнята ми.

— Какво става? — попита Дийзъл.

— Морели работи двойни смени и аз се грижа за кучето му Боб.

Чу се звук от тичащи кучешки лапи и Боб зави откъм тъгла. Спря с приплъзване върху балатума в кухнята. Той беше звяр с огромни крака, рунтава оранжева козина, увиснали уши и щастливи кафяви очи. Вероятно голдън ретривър, но никога нямаше да спечели

състезание за чиста порода. Настани дупето си върху ботуша на Дийзъл и замаха с опашка.

Гостенинът ми разсеяно го погали по главата, а той проточи лиги по крачола му, като се надяваше да получи малко сирене.

— Посещението ти е лично или служебно? — попитах аз.

— Служебно. Търся един човек на име Бърни Бийнър. Трябва да го затворя.

Ако можех да вярвам на Дийзъл, на планетата съществуват хора, които притежават способности, извън приетите нормални човешки граници. Те не са точно супергерои. По-скоро са обикновени хора с необикновени дарби — да вдигат крава със силата на мисълта си или да изпращат светкавици. Някои са добри, а някои — не чак толкова. Той преследва лошите. Алтернативното обяснение за него е, че той е чалнат.

— Какъв е проблемът на Бийнър? — попитах.

Гостът ми пусна малка трошица сирене в клетката на Рекс и даде още едно парченце на Боб.

— Откачил е. Бракът му отишъл по дяволите и той обвинява един друг от Неназоваемите. Сега е тръгнал да си върне съпругата.

— Неназоваемите?

— Така наричаме себе си. Звучи по-добре от *чудаците*.

Само малко по-добре.

Боб се буташе в Дийзъл, опитвайки се да получи още сирене. Той беше дългокрако, около четиридесеткилограмово куче, а мъжът беше деветдесет килограма мускули. На кучето на Морели щеше да му бъде необходимо много повече сила, за да може да бута Дийзъл из кухнята ми.

— И ти се намираш в апартамента ми, защото...? — попитах аз.

— Имам нужда от помощ.

— Не! Не, не, не, не, не.

— Нямах никакъв избор, сладкишче. Жената, която търси Бийнър, е в списъка ти с най-търсените престъпници. И тя е под моя опека. Ако искаш да си получиш тлъстия чек, трябва да ми помогнеш.

— Това е ужасно. Това е изнудване, подкупване или там каквото и да било нещо си.

— Да. Свиквай с това.

— Коя е жената?

— Анни Харт.

— Майтапиш се. Вини й е адски ядосан. Вчера цял ден я търсих. Издирват я за въоръжен грабеж и нападение със смъртоносно оръжие.

— Всичко това са пълни глупости, не че някой от нас двамата дава и пет пари за това. — Дийзъл систематично преглеждаше шкафовете ми, търсейки храна, а Боб плътно го следваше. — Както и да е, важното е, че добре съм я скрил, докато оправя нещата с лудия Бърни.

— Бърни е... хм, един от Неназоваемите, който е тръгнал да търси Анни?

— Аха. Проблемът е, че тя е от типа кръстоносци. Приема работата си сериозно. Казва, че това й е призванието. Така че единственият начин, по който можех да я накарам да стои скрита, беше да й обещаю, че аз ще се заема със случаите й. Гади ми се от това, с което се занимава тя, затова ти го пробутвам на теб.

— И какво печеля аз от всичко това?

— Получаваш Анни. Веднага, щом аз се справя с Бърни, ще ти я доведем.

— Не виждам това да е кой знае каква голяма услуга за мен. Ако не ти помогна, тя ще излезе от скривалището си, аз ще я спипам и работата ми ще е приключена.

Дийзъл беше поставил палците в джобовете на дънките си, очите му бяха вторачени в моите, а изражението му бе сериозно.

— Какво ще ти струва това? Имам нужда от помощ и всеки си има цена. Каква е твоята? Какво ще кажеш за двадесетачка, когато свършиш работата?

— Сто. И нищо незаконно или животозастрашаващо.

— Договорихме се — оповести гостенинът ми.

Ето я и тъжната истина — няхах нищо по-добро от това за правене. А и ми трябваха парите. От офиса се бавеха с плащанията. Имах да проследя една престъпница под гаранция, която не се беше явил пред съда, а Дийзъл я държеше някъде под ключ.

— Какво точно се предполага, че трябва да направя аз? — попитах го. — Във формуляра за гаранцията Анни е записана като експерт по връзките.

Дийзъл се изсмя гръмогласно:

— Експерт по любовните връзки! Предполагам, че го е използвала като прикритие.

— Дори нямам представа какво означава това! Какво, по дяволите, е експерт по връзките?

Той беше метнал износена кожена мешка върху плота, когато се появи в кухнята ми. Отиде до нея, извади огромен жълт плик и ми го подаде.

— Всичко е тук.

Отворих плика и извадих наръч папки, натъпкани с фотографии и листове, изписани на ръка.

— Има сбита версия за теб, закачена с кламер най-отгоре на всяка папка — добави гостът ми. — Всичко важно е там. Тя каза, че трябва да бързаш, защото денят на Свети Валентин е съвсем скоро.

— Е, и?

— Аз лично не се впечатлявам от този ден, с онези сладникави картички и противни купидони и глупостите като сърца и цветя. Но за Свети Валентин Анни е това, което дядо Коледа е за Коледата. Тя го прави да се случва. Разбира се, Анни работи на по-малък фронт. Не е, като да има десет хиляди елфи, които да се трудят за нея.

Дийзъл беше наистина секси парче, но си мислех, че вероятно той беше само на една стъпка от настаняването за постоянно в онази чудата ферма.

— Все още не разбирам каква е моята роля.

— Току-що ти дадох пет отворени досиета. От теб зависи, тези пет човека да изживеят един хубав ден на влюбените.

О, Господи!

— Виж, знам, че е неубедително — каза той, — но съм го закъсал. А сега и ти си в купа. И ако не получа нещо за закуска, ще ми прегорят бушоните. Така че, намери ми нещо за ядене. Тогава аз ще свърша *моята* част и ще потърся Бърни, а ти ще трябва да свършиш *твоята* част и да поработиш по списъка на Анни.

Закопчах поводата за нашийника на кучето и тримата тръгнахме надолу по стълбите към колата ми. Карах жълт Форд Ескейп, който беше добър за превозването на престъпници и кучета като Боб.

— Той навсякъде ли е с теб? — поинтересува се Дийзъл.

— В повечето случаи. Ако го оставя у дома, се чувства самотен и започва да дъвче мебелите.

Четиридесет минути по-късно, Дийзъл привършваше една камара от бъркани яйца, бекон, палачинки, домашно приготвени картофи, тост със сладко... и всичко това полято с кленов сироп.

Бях си поръчала същата закуска, но след една трета от нея трябваше да се откажа. Бутнах чинията си настрана и помолих да ми поставят остатъка в кутия за вкъщи. Изпих си кафето и разлистих първото досие. Шарлийн Клингър, 42 годишна. Разведена. Четири деца на възраст седем, осем, десет и дванадесет. Работи в Отдел за регистрация на превозните средства. Имаше доста неласкава нейна снимка, на която тя бе присвила очи срещу слънцето. Носеше маратонки, провиснал памучен панталон и пуловер, който не допринасяше кой знае колко много, за скриването на факта, че е с около десет килограма над нормата. Лицето ѝ беше приятно. Усмивката ѝ изглеждаше напрегната, все едно бе направила усилие, като че имаше да направи нещо по-важно, отколкото да позира за снимката.

Имаше още четири страници в досието на Шарлийн. Харви Нолън, Браян Сийбийм, Лони Брауноски, Стивън Клайн. ОТХВЪРЛЕН/А беше изписано с червен маркер през всяка една страница. Имаше самозалепваща се бележка на гърба на досието. ЗА ВСЕКИ ВЛАК СИ ИМА ПЪТНИЦИ, беше изписано на нея. Предполагам, че с това Анни се е опитвала да си вдъхне кураж. И втора бележка под първата. ДА НАМЕРЯ ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ НА ШАРЛИЙН. Нейната мисия.

Въздъхнах тежко и затворих папката.

— Хей, можеше и да е по-зле — каза Дийзъл. — Можеше да гониш някой австралиец, който мисли, че е започнал ловният сезон за ловците на глави. Освен, ако наистина не я вбесиш, Шарлийн вероятно няма да стреля по теб.

— Не знам откъде да започна.

Дийзъл се изправи и хвърли някакви пари на масата.

— Ще го измислиш. Ще намина по-късно.

— Чакай — казах аз. — Що се отнася до Анни Харт...

— По-късно — отговори той.

И само с три крачки бе прекосил заведението и стигнал до вратата. Докато отида до паркинга, той вече не се виждаше никъде. За щастие, не си беше присвоил колата ми. Все още стоеше на мястото си, Боб ме гледаше през задния прозорец, някак си разбрал, че стиропорената кутия в ръката ми съдържа храна и за него.

Фирмата за съдебни гаранции е малко помещение на Хамилтън Авеню, на около десет минути с кола от закусвалнята. Паркирах до тротоара и влязох през предната врата. Кони Ризоли, офис мениджърката, вдигна поглед, когато се появих. Тя е няколко години по-голяма от мен, с няколко килограма по-тежка, няколко сантиметра по-ниска и много повече италианка, и винаги с много по-красив маникюр от моя.

— Трябва да си се свързала с вселенската предавателна служба тази сутрин — отбеляза Кони. — Тъкмо щях да ти звъня. Вини е полудял заради Анни Харт.

Подобното на пор лице на Вини се показва на вратата на вътрешния офис.

— Е? — попита той.

— Какво е?

— Кажи ми, че си я закопчала и затворила. Кажи ми, че имаш разписка за залавянето ѝ.

— Имам следа — отговорих.

— Само следа? — Той склочи ръце върху главата си. — Направо ме убиваш.

Лула седеше на канапето от изкуствена кожа и четеше списание.

— Де да имахме този късмет — каза тя.

Лула е осемдесет килограмова афроамериканка, напъхана в тяло с височина метър шестдесет и пет. В момента бе облечена в плътно прилепнала червена тениска от ликра, върху която с преливащи се букви бе изписано „целуни ме отзад“, дънки — които сякаш щяха да се сцепят всеки момент — с кристали, залепени по страничните шевове, както и ботуши с десетсантиметрови токчета. Когато е в настроение, тя се занимава с досиетата в офиса и действа като мой бодигард, когато имам нужда от подкрепление.

— Какво е положението? — попитах Кони.

— Нищо ново. Анни Харт е единствената голяма плячка на хоризонта. По това време на годината винаги е спокойно. Всички сериозни наркомани се самоубиха около Коледа, а за проститутките и пласьорите на наркотици е прекалено студено да висят по ъглите. Единственото добро престъпление, което се е случило, е престрелка между банди, но тези идиоти ги задържаха без гаранция.

— Толкова е спокойно, че Вини заминава на пътешествие — каза Лула.

— Да, и круизът не е евтин — каза той. — Така че си вдигни задника от тук и намери Анни Харт. Не съм благотворителна организация! Заради гаранцията на Харт съм на загуба и ще се наложи да се престоря, че получавам удар, за да мога да осребря застраховката за пътуването. А на Люсил това няма да ѝ хареса.

Люсил е съпругата на Вини. Баща ѝ е Хари Чука и ако разбереше за необходимостта от подобен незаконен акт, със сигурност не би бил щастлив да види дъщеря си лишена от този круиз.

— Това е един от онези луксозни круизи за Свети Валентин — продължи той. — Люсил вече си е приготвила куфарите. Вярва, че това ще освежи брака ни.

— Единственият начин, по който бихте могли да освежите брака си, е жена ти да донесе белезници и камшик — вметна Лула.

— Е, съди ме тогава — отговори ѝ Вини. — Имам еkleктичен вкус.

Всички завъртахме очи.

— Изчезвам оттук — казах на Кони. — Ако има нещо, обади ми се на мобилния.

— Идвам с теб — заяви Лула, грабвайки фалшивата си чанта Прада с дълга презрамка. — Днес се чувствам късметлийка. Обзалагам се, че ще намеря Анни Харт за нула време.

— Благодаря, но мога да се справя и сама — отговорих ѝ аз.

— По дяволите — прекъсна ме тя. — Представи си, че трябва да отидеш в някой долнопробен квартал и ти трябва бияч. Тази роля я ще изпълнявам аз. Или предположи, че ще трябва да направиш избор между няколко понички в онова ново място на Стейт Стрийт. Това също ще го направя аз.

Вперих поглед в нея.

— Значи това, което казваш, е, че искаш да пробваш новия магазин за понички на Стейт?

— Аха — призна си тя. — Но само, ако наистина ти се ядат понички.

Четвърт час по-късно, тръгнах от Донът Делиш и се отправях към Отдела за регистрация на превозни средства.

— Не мога да повярвам, че няма да изядеш нито една от тези вкусотиини — каза Лула с пълен пакет понички в скута си. — Тези са супер. Погледни тази с посипаните розови и жълти пръчици. Това е най-веселата поничка, която някога съм виждала.

— Закусих доста късно и обилно. Направо ще се пръсна.

— Да, ама тук става въпрос за първокласни понички!

Боб седеше в задната част на Ескейпа. Бе облегнал глава върху седалката и дишаше тежко.

— Това куче може да използва ментов освежител за уста — каза Лула. — Я опитай една от тези.

И му подхвърли една поничка, която Боб хвана още във въздуха и се настани удобно, за да я изяде с кеф.

— Къде, по дяволите, отиваме? — попита тя накрая. — Мислех, че ще преследваме Анни Харт. Тя не живее ли в северен Трентън?

— Сложно е. Трябваше да сключи една сделка. Не можем да се доберем до нея, докато не приключи делата ѝ.

— Бъзикаш ли се с мен? И какво значи това, все пак? Да не би да означава, че ти се заемаш с клиентите ѝ? Да си призная, не мога да си те представя да го правиш. Четох досието ѝ. Казала е, че е експерт по връзките и предположих, че това е кодова дума за проститутка.

— Не е така. По-скоро е нещо като сватовница. Първият човек от списъка ми е Шарлийн Клингър. Тя е на четиридесет и две и е разведена, а ние трябва да намерим истинската ѝ любов.

— О, Господи! Истинската любов. Тя е само една кучка. Сигурна ли си, че няма да е доволна, ако ѝ подсигуриш само един хубав, потен секс? Имам няколко подходящи имена в тефтерчето си.

— Напълно съм сигурна, че трябва да е истинската любов.

[1] Вид обработен кашкавал, който може да бъде оранжев, жълт или бял на цвят, със солен и леко сладникав вкус, с мека консистенция и много ниска точка на топене. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Шарлийн Клингър беше зад гишето в Службата за регистрация на превозни средства, на което се правеха само регистрации. На живо беше по-хубава. Косата ѝ все още се нуждаеше от прическа, но беше плътна и лъскава и много ѝ отиваше. Лицето ѝ беше одушевено и тя често се усмихваше. След тридесет и пет минути, Лула и аз стигнахме до нея. Представих ѝ се и ѝ обясних, че замествах Анни Харт.

— Тази жена е глупачка — каза Шарлийн. — Не знам откъде е дошла, но ще е много добре, ако изчезне. А и не ми трябва друга глупачка-заместничка. Справям си се чудесно. Не желая мъж в живота си. Имам си достатъчно проблеми.

— Не сте ли наели вие Анни?

— По дяволите, не! Тя просто се появи в кухнята ми един ден. Случва ми се през цялото време. Децата оставят вратата отворена и следващото нещо, което знам, е, че някаква полугладна котка се разхожда из къщата ми и не иска да си тръгне.

— Останах с впечатлението, че искате да намерите истинската любов? — казах ѝ аз.

Тя погледна пудрата захар, която се беше посипала върху бюста на Лула.

— По-скоро бих си потърсила пакет с понички. Не ти се налага да си бръснеш краката, за да им се насладиш.

— Амин! — включи се и колежката ми.

— Трябва да отстъпите встрани, ако нямате намерение да регистрирате нещо — каза Шарлийн. — Задържате опашката прекалено дълго време, а тълпата наистина ще побеснее.

Двете с Лула излязохме от сградата и забързахме към колата. Беше адски студено и вървахме с наведени глави, за да се предпазим от вятъра.

— Сега какво? — попита тя.

Плъзнах се зад волана и издърпах друго досие от плика.

— Имам още.

Спътничката ми извади една поничка от пакета:

— Аз също.

— Вчера ми каза, че ще минаваш на диета.

— Да, но тази е нова. Нарича се следобедна диета. Можеш да ядеш всичко, което искаш, до обяд. Диетата започва след това.

— Следващият в списъка е Гари Мартин. Държи ветеринарна клиника на „Рут“ 1. Никога не се е женил. Изглежда приятен човек. — Подадох снимката на Лула.

— Прилича на пълен загубеняк — каза тя. — Носи папионка, а и виж как си е зализал двата косъма върху плешивото теме. На него не му е необходима сватовница. Трябва му жена с ножици.

Включих на скорост и се изтъркаляхме от паркинга.

— Според досието на Анни, има нужда от помощ, за да си върне приятелката.

— И ние ще му помогнем? Извини ме, ако съм скептична, но ми се струва, че не сме много добри в сватосването. Аз се срещам само със загубеняци, а ти имаш проблеми с обвързването. Освен това, самата ти не можеш да решиш с кого да се обвържеш. Срещаш се едновременно с Морели и Рейнджъра.

— Нищо подобно!

— Правиш го, поне мислено.

— Това не се брои. Всеки го прави мислено. Дръж си очите отворени за Общинската ветеринарна клиника.

Чакалнята на Общинската ветеринарна клиника беше светла, весела и искряща от чистота. И беше празна. Млада жена седеше зад голямо кръгло бюро. Тя също искреше от чистота, но изобщо не изглеждаше весела.

— Хей — подвижна ѝ моята спътничка. — Аз съм Лула, а това тук е световноизвестната Стефани Плъм и търсим Гари Мартин.

— В операционната е — отговори жената. — Приемните часове започват от един.

— Вероятно би могъл да ни вмъкне някак си в графика между операциите — каза колежката ми. — По личен въпрос е.

— Доктор Мартин не обича да бъде обезпокояван по време на операция.

— Виж, сега — продължи моята спътничка, — в колата ме чака поничка с моето име върху нея и не ми се иска да седя тук и да чакам до един часа. Имам предвид, не е като старият Гари да прави операция на сърце, просто реже топките на някакъв си котарак, нали?

Протегнах ръка по посока на вратата и извиках на Лула:

— Вън!

— Просто се опитвам да постигна някаква комуникация с госпожица Надувка — каза тя.

— Вън!

Изчаках, докато придружителката ми излезе, и след това се обърнах към рецепционистката:

— Дали бих могла да оставя съобщение за доктор Мартин?

Последва дълга, неловка пауза и ми мина през ума, че жената обмисля дали да натисне паникбутон на системата за сигурност... или поне да пусне доберманите от клетката. Все пак беше ветеринарен кабинет. Имаха кучета, нали?

Накрая рецепционистката въздъхна тежко и побутна към мен бележник и химикал:

— Предполагам, че това ще ви свърши работа.

Бях написала половината от съобщението си, когато Гари Мартин изникна от задната стая и дойде до рецепцията.

— Някакви спешни повиквания? — попита той. — Или някакви, хмм, лични обаждания?

Жената поклати отрицателно глава.

— Сигурна ли си? Нито едно позвъняване от личен характер?

Ветеринарят приличаше на голям, четиридесетгодишен херувим. Беше висок около метър и седемдесет с пухкави бузи и меки устни. Носеше светлосиня лабораторна престилка, която бе разкопчана и разкриваше памучни панталони и жълта риза с копчета. Беше изключително възхитителен по един добродушно-глуповат начин. И очевидно бе крайно разочарован, че никой не се бе обаждал.

Протегнах ръка и се представих:

— Анни Харт временно не е на разположение — казах. — Аз съм заместничката ѝ.

Не знаех какво да очаквам след срещата си с Шарлийн Клингър, но мъжът изглеждаше развълнуван. Набързо ме избута в офиса си и затвори вратата.

— Очаквах ви — каза той. — Очаквах госпожица Харт, но съм убеден, че вие също сте невероятна.

— Разбирам, че имате нужда от помощ, за да си върнете приятелката.

— Не знам какво се случи. Преди две седмици тя просто каза, че всичко е приключило. Не разбирам какво се обърка. Вероятно съм направил нещо ужасно, но нямам идея какво е било. Щях да ѝ предложа да се омъжи за мен на Свети Валентин. И сега не знам какво да правя. Не иска да говори с мен по телефона, нито пък ме пуска да вляза в апартамента ѝ. И последния път, когато говорих с нея, тя ми каза, че съм досадник. Досадник!

— Любопитно ми е — казах аз, — но как разбрахте за Анни Харт?

— Беше странно. Намерих визитната ѝ картичка в джоба на самото си. Някой трябва да ми я е дал. На нея пишеше, че госпожица Харт е експерт по връзките... и си помислих, че е точно това, от което имам нужда. Затова ѝ се обадох и се срещнахме. Беше преди четири дни. — Мартин взе една снимка от бюрото си и ми я подаде. — Госпожица Харт поиска снимка на Лорета.

Листчето, залепено на гърба на снимката, ме осведомяваше, че това е Лорета Флак и Мартин беше отпечатал четливо адреса и телефонния ѝ номер под името. Отпред снимката показваше усмихната блондинка с формите на кукла Барби. Беше направена на някакъв уличен панаир и жената бе прегърнала плюшено мече.

— Тя е барманка — продължи Мартин. — Работи обедна смяна в Бийтъл Бъмпкин. Това е спортен бар точно нагоре по пътя. Сервират много хубави сандвичи за обяд, но Лорета ми каза, че никога вече не иска да ме вижда там.

— Хубава е — отбелязах аз.

— Да, тя е прекалено хубава за мен. И може би прекалено млада. Като начало, дори не знам защо излизаше с мен. Мислех си, че може да ѝ кажете, че съм се записал в спортен център и вече имам личен треньор. И мисля, че косата ми отново израства.

Вдигнах поглед към трите косъма, които бяха залепнали на върха на темето му.

— Мисля, че видях някакви нови косъмчета тази сутрин — сподели той.

— Нещо, което бих могла да ѝ предам?

— Оставям това на вас. Нали сте експерт по връзките? Искам да кажа, че знаете кои са правилните неща, които трябва да бъдат казани.

О, Боже, имахме проблем. *Никога* не казвах точните думи. Лула беше права. Аз бях пълен провал по отношение на връзките.

— Разбира се — отвърнах аз. — Оставете това на мен. Ще оправим този проблем.

Лула настани задника си на един от високите столове на бара в Бийтъл Бъмпкин и се огледа.

— Този бар е един от новите мини вериги — каза тя. — Има един отворен в центъра на града. Сандвичите са хубави, защото ги пържат. Всичко е пържено. Това е тайната съставка на Бийтъл Бъмпкин.

Лорета Флак вземаше една поръчка в другия край на бара. Косата ѝ изглеждаше жълта под светлините в бара, а гърдите ѝ бяха опаковани в червената тениска на Бийтъл Бъмпкин. Стори ми се, че е поне петнадесет години по-млада от Гари Мартин.

— Нека аз говоря този път — казах на спътницата си.

— Устните ми са залепени. Тук съм само в случай, че се нуждаеш от подкрепа. Например, да предположим, че тя използва някои каратистки хватки или извади пистолет срещу теб.

— Не мисля, че това ще се случи.

— Никога не се знае. По-добре да сме подготвени, както винаги казвам. Хората са непредсказуеми. Научих това в курса по човешко поведение в общинския колеж. Казвала ли съм ти някога, че съм учила в този курс?

— Да.

— Това би могло да помогне в този случай. Точно щях да се квалифицирам като експерт по връзките. Плюс това, имам достатъчно опит от всички онези години, докато бях проститутка. Обзалагам се, че бих могла да ти помогна да си намериш някого.

— Без съмнение. Все пак, остави ме аз да говоря.

Лорета се приближи към нас.

— Дами? — попита тя.

— Диетична кола и ръжен сандвич с риба тон.

— Аз ще взема специалния сандвич на Бийтъл с картофки със сирене и кола — поръча Лула.

Погледнах часовника си. Беше дванадесет и половина.

— А какво става с твоята следобедна диета?

— То е повече като съвет, отколкото като правило. И между другото, мислех си, че след като работим по тези случаи, ще ми е необходимо да се подкрепя. Може да ми прилошее и да получа хипогликемия, ако не си хапна малко пържени картофки със сирене.

— Е — каза Лорета, — работещи момичета.

— Да. Ние сме експерти по връзките — каза Лула, — помагаме при проблеми във взаимоотношенията в една връзка. Да имаш такава връзка, която се нуждае от малко помощ?

— Не. Аз съм добра в това отношение. Точно сега имам връзка-мечта. Той е адвокат.

— Не приличаш на момиче, което би харесало адвокат — отбеляза Лула. — Повече приличаш на... на друг тип момиче.

Лорета наля питието ми и го плъзна по плота към мен.

— Аз харесвам различни мъже. Това наистина е добра работа, да се срещаш с мъже. Излизам с тях, карам ги да ми купуват бижута и когато изглежда, че вече са готови да ми кажат думата с „О“, ги изоставям. Тази огърлица, с която съм сега, ми я купи един ветеринар.

— Хубава огърлица — съгласи се Лула. — Изглеждаш повече като момиче, което подхожда повече на ветеринар, отколкото на адвокат. Може би трябва да се върнеш при него.

— Този беше загубеняк — отвърна Лорета. — Не спираше да говори как иска да създаде семейство. — Тя сбърчи нос. — Пфууууууу, деца. Гадост! Мразя децата. И винаги бързаше, за да спаси някое изоставено куче или коте. Искам да кажа, как се понася това? Кой иска гадже, което те кара да препускате през пустинята, само защото някаква котка е била прегазена от боклукчийски камион.

— Ама че особняк — каза Лула. — Представих си как те влочи из пустинята. Не бих понесла това.

— Адвокатът е много по-добър — добави барманката. — Има жена и деца, така че аз не трябва да се тревожа за думата с „О“. Тази дума е добра, само когато е казана неискрено.

— Господи, ти всичко си измислила — съгласи се спътничката ми.

Лорета ни остави и отиде в другия край на бара.

— Какво беше това? — попитах Лула. — Предполагаше се, че аз трябваше да проведа разговора.

— Е, извинявай, госпожице Луда-по-контрола. Просто така се случи. Ти не се възползва от момента.

Обаче се оказа, че това няма никакво значение. Харесвах Гари Мартин и мразех Лорета Флак. Тя беше истинска кучка. Не бих могла съзнателно да направя така, че ветеринарят да бъде с нея.

Сандвичите и картофките дойдоха и ние се заехме с тях.

— Така ми харесва — каза Лула. — Цял ден никой не е плюл или стрелял по нас, а и аз се чувствам като един голям Купидон. Разбира се, не сме събрали никой досега, както се очаква да направим, но усещането ми е, че любовта витае във въздуха. Не усещаш ли любовта във въздуха? Още колко случая имаме?

— Три. Следващият е Лари Бърлю. Харесал си е някаква, но не може да се срещне с нея. Вече прегледах набързо досието. Той е месар. Работи в „Месарницата на Сал“ на авеню „Брод“. Жената на неговите мечти работи в кафенето от другата страна на улицата. Според записките на Анни, Бърлю е много срамежлив.

— Това е сладко. Срамежлив месар. Имам добро усещане за него. А и не бих се отказала от някоя свинска пържола за вечеря.

ТРЕТА ГЛАВА

Лари Бърлю беше голям мъж. Беше висок над метър и осемдесет, тежеше може би 105 килограма и имаше ръце като свински бутове. Не беше грозен, но не беше и красив. Изглеждаше като касапин — вероятно, защото бялата му касапска престилка беше декорирана с мариновано месо и пилешки дреболии.

Когато влязохме, месарницата беше празна. Бърлю беше самотният месар, който режеше ребърца и ги подреждаше на витрината.

Представих му се като асистентка на Ани и той се изчерви от яката на бялата си тениска до корените на почти остриганата си до нула коса.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза меко той. — Надявам се, че не ви причинявам прекалено голямо неудобство. Чувствам се малко глупаво, молец за подобна помощ, но госпожица Харт дойде в магазина и ми остави визитката си, и аз си помислих...

— Не се притеснявайте за това — каза Лула. — Това ни е работата. Ние сме кучките, които се справят с всичко. Ние *живеем*, за да оправяме всякакви лайна.

— Разбирам, че искате да излизате с една определена жена, нали? — попитах го аз.

— Има едно момиче, което харесвам. Мисля, че е горе-долу на моята възраст. Виждам я всеки ден и тя е толкова внимателна към мен, но по професионален начин. Понякога се опитвам да поговоря с нея, но винаги има толкова много хора наоколо и аз никога не знам какво да кажа. Държа се като пълен глупак, когато стане дума за жени.

— Добре — казах аз. — Дайте ми цялата необходима информация. Коя е тя?

— Намира се точно от другата страна на улицата — обясни Бърлю. — Работи в кафенето. Всяка сутрин отивам да си взема кафе и тя винаги го прави точно както трябва. Винаги ми слага правилното количество сметана. И никога не е прекалено горещо. Казва се Джет.

Поне това пише на табелката с името. Не знам нищо повече от това. Тя е тази с лъскавата черна коса.

Погледнах към кафенето. Беше с големи стъклени прозорци, което позволяваше да се види какво става вътре. Имаше три жени, работещи зад щанда и група клиенти, които се редяха на опашка и чакаха да бъдат обслужени. Насочих вниманието си отново към Бърлю и видях, че наблюдаваше Джет, омагьосан от гледката.

Извиних се, излязох и пресякох улицата, за да отида до кафенето. Тя беше на касата и обслужваше един клиент. Беше дребно момиче, с къса, направена на бодлички коса. Бе облечена с черна тениска, черен клин и черни ботуши. Имаше широк черен кожен колан със сребърни капси и татуирана червена роза на едната си ръка. Беше между двадесет-двадесет и пет годишна. Нямаше халка или годежен пръстен. Поръчах едно кафе.

— За моя братовчед от другата страна на улицата е — казах аз. — Предполагам, че го познавате... Лари Бърлю.

— Съжалявам, но не го познавам.

— Месарят. И той ми каза, че винаги му правите кафето точно както го харесва.

— *Обожемой!* Да не би да говорите за огромния мъж с много късо подстриганата коса? Идва тук всяка сутрин. Говори толкова тихо, че едва го чувам. След това отива от другата страна на улицата и цял ден зяпа насам. Съжалявам, че ти е братовчед и всичко подобно, но той е някак си зловещ.

— Много е срамежлив. И гледа насам, защото... би искал още кафе, но няма как да остави магазина.

— *Обожемой!* Нямах представа. Това е толкова сладко. И толкова тъжно. Бедният човек се намира там, нуждаещ се от кафе, а аз си мислех, че е един от онези перверзни преследвачи. Той само трябва да звънне тук. Или да ми махне и аз ще му занеса чаша кафе.

— Наистина ли? Това ще му хареса. Той е толкова добър човек, но винаги се притеснява да не се натрапва.

Джет се наклони през тезгяха и леко махна с ръка към Лари Бърлю. Дори и от това разстояние можех да видя как бузите му се покриват с червенина.

Взех кафето, пресякох улицата, влязах в месарницата и му го дадох.

— Всичко съм уредила — казах. — Единственото, което трябва да направиш, е да махнеш на Джет и тя ще ти донесе чаша кафе. Тогава ще имаш възможност да разговаряш с нея.

— Не мога да говоря с нея! Какво да й кажа? Тя е толкова хубава, а аз съм толкова... — Бърлю погледна надолу към себе си. Не знаеше какво да каже.

— Ти си един добре изглеждащ мъж — продължих аз. — Е, може би тези пилешки дреболии са малко отблъскващи, но това можеш да го оправиш, като си смениш касапската престилка преди тя да дойде. И се постарай да не я зяпаш толкова много. Само я гледай, когато искаш кафе. Зяпането понякога може да бъде прието като, хмм, неучтиво.

Месарят клатеше глава нагоре-надолу.

— Ще запомня всичко това. Махвам за кафе. Не зяпам толкова много. Сменям си престилката преди тя да дойде.

— И разговаряш с нея!

— И разговарям с нея — повтори той.

Не бях много убедена, че това ще проработи, затова си написах телефонния номер на парче амбалажна хартия и му го оставих.

— Обади ми се, ако имаш проблем — казах аз.

Бърлю само енергично закима.

— Да, мадам.

— Преди да си тръгнем, трябва да си купя няколко свински пържоли — каза Лула. — Падам си по свинските пържоли.

Дийзъл се беше настанил на канапето ми и гледаше телевизия, когато двамата с Боб се прибрахме у дома. Върху масичката пред него имаше стек с шест бири и кутия от пица. Част от бирите и пицата липсваха.

— Донесох вечеря — заяви той. — Как мина днес?

— Какво правиш тук?

— Аз живея тук.

— Не, не живееш.

— Със сигурност живея. Свалил съм си обувките и всичко останало.

— Добре, но аз няма да спя с теб.

— No problemo^[1]. Така или иначе не си мой тип.

— Какъв е твоят тип?

— Лесните.

Завъртях очи.

— Може да съм кретен — каза той, — но поне съм симпатичен.

Това беше истина.

Задърпах Боб към кухнята, дадох му прясна вода и напълних купичката му с кучешки бисквити. Върнах се във всекидневната, взех си парче пица и се присъединих към Дийзъл на кушетката.

— Яж — нареди ми той. — Тази нощ трябва да работим. Имам следа към Бийнър.

— Няма начин. Аз съм човекът за *любовните връзки*. Не съм човекът *намери-людия-чието-име-не-трябва-да-се-споменава-глупак*.

— Трябва ми прикритие. Ти си единствената, която имам — каза гостът ми.

— Какво прави Бийнър толкова специален? Може ли да отклони торнадо? Може ли да накара един Хамър да левитира? Може ли да хване летящ куршум със зъби?

— Не, не може да прави нито едно от тези неща.

— Е, какво *може* тогава?

— Няма да ти кажа. Просто се опитай да не се приближаваш прекалено много до него.

Боб се дотътри от кухнята, спря се и загледа остатъците от пицата. Дадох му едно парче. Изяде го на три хапки, след това постави главата си върху крака на Дийзъл, оставяйки петно доматен сос върху него. Гостът му почеса Боб зад ушите, а според *мърлявометъра* му доматеното петно не заслужаваше дори и най-малко внимание.

Беше осем часът, когато паркирах жълтия форд ескейп в малкия паркинг, собственост на грил-бара на Ърни. И преди бях идвала тук и знаех, че е повече бар, отколкото грил. Грилът основно се състоеше от усаби и хрупкави солени бисквити. В бара идваха предимно бели мъже на средна възраст, които пиеха прекалено много. Беше на една пресечка от правителствения комплекс, така че бе удобно място за накуасване на заробените бюрократи, които убиват времето си, чакайки смъртта си или пенсионирането си — което от двете се случи

по-напред. В осем часа барът се бе освободил от почти отчаяните и си бе запазил за утешение напълно безнадеждните.

— Бийнър е бил тук две последователни вечери — каза Дийзъл. — И сега е вътре. Мога да го подуша. Проблемът е, че не мога да се доближа до него на обществено място. Знам, че се е покрил някъде наблизко, но все още не мога да разбера къде. Искам да го накараш да си поприказва с теб. Виж дали ще успееш да разбереш къде живее. Само не му давай да те докосва. И не се приближавай прекалено близко.

— Колко близко е *прекалено* близко?

— Ако почувстваш дъха му върху врата си, това е прекалено близко. Той е около метър и седемдесет, тежи около осемдесет килограма и е към края на четиридесетте си години. Има кафява, късо подстригана коса, сини очи и има малиновочервено родилно петно на челото си, което се простира до лявата му вежда.

— Защо не го проследиш, след като излезе от бара?

— Не е вариант, освен ако не си тръгне с теб.

Погледнах Дийзъл с един от онези погледи *Защо не?* и той измънка нещо.

— Какво? — попитах го аз.

— Не мога. — Още мънкане.

— Пак ли мислиш да ми мънкаш?

Той се сви в седалката и изпусна тежка въздишка.

— Всеки път го изпускам. Той наистина се изплъзва. Завива зад завоя и изчезва.

— Невидимият Бийнър!

— Нещо такова. Той направо ми чупи радара.

— Не мислиш, че наистина имаш радар, нали?

— Не, но имам GPS. И понякога екстрасензорни възприятия. А понеделник вечер приемам и предаванията на ESPN^[2].

Добре, беше малко смахнат, но пък поне имаше чувство за хумор. И, по дяволите, коя бях аз, че да казвам имаше ли наистина екстрасензорни възприятия или не? Искам да кажа, че вярвах в духове. И някак си вярвах и в рая. И вярвах, че желанието, което си намислиш, преди да духнеш свещите на тортата, ще се сбъдне. Предполагам, че Дийзъл и екстрасензорните възприятия не са нещо чак толкова невъзможно. Нещо от сорта в полето на радиовълните,

самозапалването и електричеството. В края на краищата, не разбирам нито от едно от тези неща, но те съществуват.

— Понякога просто трябва да го приемеш — каза той.

Заряхах спътника си след тази забележка и се отправих към бара. Беше лесно да забележа Бийнър в редицата от загубеняци. Беше единственият с малиновочервено рождено петно на челото. Столът до него беше свободен, така че се настаних там и се уверих, че има някакво разстояние между нас.

Мъжът пиеше нещо кехлибарено с лед. Вероятно скоч. Поръчах си една бира и му се усмигнах.

— Здравсти — поздравих аз. — Как вървят нещата?

Той не отговори на усмивката ми.

— Колко време имаш? — попита само.

— Толкова ли са зле?

Бийнър изгълта течността от чашата си и с жест показва на бармана, че иска още.

Отново опитах:

— Често ли идваш тук?

— Живея тук.

— Изглежда трудно да се спи на тези високи столове. Как не падаш от тях?

Това почти го накара да се усмихне.

— Не спя тук — отговори ми. — Само пия тук. Бих пил у дома, но това би се приело като алкохолизъм.

— Къде е това у дома?

Направи някакъв неясен жест с ръка.

— Някъде там.

— Някъде там е много обширно понятие.

— Жена ми ме изрита от къщи — продължи той. — Смени ключалките на скапаните врати. Женени сме от двеста години и накрая тя ме изритва от къщата. Събра всичките ми дрехи в кашони и ги остави отпред на поляната.

— Олеле, съжалявам!

— Какво се очаква от мен да направя сега? Когато за последно ходих на среща, нещата бяха различни. Бяха по-прости. Намираш някоя, която харесваш, питаш баща ѝ дали можеш да се ожениш за нея, след това се жениш и вече си на борда. — Той взе новото си питие и

отпи от него. — Не ме разбирай погрешно, не казвам, че това е било правилно. Бяхме женени през цялото това време и изведнъж ѝ се прииска да си говорим. И се оказа, че сексът ни *не струвал* и сега тя искала да прави *добър* секс. Имаш ли си представа колко неловко е да разбереш, че си правил нещо по грешния начин през всичките тези двеста години? Искам да кажа, колко шибано дразнещо е това? Каза, че не бих могъл да намеря пътя до южната граница дори и да имам пътна карта.

— Може и да познавам някого, който да може да ти помогне.

— Не ми трябва помощ. Искам жена ми да се вразуми. Цялата тази бъркотия се получи благодарение на някой, който се опитваше да помогне. Нещата си вървяха добре, докато някаква консултантка не си пъхна големия месест нос в брака ми. Само ако ми попадне, добре ще я подреда. Това ще ѝ е последният път, в който се бърка в нечий брак.

— Но, ако тя наистина се е опитвала да помогне...

— Тя не помогна. Само влоши нещата. — Той изгълта питието си, остави двадесетачка на бара и се изправи. — Трябва да тръгвам.

— Толкова скоро?

— Имам си работа.

— Къде отиваш? У дома ли?

Очите ми сами се насочиха към бармана, когато той взе двадесетачката и празната чаша. Секунда по-късно насочих вниманието си към Бийнър, но той вече беше изчезнал.

— Къде отиде той? — попитах бармана. — Видя ли го да тръгва?

— Видях го да става от стола, но след това изчезна в тълпата.

Оставих парите на бара и излязох навън при Дийзъл.

— Изчезна — казах аз. — Говорихме си, след това той се развълнува нещо и духна.

Спътникът ми се беше облегал на колата ми.

— Видях го за секунда, докато излизаше през вратата. Няколко човека излязоха заедно с него и той някак си изчезна зад тях, преди да мога да го проследя. — Дийзъл се отблъсна от колата, отиде от страната на шофьорското място, настани се зад волана и завъртя ключа. — Да тръгваме.

— Чакай малко. Това е *моята* кола. Аз карам.

— Всички знаят, че мъжът кара.

— Не и в Джърси.

— *Особено в Джърси* — отговори той. — Нивото на тестостерон в Джърси е с петнадесет процента по-високо, отколкото във всеки друг щат.

[1] No problemo (исп.) — няма проблем. — Б.пр. ↑

[2] ESPN — спортна телевизионна програма. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Все още беше рано, затова се отбихме до супермаркета на път за вкъщи.

— Ще вземаме ли количка? — попита Дийзъл. — И нея ли ти ще я караш? — Ако не бутам аз количката, ще трябва да се откажа от топките си.

Половин час по-късно, разтоварихме покупките си върху лентата на касата и той подаде кредитната си карта на касиерката.

— Леле, това е доста храна — изкоментира жената.

— Човек трябва и да се храни — отговори ѝ моят спътник.

Хвърлих едно око на картата.

— Върху картата няма име на банка — прошепнах на Дийзъл.

— Това е Неназоваема карта — отвърна той. — Валидна е в три слънчеви системи.

Бях почти напълно убедена, че се шегува.

Натъпках и последното парче храна в кухнята си... месо за готвене, бира, сирене, фъстъчено масло, гевречета, сладолед, зърнени закуски, мляко, портокалов сок, ябълки, банани, хляб, крема сирене, кафе, още бира, крекери, бисквити, чипс, салца, моркови, ядки микс и един Господ знае още какво.

Дийзъл взе един пакет чипс и бира със себе си във всекидневната и включи телевизора.

— Това е чудесно — каза. — Мога да хвана края на хоккейния мач.

Настаних се до него и се пресегнах да си взема чипс. Боб спеше в спалнята, но шумът от пакета му действа като аларма на часовник и след секунда беше буден и стоеше в очакване пред мен. Дадох му няколко парченца чипс и той се стовари на пода с глава върху крака ми.

— Бийнър не е чак толкова лош — казах аз. — Просто е разстроен. Бил е женен дълго време и съвсем внезапно жена му вече не

е доволна от статуквото. Мисля си, че той би желал да оправи нещата, но просто не знае как да го стори. Не знае как да започне разговор с нея. И сподели, че според жена му, хич го няма в леглото.

— Да му даде хапче.

— Не става дума за *това*. Жените не ги е грижа за *това*. То си е проблем на мъжа.

— Аха, разбрах — каза гостът ми. — Но с хапчето щеше да е лесно. Това е само едно обикновено неудобство. Може би не трябва да го отписвам. Може би ние ще можем да го препрограмираме.

— Ние?

— На Неназованите, които са прекрачили границата, не им е приятно да ме виждат. А когато Бийнър не е щастлив, се случват лоши неща. Така че, или ще трябва да го убедиш да се успокои и да говори с мен, или ще трябва да се разправяш някъде сама с него. Изглежда не мога да проследя него, но пък мога да проследя теб.

— А какво става с изслушването и разбирането на проблема?

— Плюя на това — отвърна Дийзъл. — Това са момичешки работи. Ще се наложи ти да му го обясниш.

— Само ако ми помогнеш със случаите на Анни Харт. Отбелязах две големи нули от три случая, а и не съм убедена, че и третият ще се получи.

Мобилният на Дийзъл иззвъня.

— Да — каза той в слушалката. — И сега какво?

Изтегна се още повече на кушетката и се заслуша здраво стиснал устни.

— Аха — продължи. — Чувам те. Работя по въпроса. Изпрати по един кашон на всички от каквото, по дяволите, имат нужда.

— Е? — попитах аз, когато той затвори.

— Бийнър не може да намери Анни, затова посещава приятелите и роднините ѝ и прави поразии.

Следващото обаждане беше от Анни.

— Работя по въпроса — повтори той. — Не мога да се доближа до него на публично място и да рискувам да зарази цяло помещение, пълно с невинни хора. — Кимна няколко пъти, докато слушаше. — Трябва да си търпелива. Имам партньор. Тя ми помага с твоите случаи, а на мен ми помага да открия Бърни Бийнър. — Още говорене от другата страна. — Не, няма да я доведе при теб. Трябва да ми вярваш.

Дийзъл затвори.

— Как ще приключи това? — попитах го. — Вярва ли ти?

— Ни най-малко. Идва насам.

— Ами Бърни? Мислех, че не е безопасно за Анни да излиза, защото Бърни може да я хване.

— Ще ѝ помогнат — каза той. — Тя ще бъде добре.

Взех още една шепа чипс, дадох няколко на Боб и насочих вниманието си към играта. Няколко минути по-късно звънецът на вратата ми иззвъня. Дийзъл отвори вратата и въведе Анни Харт във всекидневната. Беше малко по-ниска от мен, малко по-закръглена, малко по-възрастна. Имаше къса, къдрава коса и живи кафяви очи и красиви устни. Усмихна се на госта ми и мен, като усмивката ѝ накара в ъгълчетата на очите ѝ да се появят бръчки. Беше облечена с червено яке с качулка, дънки, боти, а дамската ѝ чанта беше пхната в сгъвката на ръката ѝ.

Приятелят ми ни запозна.

— Анни Харт, това е Стефани Плъм. Стефани, запознай се с Анни Харт.

Изправих се и протегнах ръка.

— Приятно ми е.

— Разгледахте ли досиетата? — попита ме тя.

— Да.

— Много е важно да помогнете на тези хора да прекарат един хубав Свети Валентин. А той е толкова близо. Днес е петък, а празникът е в понеделник. Разбира се, крайната цел е любов за цял живот — но истинска, тази, която е като черешката на тортата. — Тя премести погледа си към мъжа. — Всички обичаме Дийзъл, но връзките не са неговата стихия. Той се ръководи само от чистия тестостерон, а за една връзка трябва и малко естроген.

— Чист тестостерон... това би обяснило гардероба му — казах аз.

Двете с гостенката ми изгледахме оценяващо за момент мърлявата му термо риза, очуканите му ботуши и двудневна брада.

— Правилно — съгласи се тя. — Въпреки че изглежда, че на него това му стига.

— Трябва да си доволен от това, което имаш — отговори Дийзъл.

— Имам добро предчувствие за теб — каза ми Анни. — Имаш прекрасна аура. Надявам се, че нямаш нищо против нахлуването ми тук, но трябваше да се убедя сама. Наистина, вече се чувствам много по-добре. Обади ми се, ако имаш проблем. По всяко време на деня или нощта. Дала съм дума на тези хора и мразя да не си спазвам обещанията. Наистина много се постарях с Шарлийн Клингър, но в погрешната посока. Казва, че не иска мъж в живота си, но знам, че това не е истина. Тя е добър човек и заслужава да има любящ съпруг.

— Да ти предложи ли нещо? — попитах я. — Кафе? Питие?

— С най-голямо удоволствие, но обещах да не се бавя много. Може би, когато всичко се нареди, ще можем да те посетим. Знам, че си романтичка по душа.

Стрелнах с поглед Дийзъл:

— Дрънкало!

— О, не скъпа — увери ме Анни. — Той не е казвал нищо. Имам усет за тези неща. Какво ще правиш на Свети Валентин?

— Засега нямам планове. Предполагам, че двамата с Дийзъл, ще довършим нещата вместо теб.

— За бога, няма да прекараш целия Свети Валентин с него, нали?

— Честно казано, не съм мислила по въпроса.

— Това не е добра идея — отбеляза гостенката ми. — Той е разбивач на сърца.

— Нашата връзка не е такава — информирах я аз.

— Ако прекараш достатъчно дълго време в неговата компания, феромоните ще те покорят, както и... трапчинките му.

— Дийзъл има трапчинки?

— Просто не им обръщай внимание — нареди Анни. — И не се тревожи за проблема с обвързването. Веднага щом изляза от затвора, двете с теб добре ще си поговорим и аз ще го разреша. Боже мой, та отговорът е очевиден. Съвсем определено ти си подходящ с...

И Анни изчезна.

— Тя наистина ли изчезна току-що? — попитах Дийзъл.

Той се беше излегнал на дивана.

— Не знам. Не ви гледах. Дават хокей и Рейнджърите вкараха гол.

— Божичко! — възкликнах аз. — Това беше странно.

— Аха, добре дошла в моя свят — каза той, като отново се зае с пакета чипс. — Ще ми донесеш ли още една бира?

Отворих очи и погледнах Дийзъл. Беше облечен, но небръснат и държеше голяма чаша с кафе.

— Колко е часът? — попитах аз. — И защо си в стаята ми?

— Часът е шест. Стани и изгрей, ти сладко слънце.

— Махай се. Не съм готова да ставам и да изгрявам.

Той ме избута няколко сантиметра, седна на края на леглото ми и отпи от кафето.

— Трябва да приключим с това, преди Анни отново да е станала неспокойна.

— Какво, по дяволите, ще правим в шест часа сутринта?

— Имам планове.

Повдигнах се и се подпрях на лакътя си.

— Ти наистина си като трън в задника.

— Аха, хората много често ми го казват. Изглеждаш секси с разчорлена коса и с полузаспали очи. Може би трябва да се мушна под завивките при теб.

— А какво стана с ранния старт?

— Това няма да отнеме много време.

— Лесно ти е да го кажеш. Изчезвай от стаята ми и сложи един английски мъфин в тостера и за мен. Идвам след минута. Също така ще ми помогнеш, ако нахраниш Боб и го изведеш на разходка.

Взех си набързо един душ, изсуших си косата със сешоара и я вързах назад на конска опашка. Облякох тениска и дънки и завърших тоалета си с пухкаво горнище с качулка.

Дийзъл разглеждаше папките на Анни Харт, когато влязох в кухнята.

— Нахраних Боб и го разходих — каза той.

— Нали не забрави да вземеш найлонова торбичка за акото му?

— Скъпа, аз не съм от типа събиращ-кучешко-ако-в-торбичка. Невъзможно е да изглеждаш корав мъжага, докато носиш торбичка с ако. А и май ще трябва да помислиш да започнеш да го храниш по-малко, защото очевидно това, което влезе в едно куче, излиза от същото куче, и това не е добре.

Взех си мъфина от тостера и надникнах над рамото му. Четеше досието на Шарлийн Клингър.

— Говорих с нея — обясних му аз. — Тя смята, че Анни е глупачка и не иска да бъде уреждана с никого.

Той прелисти папката на страницата на Гари Мартин.

— Този има въпиеща нужда от нашата помощ — казах. — За съжаление, любовта на живота му изобщо не е подходяща за него и аз наистина не искам да го свързвам с нея. Той заслужава нещо по-добро.

— От нас не се иска да променяме света — отвърна ми Дийзъл. — Трябва само да уредим нещата за Свети Валентин.

— За Гари Мартин и Лорета Флак няма да има Свети Валентин. Флак използвала кредита на Мартин в Тифани до стотинка и след това се прехвърлила на по-млекодайна крава.

— Това е безчувствено — отбеляза партньорът ми. Той взе досието на Лари Бърлю. — Какво ще кажеш за този.

— Той има някакви чувства към момичето от кафенето точно от другата страна на улицата срещу неговата месарница. Направих така, че да се съберат, така че с малко късмет, той ще е извън списъка. До последните два случая така и не стигнах.

Дийзъл разгледа и останалите досиета.

— Четвъртото досие е на някаква, която се казва Джийни Чан. И всичко, което е написано, е, че има проблем. Не изглежда Анни да я е посещавала. Няма снимка. Няма история. А петото досие е на човек, който има нужда от помощ да се ожени. Казва се Албърт Клафън.

Грабнах папката от ръцете му.

— Това е приятелят на сестра ми, с когото живеят заедно!

— Сега си спомних! — възкликна Дийзъл. — Последния път, когато бях тук, тя разбра, че е бременна.

— Тя роди бебето и бяха планирали голяма сватба, но Клафън получи жестока паническа атака. Изби го студена пот и започна да диша толкова учестено, че почти му прилоша. Измъкнаха се от сватбата и избягаха в Дисни Уърлд, но той така и не успя да се пристраши да се ожени за Вальри.

— Защо не го зашеметим с електрошок и когато се съвземе, вече ще е женен?

— Какъв си романтик само!

— Имам си своите моменти — съгласи се той.

— Сега какво?

— Сега си слагаш ботушите и ръкавиците и тръгваме да изпълняваме нашите досадни купидонски задачи.

Пъхнах краката си в ботушите, взех си ръкавиците и шала и се обадох на Морели. Звънях дълго. Никакъв отговор. Включи се гласовата му поща. Морели се беше покрил, изпълняваше тайна полицейска операция.

— Аз съм — казах. — Само исках да знаеш, че Боб е добре.

Шарлийн Клингър живееше в тясна еднофамилна двуетажна къща в Северен Трентън. Предният ѝ двор беше колкото пощенска марка, с алея за кола, но без гараж. Зелен ван беше паркиран на алеята. Голяма оранжева котка с полуотворени очи кротко се бе изтегнала върху тавана му.

Дийзъл паркира моя Ескейп до бордюра и двамата се отправихме към предната врата. Позвънихме на звънеца и най-малкото дете на Шарлийн ни пусна вътре и изчезна на момента, без дори да зададе и един въпрос. Бе събота сутрин и домакинството на Клингър беше в състояние на пълен хаос. Във всекидневната работеше телевизор, две кучета лаеха към задната част на къщата, от някаква стая на горния етаж гърмеше рап, а гласът на Шарлийн се носеше от кухнята.

— По никакъв начин не може да получиш сладолед за закуска — казваше тя. — И да не си посмял да го сложиш в портокаловия си сок.

Почуках на рамката на вратата и погледнах навътре към Шарлийн.

— Здравсти — казах аз. — Помниш ли ме?

Тя ме погледна с отворена уста.

— Какво правиш тук? Как влезе?

— Едно малко момче с червена коса и синя риза ни пусна да влезем — отговорих аз.

— Кълна се, че някой ден всички ще бъдем убити в съня си. Той отваря вратата на всекиго.

— Надявах се да си поговорим за няколко минути.

— Нямам какво да ти кажа. Не желая мъж в живота си. Нямам време да говоря с теб. И...

Спря по средата на изречението и очите ѝ се разшириха леко, когато видя моя спътник.

— Това е Дийзъл — представих го аз. — Той е част от екипа по любовните връзки. Той е нашият, хмм, мъж специалист. Сигурна ли си, че не искаш мъж в живота си? Понякога могат да бъдат от полза... като да изнесат боклука, да изплашат крадците, да поправят водопровода.

— Предполагам — съгласи се Шарлийн. — А *той* необвързан ли е?

— Необвързан ли си? — попитах аз Дийзъл.

— Ни най-малко — отвърна той.

— Така или иначе няма да го искаш — казах на Шарлийн. — Той има някои ограничения. Искам да кажа, не можеш да очакваш от него да сменя поплавъка на тоалетната чиния. Освен това, съм готова да се обзаложа, че ти би искала мъж, който може да сготви понякога. А той не може да прави и това.

Дийзъл ми хвърли поглед... като че би могъл да сготви, ако има някакъв стимул.

— Не думай! — възкликна Шарлийн.

Партньорът ми прекоси кухнята, наля си чаша кафе и се облегна на плота.

— Има доста мъже в живота ти, които си отхвърлила — каза той на Шарлийн. — Защо си го направила?

— Те отхвърлиха *мен*. Твърде много котки. Твърде много деца. Твърде стара. Твърде скучна.

— Така, значи трябва да намерим някой, който харесва деца — отбеляза Дийзъл. Вниманието му се насочи към една спяща котка на плота пред тостера. — И животни.

— Освен това, какъв тип мъж желаете? — попитах аз.

— Богат?

— Би ли се задоволила със сравнително успешен?

— Ето как стоят нещата — започна Шарлийн. — Изобщо не желая да се обвързвам. Вчера бях сериозна, когато ти казах, че нямам нито времето, нито енергията да се занимавам с мъже точно сега. Върху печката ми ври бульон, а до пералнята ми в мазето е натрупано прането от цялата седмица. Две деца ме чакат на горния етаж, докато слушат рап и се чудят как да декодират родителския контрол на телевизора. Имам бременна котка, която знам, че е някъде из къщата,

но която не мога да намеря от два дни. Моят непрокопсан бивш съпруг се учи да кара сърф и живее на плажа на Санта Барбара, и не е изплащал издръжката на децата си от една година, затова работя в Службата за регистрация на превозни средства, вместо да си стоя у дома и да предпазя децата си от това да се превърнат в малолетни престъпници. Не ми трябва мъж. Трябва ми домашна помощничка.

— Наближава Свети Валентин — обясних ѝ аз. — Нека първо ти намерим мъж, пък тогава може да порботим и върху идеята за домашната помощница.

Шарлийн увеличи пламъка под тенджерата с бульон.

— Какво би ви накарало да си тръгнете?

— Среща! — отговори Дийзъл. — Ние ще ти намерим мъж, ще излезеш с него, и ние си тръгваме.

— Обещавате ли? — попита тя.

— Може би — каза партньорът ми.

— Трябва да ни дадеш някакви насоки — обърнах се аз към Шарлийн. — Бъди честна. Какво наистина търсиш в един мъж?

Тя се замисли за момент.

— *Добър* мъж — каза. — Някой, който си пасва с мен. Някой, с когото да ми е уютно.

Котаракът се изправи, протегна се на плота, обърна се и се опита да се настани до печката. Помаха с опашка, която леко удари огъня под супата и веднага се подпали. Котката изпищя и скочи от печката върху масата. Черният лабрадор, който спеше под масата, скочи на крака и се завтече след горящия котарак.

Всички заподскачахме наоколо, опитвайки се да хванем котката и същевременно опитвайки се да избегнем горящата ѝ опашка. Лабрадорът се подхлъзна, удари се в единия крак на масата и изквича. Дийзъл сграбчи котката и изля близо литър портокалов сок върху нея, а аз загасих една горяща подложка за хранене.

— Трудно е да се повярва, че с вас е скучно — каза партньорът ми на Шарлийн.

— Нещо не е наред с Блеки — отбеляза червенокосото дете, докато гледаше лежащия под масата лабрадор. — Скимти и си държи странно лапата.

Всички погледнахме към Блеки. Със сигурност държеше крака си по странен начин.

— Колко зле е котаракът? — попитах Дийзъл.

— Можеше и да е по-зле — отговори ми той. — Опекул си е върха на опашката, но останалата част от него изглежда добре. Трудно е да се каже, след като е подгизнал от портокаловия сок.

Шарлийн уви една хавлиена кърпа около котарака.

— Бедното котенце.

Дванадесетгодишното и десетгодишното момчета изтичаха в кухнята.

— Какво става? — попита дванадесетгодишният.

— Котъо се подпали, а Блеки си счупи крака — осведоми ги червенокосото дете.

— Голяма работа! — каза дванадесетгодишният. И двамата с брат му се обърнаха и се върнаха обратно на горния етаж, все едно подобно нещо се случваше всеки ден.

— Къде ще намеря ветеринар по това време в събота? — попита Шарлийн. — Ще трябва да отида до спешната клиника. Ще ми струва цяло състояние.

— Познавам някой, който ще ни помогне — предложих ѝ аз. — Имам номерът му, но е в колата ми.

Шарлийн притисна още по-силно котето до себе си и грабна чантата си от плота.

— Вземи си палтото и шапката — нареди тя на червенокосото дете. — И доведи братята си. Всички във вана.

Партньорът ми вдигна лабрадора от пода и го понесе към вратата.

— Мисля, че Блеки трябва да мине на диета. Това куче тежи цял тон.

Четири деца измаршируваха навън и се качиха във вана, а аз изтичах до колата си за досието на Гари Мартин. Дийзъл заключи къщата и се настани във вана с Блеки, легнал върху скута му и провесил предните си крака. Шарлийн беше седнала на пасажерското място с Кити, все още увит в хавлиената кърпа. Мушнах се на шофьорското място и се обадох на Гари Мартин по мобилния.

— Имам един спешен случай — казах му аз. — Котарак с изпечена опашка и куче със счупен крак. И разговарях с Лорета, но това е съвсем друга история.

— Тъжна история ли е?

— Аха. Не е добра.

— В събота не отварям преди десет — каза Мартин, — но мога да дойда по-рано. След половин час ще съм там.

Прехвърлих Боб от Ескейпа на задната седалка на вана на футболната майка^[1], представих го на всички и заех мястото си зад волана.

— Кой е този големият, който държи Блеки? — попита най-малкото дете, когато спряхме на първия светофар.

— Казва се Дийзъл — отговори му Шарлийн. — Дръж се възпитано.

— Дийзъл — повтори детето. — Никога не съм чувал някой да се казва така.

— Дийзъл^[2] е влак — каза едно от другите деца.

Нагласих огледалото за обратно виждане така, че да мога да виждам партньора си. Очите ни се срещнаха за момент. Не можех да видя устните му, но малките бръчици около очите му ми казваха, че той се усмихва. Семейство Клингър го забавляваха.

В клиниката светеше, когато свърнах в паркинга. Гари Мартин бе пристигнал точно преди нас. Все още беше с палто и шапка, когато връхлетяхме вътре.

— Това е Шарлийн Клингър — представих я аз на Мартин. — Тя е майката на Кити и Блеки, и на четирите деца.

Шарлийн представи децата:

— Младши, Ралф, Ърни, Ръсел.

Ветеринарят погледна към Дийзъл.

— Той е с мен — уточних аз. — Той е носачът на кучето.

— Вероятно ще трябва да направя снимки на крака на Блеки, но асистентът ми ще дойде чак в десет — обясни Мартин.

— Аз мога да помогна — предложи Шарлийн. — Имам четири деца, три котки, две кучета, заек и дванадесет хамстера. Лепила съм разцепени устни, израждала съм котенца, кърмила съм четири момчета и дори веднъж измътихме пиленца за научния проект на Ърни.

— Пиленцата акаха из цялата къща — добави Ралф.

Ветеринарят разви котарака достатъчно, за да може да види опашката му.

— Опашката не изглежда прекалено зле — каза той. — Основно е изгубил козината си и е опърлил върха ѝ. Защо лепне така?

— Дийзъл изгаси огъня с портокалов сок — обясни му Ралф. — Това беше страхотно.

— Имам нужда някой да вземе котката и да я отнесе в задната стая и много внимателно да я измие в голямата мивка от портокаловия сок — каза ветеринарят. — И също така имам нужда някой да държи Блеки, докато го снимам.

— Аз мога да държа Блеки — предложи Ръсел. — Това е жестоко.

Може да реша един ден да стана ветеринар. Обзалагам се, че срещате много момичета.

— Предполагам — отговори Мартин. — Не съм най-добрият експерт по момичетата. По-добър съм с животните. Те мислят, че съм готин. Момичетата само си мислят, че съм плешив.

— Аз мисля, че си готин — отбеляза Шарлийн. — Ти си гушлив... като Флъфи.

— Кой е Флъфи? — попита Мартин.

— Нашият заек — обясни Ралф. — Той тежи половин тон.

— Всички в нашата къща са с наднормено тегло — каза Шарлийн. — Освен децата.

Мартин смени палтото си със синя лабораторна престилка.

— Може някой ден да прегледам Флъфи и да ви предложа по-добър режим на хранене.

— Не е само Флъфи — продължи Ралф. — Ние в действителност имаме зоологическа градина. Мама прибира всички нежелани животни.

Гари Мартин и Шарлийн Клингър бяха идеални един за друг. Той искаше деца, а тя имаше цяла дузина. Бяха на една и съща възраст. И двамата обичаха животните. И той можеше да се грижи за нейната менажерия, когато някой се запалеше. Освен това, Шарлийн и Гари изглеждаха така, като че ли си принадлежаха един на друг. Те напълно си пасваха. Много повече, отколкото ветеринарят и Лорета Как-й-беше-името.

— Правите ли посещения по домовете? — попитах го аз. — Мислех си, че може би ще е добре да отидете в дома на Шарлийн, за да видите животните, след като има толкова много. И след като вие ще й направите тази услуга, тя би могла да ви приготви вечеря. Обзалагам

се, че не обичате да се храните сам през цялото време... сега, след като сте сам.

— Сигурна ли сте, че съм сам? — попита Мартин.

— Повярвайте ми. Сам сте.

— Бих се радвала, ако прегледате животните ми — каза Шарлийн, — но не знам дали бихте искали да вечеряте у нас. Наства голяма лудница, когато е време за вечеря.

— Имах три сестри и двама братя — отговори Мартин. — Много добре се справям с подобна лудница.

— Можете ли да поправяте тоалетни? — попитах го аз. — Можете ли да готвите?

— Разбира се. Не можеш да израснеш в къща с три сестри, двама братя и една баня и да не знаеш нищо за тоалетните. — Мартин взе Блеки от Дийзъл и се отправи към рентгена. — И правя убийствено свинско филе. И мога да правя орехови сладки.

Дръпнах Шарлийн настрана.

— Чу ли това? Той приготвя орехови сладки.

— Какво толкова, аз пък си бръсна краката — каза тя. — И той ми напомня на Флъфи. Предполагам, че бих могла да пробвам. Мислиш ли, че ще се заинтересува?

— Разбира се, че ще се заинтересува. Ти си домакиня-богиня. Точно това, което той търси.

Един час по-късно опашката на Кити бе бинтована с бяла марля, а предният крак на Блеки бе гипсиран.

— Беше много мило от ваша страна да дойдете толкова рано — каза Шарлийн на Мартин.

— Радвам се, че помогнах — отговори той. — Имате чудесни деца. Ръсел бе страхотен асистент.

— Вероятно бихте могли да дойдете някой път да нагледате Блеки, Кити и Флъфи — предложи самотната майка.

— Разбира се — отговори ветеринарят.

Всички стояхме около тях, очакващи. Гари Мартин трудно разбираше светските намеци.

След един дълъг момент, Дийзъл обви ръка около раменете на ветеринаря:

— Може би искаш да прегледаш заека на Шарлийн довечера.

Крушката в главата на Мартин светна.

— Довечера би било чудесно! Последният ми пациент е за пет часа, така че бих могъл да дойда около шест.

— Ще има задушено за вечеря, ако случайно решите да вечеряте с нас — каза Шарлийн.

— Господи, това е фантастично. Ще донеса нещо за десерт. Няма да имам време да приготвя моите орехови сладки, но ще се отбия до пекарната.

Закарахме жената, децата и животните ѝ обратно до тяхната къща, махнахме им за довиждане и се мушнахме в моята кола.

Дийзъл игриво ме удари по рамото:

— Страхотен екип сме, а? — попита той. — Зачертай двете имена от списъка ни.

Отговорих на позвъняването на мобилния си телефон.

— Сестра ти ще идва за вечеря довечера — каза майка ми. — Ще приготвя лазаня и има сладоледена торта за десерт. Мислех, че би искала да дойдеш.

— Мисля, че може да ми се наложи да работя довечера.

— Какво? Не можеш да отделиш време да се нахраниш? Всеки трябва да се храни.

— Да, но имам и партньор...

— Винаги има в повече. Доведи и партньора си. Лула ли е?

— Не.

— Рейнджъра?

— Не.

— Кой е тогава?

— Дийзъл.

Мълчание.

— От онази Коледа, когато се запали елхата ли? — попита накрая майка ми.

— Аха.

Представих си я как се кръсти.

— Какво правиш с Дийзъл? — попита тя. — Не, не ми казвай. Не искам да знам.

[1] Изразът soccer mom (футболна майка) се отнася основно за жена от средната класа в Северна Америка, която прекарва значителна част от времето си да води по-малките си деца в училищна възраст на

спортни тренировки или други извънкласни занимания. Названието става широко популярно през 1996 г. по време на президентските избори в Съединените Щати. — Б.пр. ↑

[2] Името на героя на английски се изписва по същия начин, както и дизелов локомотив — Diesel. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Беше средата на сутринта и облаците се прокрадваха над нас. Стояхме пред къщата на Джийни Чанс и четяхме досието ѝ.

— Тук няма много — отбеляза Дийзъл. — На тридесет и пет е. Никога не се е омъжвала. Няма деца. Работи във фабриката за копчета. В досието се казва, че има проблем.

Джийни живееше в едноетажна къща с нисък наем, на около четвърт миля от къщата на роделите ми в Бърг. В едно каре имаше по двадесет и една къщи. Всичките бяха направени от червени тухли. Предните врати се отваряха към малки веранди, които излизаха директно на тротоара. Задните врати водеха към миниатюрни дворове, които бяха обградени с алеи. Две спални, една баня, малка кухня-трапезария. Без гараж. Всички постройки бяха еднакви.

Позвъних два пъти, вратата се отвори съвсем малко и Джийни погледна през пролуката.

— Да? — попита тя.

— Търсим Джийни Чан — отговорих аз.

— Аз съм.

Беше около два сантиметра по-ниска от мен. Имаше кафяви бадемовидни очи и дълга до раменете тъмнокафява коса. Беше слаба и добре сложена, облечена в сиво безформено горнище и пасващо по цвят долнище.

Представих се, след което представих и Дийзъл.

Очите на жената като че ли някак си се изцъклиха, когато видя спътника ми.

— Анни предположи, че може би имаш проблем — казах ѝ аз.

— Кой? Аз? — възкликна тя. — Н-не. Не и аз. При мен всичко е наред. Надявам се това да не ви е причинило някакво неудобство. Трябва да вървя сега. — И като затръшна вратата, побърза да я заключи.

— Това беше лесно — отбеляза Дийзъл.

— Не разрешихме проблема ѝ.

— Е, и?

— Ами ти ми плащаш да приключа делата, а това изобщо не може да се нарече приключване на сделката. Освен това, този бизнес със сватосването започва да ми харесва. Предизвикателство си е.

Отново натиснах звънеца. И отново.

— Сега пък какво има? — попита жената, като отвори вратата и промуши главата си навън.

— Мисля, че бихте могли да го преосмислите. Сигурна ли сте, че нямате проблем?

Очите ѝ се заковаха върху Дийзъл.

— Извинете ме за минутка, докато го обсъдя с партньора си — казах ѝ аз.

— Хванах спътника си за ръката и го съпроводих по тротоара до колата.

— Проблемът е в теб — обясних му аз. — Изнервяш я.

— Имам подобен ефект върху жените — съгласи се той, като се усмихваше. — Дължи се на моя животински магнетизъм.

— Без съмнение. Изчакай ме в колата. Ще поговоря с нея и веднага се връщам.

— Добре, какъв е проблемът? — попитах Джийни, след като затворих входната врата. — Знам, че имате проблем.

— Анни не ви ли е казала? Господи, това е толкова унижително. Не знам как да го кажа. — Тя си пое дълбоко въздух и стисна очите си.

— Ехоо! Има ли някой? — казах аз, след около една минута от стоенето на Джийни със здраво затворени очи.

— Настройвам се — отвърна тя.

— Боже мой, това може наистина да се окаже много лошо.

— Най-лошото.

— Убийство? Рак? Шоколадова алергия?

Тя въздъхна тежко.

— Не мога да намеря с кого да си легна.

— Това ли е?

— Да.

— Не е толкова зле — отбелязах аз. — Мисля, че мога да се справя с подобен проблем. Само трябва да намеря някой, който да прави секс с теб.

— Точно така.

— Имаш ли някакви изисквания? — попитах я аз.

— Имах, но вече съм отчаяна. Предполагам, че бих искала да има поне *някакви* зъби. И би било добре да не е чак толкова дебел, че да ме смачка. Това е. Направо се паникьосах, когато отворих вратата, защото си помислих, че може би Анни е изпратила този Дийзъл, за да свърши работата. Искам да кажа, не бих имала нищо против да го направя с него, но трябва да се усъвършенствам. Той не изглежда като човек, с който една начинаеща би искала да си има работа. Кое то ни довежда до истинския проблем. — Джийни изпука кокалчетата на пръстите си. — Девствена съм.

— Не думай!

— Не знам как се случи така. В началото бях много предпазлива. Не исках да го направя с който и да е, разбираш ли? И тогава изведнъж бях над двадесет и това беше много неловко. Искам да кажа, как да обясниш, че си на двадесет и пет и нито веднъж не си намерила мъж, който да е достатъчно добър? И колкото повече се трупаха годините, толкова по-зле ставаше. Оказа се, че девствениците са популярни в гимназията и харемите. Никой не иска да поеме отговорността да дефлорира тридесет и петгодишна жена.

— Мили боже, кой би си го помислил?

— Аха, изненадана сте, нали? Казвам ви, напоследък наистина се опитвах, но не мога да намеря никой, който да го направи. И сега намерих човек, когото наистина харесвам. Той е забавен, мил и любящ. Наистина си мисля, че от това би излязло нещо. Той дори може да се окаже любовта на живота ми. Проблемът е, че все трябва да измислям извинения да не го поканя у дома... като например, че котката ми е болна, или че майка ми ще идва на гости, или че има изтичане на газ.

— И всичко това, защото не можеш да му кажеш, че си девствена?

— Точно така. Той ще избяга през девет планини в десета. Винаги го правят! Господи, мразя тази глупава девственост. Ама че тъпа идея, а? Искам да кажа, как, по дяволите, се предполага да се отърва от нея?

— Може би някой лекар би могъл да помогне.

— Мислила съм и за това, но то е само част от проблема. — Отново изпука кокалчетата на пръстите си. — Не знам как да го направя. Имам предвид, знам кое къде влиза и всичко останало, но не

знам процеса. Като дали само си лежа там, или се предполага, че трябва да правя нещо?

— Обикновено правиш това, което ти се струва приятно.

— Ами ако не ми е приятно? На тридесет и пет съм. Стара съм, за да съм начинаеща. Ами ако стане: *използвай, докато не е изтекъл срокът на годност*. Трябват ми някакви инструкции. Нищо специално. Ще съм доволна и на най-основните неща. Например, предполага ли се, че трябва да пъшкам?

— На мъжете им харесва, но аз го намирам за разсейващо.

Джийни дъвчеше долната си устна.

— Не мисля, че мога да пъшкам.

— Убедена ли си, че не искаш да обсъдиш това с човека, с когото излизаш?

— По-скоро бих си забила вилица в окото.

— Добре, ти стой тук, а аз ще измисля нещо.

Оставих я и се затътрих при Дийзъл.

— Забави се доста време там вътре — каза той. — Какъв ѝ е големият проблем?

— Девствена е.

— Без майтап?

— Оказва се, че след определена възраст не е толкова лесно да се отървеш от девствеността си. Казва, че мъжете бягат през глава, когато разберат, че е девствена. Не искат да поемат отговорността да са първи.

— Разбирам ги — съгласи се Дийзъл.

— Тя помислила, че може би Анни те е изпратила да свършиш тази работа.

Спътникът ми се ухили:

— Бих могъл да се пробвам.

Повдигнах едната си вежда.

— Какво? — попита той.

— Мъже!

Дийзъл се ухили дори още по-широко и разроши косата ми, а аз плеснах ръката му настрана.

— Само се опитвам да помогна — каза той.

— Джийни си има приятел. Много го харесва и не иска да го загуби, но се страхува, че той ще скъса с нея, когато му каже, че е

девствена.

— Ами да не му казва — предложи Дийзъл. — Нека го остави той сам да го разбере, след като работата е свършена.

— Това е някак си нечестно.

— Ти имаш ли проблем с това?

— Има и още. Тя се чувства напълно неподготвена за цялото това нещо. Мисли, че на тридесет и пет трябва да има някакъв опит зад гърба си.

— Предполагам, че можеш да ѝ помогнеш с това — каза той.

— Аз също, но не съм убедена, че съм чак такъв експерт.

— Мога да те изпробвам и ще ти кажа как се представяш — отговори спътникът ми, като отново се ухили. — Ще те оценя по скалата от едно до десет.

— Ето това е предложение, за което всяко момиче мечтае.

Телефонът му иззвъня и той се обади.

— Аха — изрече. — Колко е зло?

Слуша цяла минута, затвори, запали колата и включи на скорост.

— Къде отиваме?

— Отиваме да търсим Бийнър. Нападнал е някаква жена на две преки от бара на Ърни. Източникът ми каза, че е влязъл да закусва, видял жената и побеснял, защото приличала на съпругата му.

— Господи! Какво ѝ е направил? Тя ще се оправи ли?

— Ще се оправи, но няма да ѝ е забавно. — Дийзъл подкара към центъра на града. — Знам, че Бийнър живее в квартала около бара на Ърни. Засякох го там преди седмица, но не мога да разбера точно къде. Мислех да отидем до там и да се поразходим. Да видя дали мога да уловя някаква вибрация.

Погледнах назад към Боб — кучето бе на задната седалка.

— Много е студено. Не мога да оставя Боб да стои в студената кола цял следобед.

Дийзъл зави наляво в пресечката.

— Ще го оставим в апартамента ти. Заклучи го в банята, за да не може да ти изяде канапетото. Банята ти е голяма и хубава. Там ще му е добре.

Кварталът около бара на Ърни е комбинация от жилищна и търговска част. Има офис сгради, сгради с апартаменти, къщи от кафеникави камъни, както и малки бизнеси подобни на Бара на Ърни

— всичко на едно място. Дийзъл паркира на някакъв паркинг и тръгнахме пеша, вдигнали яките си нагоре, за да се защитим от вятъра, а ръцете ни бяха в джобовете, за да ги топлим. Обиколихме няколко пресечки на около половин квадратна миля, но Бийнър не се появи на радара на Дийзъл.

Мушнахме се в един гастронорм, за да си вземем сандвичи и кафе за обяд и щастливи да се скрием от студа.

— Така няма да стане — казах аз. — Гласувам да го направим по моя начин — да обиколим улиците и разпитваме хората.

— Аз съм човек — отговори той. — Само, дето имам няколко допълнителни умения.

Довърших сандвича и кафето си и се изправих.

— Ти отиваш на север, а аз ще отида на юг. Ще се срещнем тук в три часа.

Започнах с момичето на касата в магазина, като я попитах дали не е виждала човек с малиново на цвят родилно петно на лицето. Отговорът ѝ беше не. Отидох до съседния цветарски магазин, до дрогерията, до химическото чистене. Никой не беше виждал Бийнър. Разговарях и с портиера на някакъв жилищен блок, както и с рецепционистката на високо издигаща се офис сграда. Няма Бийнър. Отидох четири пресечки на юг, като спирах хората по улиците. Прекосих улицата и се отправих обратно към гастронорма. Никакъв късмет.

Докато се срещнем с Дийзъл, носеният от вятъра сняг брулеше лицето ми. Снеговалежът във Върмонт е много живописен. В Ню Джърси е като трън в задника. Затруднява движението и прави ходенето пеш опасно. Кучетата боядисват снега в жълто, а колите го превръщат в кафява киша.

— Някакъв късмет? — попита Дийзъл.

— Никакъв. А при теб?

— Не.

Усетих, че телефонът ми звъни. Беше Лари Бърлю и едва можах да разбера какво казваше. Говореше със скоростта на светлината и заекваше.

— Н-н-н-не работи — каза той. — Не знам какво да ѝ к-к-кажа. Всеки път, когато ѝ махна тя идва тук с кафето, но аз не знам какво да ѝ кажа. Само к-к-казвам *благодаря ти*. Мислех си, че ще мога да я

заприказвам, но нищо не става. Н-н-не мисля, че мога да изпия дори само още едно кафе, но не мога да спра да й махам.

— Колко чаши изпи?

— Н-н-не знам. Изгубих им бройката. Дванадесет или тринадесет, мисля.

— Идваме — успокоих го аз. — Опитай се да стоиш там и, за бога, не пий повече кафе.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато влязохме в магазина, Лари Бърлю крачеше напред-назад.

— Не се чувствам добре — сподели той. — Мисля, че ще получа сърдечен удар. Сърцето ми направо ще изскочи. А и окото ми потрепва. Мразя, когато окото ми потрепва така. Може би се нуждая от чаша кафе, за да си успокоя нервите.

— Облечи му палтото и го разходи навън, на студено — наредих на Дийзъл. — Виж дали ще успееш да изкараш част от кофеина от него.

— Кой ще се погрижи за магазина? — попита Бърлю. — Не мога да изляза оттук просто така.

— Аз ще се погрижа за него — опитах се да го успокоя.

— Никой не идва по това време на деня. Не се притеснявай.

Пет минути по-късно една жена влезе и поиска свинско обезкостено роле за печене.

— Аз съм само асистент-месар — обясних на клиентката. — Не ми е разрешено да обезкостявам. Истинският месар ще се върне след около час, но не съм убедена, че ще бъде в състояние да използва остри инструменти. Какво ще кажете за едно пиле за печене?

— Не искам пиле — отговори тя. — Трябва ми свинско за печене.

— Добре, какво ще кажете за това. Ще ви го дам безплатно, ако го вземете с костта. Това е специална промоция.

— Предполагам, че така става — каза жената.

Взех едно парче месо за печене от витрината, увих го в бяла непромокаема хартия и ѝ го подадох.

— Приятен ден — пожелах ѝ аз.

Двадесет минути по-късно Дийзъл и Бърлю се върнаха.

— Как е той? — попитах.

— Спря да заеква и окото му почти напълно спря да потрепва. Трябваше да го върна, защото ми се стори, че носят му измръзна. Това

време е отвратително. Като приключа с това, ще кандидатствам за назначение на Бахамите.

— Можеш ли да го направиш?

— Не. Отивам там, където имат нужда от мен. Няма много хора, които могат да вършат моята работа.

— Идваха ли някакви клиенти — попита Бърлю.

— Не — отговорих му аз. — Никой не е купувал нищо.

— Схемата за доставка на кафе не работи — отбеляза Дийзъл. — Трябва да измислим нещо друго.

— Схемата с кафето си е напълно добра. Този, който се нуждае от настройка, е Бърлю. Трябва му практика — казах. — Аз ще изпълнявам ролята на жената с кафето, а ти ще си Лари. Аз ще вляза, а ти започни разговор с мен, така че той да види как се прави.

Излязох навън и след това отново влязох.

— Ето ти кафето — казах на Дийзъл, преструвайки се, че му подавам чаша с кафе.

— Благодаря — отговори той, след което ме сграбчи и ме целуна. Отблъснах го.

— Какво, по дяволите, беше това?

Дийзъл се люлееше на петите си и се усмихваше.

— Имах желание да те целуна. Навън беше студено, а ти си наистина мила и топла.

— Господи! Бих искал да мога да направя и аз така — възкликна Бърлю. — Това беше страхотно.

— Изобщо не беше страхотно — отвърнах аз. — Това беше лош пример. Дийзъл е глупак. Отново ще изляза навън и ще вляза тук и този път ще дам кафето на *теб*.

Излязох навън и застанах на тротоара за момент, вдишвайки студения въздух. Целувката, в действителност, беше дяволски страхотна. Не че щеше да доведе до нещо, но беше страхотна все пак. Успокоих се и влязох вътре, като се престорих, че подавам на Бърлю чаша кафе.

Той го взе и ме погледна с празен поглед.

— Какво ще кажеш? — попитах го аз.

— Благодаря.

— Какво още?

Месарят гледаше объркано.

— Кажи й името си — подсетих го аз.

— Лари Бърлю.

— Аз съм Джет.

Тишина.

Отново го подсетих:

— Кажи й, че намираш името й за необикновено. Попитай я дали означава нещо.

— Това е глупаво — отбеляза Дийзъл. — Ще звучи като малоумник.

— А ти какво предлагаш?

— Веднага ще пристъпя към действие. Ще й кажа, че ще ходя да гледам мача на Никс в спортния бар надолу по улицата и ще я попитам дали иска да дойде с мен.

— Не можеш просто да кажеш „Благодаря за кафето“ и след това веднага да я поканиш на бар. Прекалено грубо е. И откъде знаеш, че е фен на Никс?

— Това няма значение. Това са си мъжки работи. Това го прави да изглежда като истински мъж. Ако той каже нещо тъпо за името й, тя ще си помисли, че е женчо. Както и да е, ако тя иска да излезе с него, ще каже да. Ако не каже да разбираш, че това е загубена кауза и продължаваш напред.

— Аз не харесвам баскетбол — включи се и Бърлю.

— Какво харесваш?

— Опера.

Дийзъл сложи ръце на кръста си.

— Будалкаш се с мен.

Погледът на месаря се насочи към витрината:

— Липсва едно парче свинско за печене. Сигурна ли си, че не си продала нищо?

— Подарих го. Беше с благотворителна цел. Момичетата скаути.

Вниманието на Дийзъл пък се насочи към улицата.

— Хей, вижте това — каза той. — Кафееното момиче може би приключи работа за днес. Облече си палтото и метна чантата си през рамо, и изглежда, че идва насам. Излезе от кафенето и пресича улицата.

— О, не! — възкликна Бърлю. — Не носи още кафе, нали?

— Не — отговори спътникът ми. — Няма кафе.

Звънчето на входната врата иззвъня и Джет влезе в магазина.

— Здравсти — поздрави ме тя. — Братовчед ви ще ме направи служител на месеца с продажбата на толкова много кафе. — Вниманието ѝ се насочи към Дийзъл. — Здравейте.

— Той е гей — казах аз. — До мозъка на костите си.

Джет въздъхна.

— Знаех си, че е твърде добър, за да е истински. — Тя погледна към Лари Бърлю.

— Хетеро отвсякъде — отбелязах аз.

Джет кимна.

— Важно е да се знаят някои неща за вашия... месар. Като например, женен ли е?

— Не. Напълно е на разположение.

— Значи, ще е умно от моя страна да купувам месо от тук?

— Няма да съжаляваш — отговорих аз.

— Добре. Би ми се искало една пържола за довечера.

Дийзъл ми хвърли един поглед.

— Яде месо — прошепна той.

Джет насочи вниманието си към Бърлю.

— Кое изглежда вкусно?

— Искаш да я изпечеш на грил или на скара, или да я изпържиш на тиган? — попита той.

— Не знам. Нещо здравословно.

— Имам чудесна рецепта, която използвам при приготвянето на говеждо филе — каза месарят. — Мариновам го и след това го изпичам на скара със зеленчуци.

— Това звучи страхотно — възкликна Джет. — Може би ще можеш да ми покажеш как се приготвя?

— Разбира се — отговори Бърлю. — Много е лесно. Може да го направя още довечера, ако искаш? И ще донеса пържолите и всичко останало.

Джет написа адреса си на парче амбалажна хартия.

— Заповядай, когато приключиш с работата тук. Аз ще взема виното. — И тя си тръгна.

Дийзъл и аз изгледахме Бърлю.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита спътникът ми.

— Много съм добър, когато става въпрос за месо — отговори месарят.

Здрачаваше се, когато си тръгнахме от месарницата. Уличните светлини блестяха над въртящите се снежинки, а Трентън изглеждаше студен, но уютен.

— Много сме печени в тези глупости — любовните връзки — каза Дийзъл. — Правим всичко погрешно и накрая всичко се получава както трябва.

Върнахме се обратно с колата до квартала на Бийнър и обиколихме няколко пресечки. Дийзъл спря пред бара на Ърни и аз изтичах, за да огледам набързо. Не се виждаше никакъв Бийнър, затова се върнах в колата.

— Прекалено е рано — отбеляза спътникът ми. — Трябва да се върнем около осем.

— Трябва да се отбием в дома на родителите ми все пак — подсетих го аз. — Казах, че ще сме там за вечеря.

— Ние?

— Не исках да се почувстваш пренебрегнат.

— Спомням си родителите ти. Те държат приют за душевно болни.

— Добре! Чудесно! Остави ме пред вратата.

— Няма начин — отвърна ми той. — Не бих пропуснал това за нищо на света.

— Само трябва да минем набързо през апартамента ми, за да взема Боб.

Половин час по-късно отворихме вратата на банята и Боб погледна към нас — с тъжни очи, лигавещ се и дишащ тежко. Издаде някакви патетични скимтящи звуци, отвори уста, каза *Баф!* и повърна едно цяло руло тоалетна хартия.

— Много по-добре отколкото дивана — отбеляза спътникът ми.

Почистих тоалетната хартия и сложих ново руло на поставката. Докато приключа, Боб се беше съвзел напълно и нежно се търкаше в Дийзъл, като разнасяше кучешки лиги по дължината на целия му крачол.

— Май ще трябва да се преоблека, преди да отидем у вашите — констатира гостът ми.

— Със сигурност!

Дийзъл извади чифт дънки и риза от раницата си. Те бяха напълно еднакви с тези, които носеше, без лигите и сосът от пица. Нито по-добри, нито по-лоши. Той издърпа ризата си, развърза ботушите си и изхлузи тях и дънките си.

— Мили боже! — казах аз и се обърнах, така че да не съм с лице към него. Не че това имаше някакво значение. Образът му по слипове се беше запечатал в съзнанието ми. Рейнджъра и Морели, двамата мъже в живота ми, бяха физически перфектни по много по-различен начин един от друг.

Рейнджъра беше кубински американец с тъмна кожа и тъмни очи, а понякога и с тъмни намерения. Имаше тяло на кикбоксър и умения на човек от специалните служби. Морели беше здрав и мършав, с италиански темперамент, сдобил се с мускулите и уменията си на улицата. Телосложението на Дийзъл беше по-едро и добре оформено. И като не можех да видя детайлите, аз подозирах, че е по-голям навсякъде.

Когато пристигнахме, баба ми подреждаше разпънатата докрай маса, а около нея бяха наредени кухненски столове за десет човека и едно високо детско столче. Валъри и Албърт вече бяха там. Албърт гледаше телевизия с баща ми. Можех да чуя сестра ми да говори с майка ми в кухнята. Нейното най-голямо момиче, Анджи, седеше на пода във всекидневната и рисуваше в някаква книжка за оцветяване. Средното дете, Мери Алис, галопираше около масата в трапезарията, представяйки си, че е кон. Бебето седеше в скута на Албърт.

Всичко замря, когато Дийзъл влезе.

— О, боже! — каза баща ми.

— Радвам се да ви видя отново, сър — отговори спътникът ми.

— Помня те — заяви Мери Алис. — Ти имаше конска опашка.

— Наистина имах — съгласи се Дийзъл, — но си помислих, че е време за промяна.

— Понякога съм елен — заяви племенницата ми.

— Различно ли е от това да бъдеш кон? — поинтересува се мъжът.

— Аха, щото, когато съм елен, имам рога и мога да летя като Рудолф.

— Не можеш — каза Анджи.

— Мога.

— Не можеш!

— Мога да летя малко — настоя Мери Алис.

Хвърлих един поглед към Дийзъл.

Той се усмихна и сви рамене.

Махнах каишката на Боб, оставих спътника си във всекидневната да очарова баща ми и отидох в кухнята да видя майка си.

— Има ли нещо, което мога да направя? — попитах аз.

— Можеш да сложиш червения сос в сосиерата и също така да се опиташ да влееш малко здрав разум в главата на баба си. Мен не ме слуша.

— Сега пък какво има?

— Видя ли я?

— Подреждаше масата.

— Добре ли я огледа?

Баба Мазур се вмъкна в кухнята. Беше седемдесетгодишна и гравитацията не бе благосклонна към нея. Беше жилава старица с набръчкана кожа и отпуснати телеса. Косата ѝ беше стоманеносива и накъдрена. Зъбите ѝ бяха изкуствени, а очите ѝ не изпускаха нищо. Устните ѝ бяха ужасно подути.

— С'ършиха ни са'фетките — каза тя. — Няма ни е'на ф к'тайския ш'аф.

— О, боже мой! — възкликнах аз. — Какво се е случило с устата ти?

— Секси, а? — попита баба.

— Уголемиха ѝ устните — обясни майка ми. — Отишла при някакъв доктор идиот и го накара да ги инжектира.

— А д'угата се'мица ше ми сла'ат 'мплан'и в за'ника — изфъфли баба. — Не'а веч' уви'нал за'ник за мен.

— Имплантите в задника са сериозно нещо — казах ѝ аз. — Не би искала да си причиниш това.

— Имъ нам'ление на 'мплан' и за за'ник сле'вашата се'мица — обясни баба. — Мрася да проп'скам разпрода'би.

— Да, но имплантите са изключително болезнени. Няма да можеш да седиш. Защо да не намерим някоя разпродажба на обувки? Можем да отидем до Мейсис и след това да обядваме в ресторанта.

— Добре — съгласи се баба. — 'Тва свучи заба'но.

Майка ми взе лазанята, аз червения сос, а баба взе панера с хляб и ги занесохме на масата. Всички се настанихме и се нахвърлихме на яденето.

Баба Мазур си взе лазаня и си сипа чаша червено вино. Постави една малка хапка в устата си и отпи глътка вино, а всичко това падна от устата ѝ направо в скута ѝ.

Боб се спусна и изяде храната от скута на баба, след което се настани на пост под масата.

— Ус'ните ми съ то'ко го'еми, че не ста'ат зъ ниш'о.

Майка скочи на крака и се върна със сламка за баба и с чаша алкохол за себе си.

Баща ми бе свел глава над чинията с храна пред себе си.

— Направо ме застреляйте — каза той.

— Аз харесвам лазаня — сподели Албърт Клафън. — Не се разтича по чинията ти. И ако не използваш прекалено много червен сос, не би могъл да си изцапаш ризата.

Клафън беше адвокат, който едва изкарваше прехраната си с диплома от Правно училище Акме в Барбадос. Беше добър човек, мек като памук, и започваше да се поти над горната си устна, когато бе нервен... което често се случваше.

— Как върви адвокатският бизнес? — попитах го аз.

— Добре. Дори имам двама клиенти. Добре де, всъщност, единият умря, но това се случва понякога, нали?

— А как е новата къща?

— Оказа се доста добра идея. Много по-хубаво е, отколкото да живеем при майка ми.

— А какво става с женитбата?

Клафън пребледня, пръдна и падайки от стола си, припадна.

Дийзъл стана, издърпа го на крака и го сложи обратно на стола му.

— Дишай дълбоко — нареди му той.

— Колко неловко.

— Пич — заяви моят спътник, — всички се чувстват така, когато става въпрос за сватба. Преодолей го.

— Бедничкото мече — каза Валъри, като даде лъжица оризови спагети на Клафън. — Нарани ли се момчето?

Дийзъл уви ръка около раменете ми и долепи устните си до ухото ми:

— Със сигурност ще трябва да минем на варианта с електрошока. Мисля, че би трябвало *и двамата* да ги зашеметим с електрошок.

— Може би ще успееш да изведеш Албърт на разходка с теб след вечеря и да поговориш с него. Той се е свързал с Анни и е помолил за помощ, така че очевидно има желание.

— Това е една от първите точки в списъка ми от неща, които не искам да направя. Може би второто след това да бъда премахнат от Бийнър.

— Що се отнася до него... какво точно се случва, когато той премахне някого?

— Не би искала да знаеш. А и аз не искам да ти обяснявам. Нека го забравим засега.

— Мислех си за Бийнър. Вероятно би трябвало да поговорим с *госпожа* Бийнър. Тя в Трентън ли живее?

— Живее в Хамилтън.

— От Неназоваемите ли е? Притежава ли страховити, пагубни умения?

— Тя е от умерените. Не използва много от тях. Основно салонни трикове, като да огъва лъжици или да печели на карти. Разпитвах я, когато ми дадоха случая на Бийнър.

— И?

— Ти знаеш всичко, което и аз. Каза, че е уморена от брака. Искала да опита нещо друго. Обясни ми, че Бийнър обвинявал за всичко Анни Харт, но тя нямала нищо общо с това, била само приятелка. Не знае къде е отседнал Бийнър, но със сигурност е в Трентън, защото бил решен да си отмъсти на Анни.

— Това ли е всичко? Защо не я помоли да примами Бийнър, за да обсъдят нещата, и тогава може да изскочиш от шкафа и да си свършиш работата като ловец на глави, като го заловиш?

— Тя много добре знае, че не е добре да бъдеш наблизко, когато Бийнър затъва. Направо ще има ядрен взрив, а тя не иска да бъде част от него.

— А ти? Не те ли е страх от Бийнър?

— Ще му трябва много повече от това, за да ме унищожи, а той няма такава сила. Най-лошото, което може да ми причини, е да ме накара да се почувствам леко неразположен.

— Добре, а какво ще кажеш за това? Ще накараме госпожа Бийнър да излъже съпруга си и ще им уредим лъжлива среща.

— Пробвай, но тя няма да се съгласи.

Отопих останалия сос с парче хляб.

— Знаеш ли какво означава *това*?

Дийзъл вдигна ръце с дланите си нагоре, но не знаеше какво означава този жест.

— На нея все още й пука за него — казах аз. — Не иска да го предаде. Не иска той да бъде заловен и неутрализиран, или там каквото правите.

Събеседникът ми си взе още едно парче лазаня.

— Може би. Или може би просто не иска да се забърква.

— Бих могла да поговоря с нея.

— Май това не е лоша идея — отбеляза Дийзъл и погледна часовника си. — Ето какъв е планът. Ще изведа Албърт на чист въздух и ще го разходя из квартала. Ще се опитам да разбера какво, за бога, иска да прави по отношение на женитбата. Ти поговори със сестра си и разбери дали е готова. А в осем ще си пробваме късмета в бара на Ърни. Ако това не проработи, утре ще посетиш госпожа Бийнър.

СЕДМА ГЛАВА

Бяхме в колата ми на път за бара на Ърни. Беше спряло да вали, но небето бе катраненочерно, а въздухът щипеше от студ.

— Как мина с Албърт? — поинтересувах се аз.

— Не припадна, но и не беше много последователен. Това, което разбрах, е, че той иска да се ожени, но самата мисъл за церемонията го подлудява. Очевидно е, че бедният човек трябва да се подложи на хипноза, но все още не може да мине по пътеката до олтара.

— Ами транквиланти?

— Каза, че е пробвал и тях, но е получил алергична реакция и го избило на лудост.

— Говорих с Валъри и, малко или много, тя ми каза същото. Не че не го знаех вече. Той наистина е мил човек. Обича децата и Валъри и знам, че много ще му хареса да *бъде* женен. Самата *женитба* е проблемът.

Дийзъл мина надолу по улицата и спря до тротоара срещу бара на Ърни.

— Вътре ли е? — попитах аз.

— Не мисля — отвърна ми той след няколко удара на сърцето. — Но нищо няма да ти стане, ако хвърлиш един поглед.

Прекоших улицата, проврях се през голямата дъбова врата в топлото заведение и се настаних до бара. Нямах проблем да си намеря свободен стол. Барът на Ърни беше място, което се посещаваше след работа, а не място за срещи в събота вечер и затова беше злокобно празно. Неколцина редовни посетители държаха питиетата си и шокирано гледаха телевизора над главите си. Масите бяха празни. Единственият барман се приближи с лека походка към мен.

— Какво да *бъде*? — попита той.

— Търся един приятел. Миналата вечер беше тук. Има родилно петно на лицето си. Казва се Бърни.

— Да, познавам го. Не знаех, че се казва Бърни. Не е много приказлив. Плаща в брой. Днес не се е появявал. През седмицата идват съвсем различни хора. Събота и неделя е наистина спокойно. Трябваше да се срещнете тук ли?

— Не. Само си мислех, че бих могла да го намеря тук.

Излязох от заведението и се върнах в колата.

— Няма го — уведомих Дийзъл. — Барманът каза, че не го е виждал. Може би сме го изплашили днес следобед. Вероятно ни е видял, докато обикаляхме да го търсим.

Партньорът ми седеше зад волана с телефон в ръка.

— Имам проблем — каза той. — Анни не си вдига мобилния. Проверявам я по четири пъти на ден. За първи път не ми отговаря.

— Може да е под душа.

— Знае, че й звъня по това време. Трябва да е там. Имам човек, когото познавам и който я навестява, защото живее в същата сграда.

— А ти защо не отседна при него?

— Живее с приятелката си. А и направо ще ме подлуди. Ти също ме подлудяваш, но по много по-забавен начин.

О, боже!

— Мислиш ли, че Бийнър е открил Анни?

Дийзъл вдигна ръцете си с дланите нагоре.

— Не знам.

Телефонът му звънна и той погледна дисплея.

— Флаш е.

— Човекът от сградата на Анни?

— Аха.

Една минута по-късно Дийзъл прекъсна разговора, включи колата на скорост и се вля в трафика.

— Не е в апартамента си. Вратата е била заключена. Изглежда, че нищо не е пипано.

— Взела ли си е чантата? — попитах го аз.

Той ме погледна с празен поглед.

— Не знам.

— Ботуши? Палто?

— Не знам.

— Светели ли са лампите?

— Не знам. — Направи обратен завой и се отправи към центъра на града. — Хайде да отидем да проверим.

Двадесет минути по-късно се намирахме в една странична уличка в Трентън. Той използва пропуск, за да влезе в подземния гараж, паркира и двамата се отправихме с асансьора към седмия етаж, като оставихме Боб в колата. На етажа имаше четири апартамента. Спътникът ми почука на номер 704, след което отключи вратата. Влязохме вътре и се огледахме. Лампите светеха. Върху кухненския плот имаше дамска чанта с портфейл и различни други дреболии в нея. Ключовете ги нямаше. Проверих гардероба. Нямаше зимно палто или яке. Нямаше ботуши.

— Ето какво мисля, че е станало — казах му аз. — Взела е ключовете и палтото си, но е оставила чантата си. Затова мисля, че е излязла за малко и не е възнамерявала да ходи някъде надалеч. Може би се е нуждаела от малко свеж въздух или кратка разходка. И тогава, вероятно, ѝ се е случило нещо неочаквано.

Апартаментът беше хубав. Беше удобен, а обзавеждането му не бе луксозно, но подбрано с вкус — малка кухня, всекидневна, ниша, пригодена за трапезария, една спалня и баня.

— Приятен апартамент — отбелязах аз, — но мога да предположа защо Анни е откачила, след като е била затворена тук за няколко дни. Телефонът ѝ го няма в чантата. Защо не се опиташ отново да ѝ се обадиш?

Дийзъл звънна на мобилния на Анни. След няколко секунди чухме апаратът да звъни наблизо. Последвахме звука до спалнята и го намерихме на пода до леглото.

— Не знам какво да мисля — казах аз. — Навсякъде вземам телефона си с мен. Не знам защо е оставила нейния тук. Като се има предвид, че е на пода, може би е изпаднал от джоба ѝ.

Дийзъл написа бележка върху купчинката с лепящи листчета в кухнята и я залепи върху хладилника. Съобщението беше просто. *Обади ми се веднага.*

Заклучихме след себе си и взехме асансьора до гаража. Излязохме с колата на улицата и на мен ми хрумна гениална идея. Бяхме само на две преки от сексшопа „Плежър Трежър“. В събота работеше до десет и вероятно имаха книга, която щеше да бъде полезна на девствената Джийни.

— Завий надясно на следващия ъгъл — казах на спътника ми. — На две пресечки оттук има магазин за сексиграчки и вероятно бихме могли да намерим някаква книга за Джийни.

Дори в тъмнината на колата можех да видя, че Дийзъл се усмихва.

— Точно, когато си мисля, че денят ми е напълно скапан, ти ми предлагаш да отидем до сексшоп. Скъпа, ти си като лъч слънчева светлина.

— Не бих искала да те разочаровам, но знам това място, защото през есента извърших един арест в него.

— Тогава нека да се надяваме, че това пътуване ще бъде позабавно, защото наистина ми е необходимо нещо подобно.

Той паркира на малкия паркинг до магазина. Обещах на Боб лека закуска, преди да си легне, ако е послушно куче за още известно време, и двамата с Дийзъл влязохме вътре. Бяхме единствените клиенти. Една самотна служителка зад щанда четеше списание за филмови звезди. Когато влязохме, тя вдигна поглед и си пое дълбоко дъх, когато видя мъжа с мен. Беше малко над двадесет и истинска пънкарка с обрамчени в черно очи и многобройни пиърсинги.

— Просто разглеждаме — казах ѝ аз.

— Разбира се — отговори тя. — Само ми кажете, ако мога да ви помогна с нещо.

Дийзъл ме последва до секцията с книгите, избра една и я прегледа набързо.

— Добра ли е? — попитах.

— Аха, погледни това — каза той. — Някога пробвала ли си нещо подобно?

Погледнах картинката.

— Това би трябвало да е доста неудобно, ако не и невъзможно.

— Хей, картинките не лъжат. Те наистина го правят. — След което уви ръка около мен и доближи уста до ухото ми. — Обзалагам се, че мога да направя това.

— Ти си болен. Може би трябва да попитаме жената-ракун за книга за начинаещи. Ако покажем това на Джийни, много е вероятно да постъпи в манастир.

Той извади друга книга от рафта.

— Това изглежда дава основните неща. Започва с анатомията. И има снимки... на всичко. Трябва да купим две от тази.

Беше доста смущаващо да разглеждам снимки на чатали в присъствието му.

— Добре — съгласих се аз, — купи две. — Погледнах часовника си. — Господи, виж колко е часът. Ако побързаме, бихме могли да хванем поне края на мача.

— Кой мач? — поиска да узнае той.

— Не знам. Който и да е мач.

Дийзъл се отправи към секцията с филмите.

— Би трябвало да вземем един филм на Джийни. Имат някои добри истории.

— Не! Никакви филми за нея. Тя не е по пъшкането, а във филмите има прекалено много пъшкане.

— Да пъшкаш е забавно — заяви той.

Хвърлих му един поглед.

— Ти пъшкаш ли?

— Обикновено не.

— Защо не?

— Бих се почувствал глупаво.

— Точно. Само плати книгите с твоята фалшива кредитна карта и да си вървим.

— Обзалагам се, че мога да те накарам да пъшкаш — каза Дийзъл, като се усмихваше.

— Точно сега направо ми се вие — отвърнах. — И това няма нищо общо със секса.

Развих шала от врата си и го закачих на една закачалка на стената до предната врата. Окачих и тежкото си зимно яке върху него и смених ботушите си за сняг с пантофи от овча кожа.

— Не мога да повярвам, че купи всичко това — отбелязах аз.

— За Джийни е... освен ако не искаш ти да вземеш нещо за проба.

— Не!

— Убедена ли си? Имаме цяла чанта, пълна със забавления. Обзалагам се, че разполагаме с мостри от всички възможни

презервативи, създадени някога.

— Не!

Той остави чантата върху кухненския плот и се запъти към хладилника. Върна се с няколко бири.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Прекалено си напрегната.

— Не съм напрегната. Имам си приятел и не се забърквам с други.

— Очарователно, но този начин на живот би бил по-добър, ако имаше по-малко скрупули — каза Дийзъл. — Не се побирам на дивана.

— А на пода побираш ли се?

— Това беше грубо.

Взех си една бира от него и разопаковах хляба, който беше на плота. Направихме си цяла купчина сандвичи с фъстъчено масло, дадохме един на Боб, взехме си бирата и останалата част от сандвичите във всекидневната и включихме телевизора.

— Искам да науча всичко за Бийнър — заявих аз. — Какви способности притежава? Какъв вид хаос може да причини?

— Бих искал да ти кажа, но след това ще трябва да те убия...

— Каж ми все пак.

— По-скоро не бих го направил.

— Чудесно. Не ми казвай. Ще науча историята от госпожа Бийнър утре.

— Добре, ще ти кажа, но няма да се смееш, защото се заклевам, че ще те превърна в крастава жаба.

— Не можеш да направиш това, нали?

— По-правилният въпрос е *Бих ли?* И отговорът е: *Не!*

— Ами Бийнър?

Дийзъл прокара един сандвич с половин бира.

— Той може да те накара да се изринеш.

— Да се изринеш?

— Аха!

— Това ли е?

— Сладка моя, това не е някакво обикновено изриване. Това е майката на обривите. Чувстваш сърбеж *навсякъде*. Това е непрекъснато мъчение от три дни до три седмици. Свързано е с отровата смрадлика и е като уртикария. Не е необходимо да ти остави белези, освен ако не

започнеш да се опитваш да го изрежеш с нож, защото сърбенето е нетърпимо.

— Еха!

Дийзъл потъна в дивана и затвори очи.

— Кого се опитвам да заблудя? Това е обрив, за бога! Колко лош може да бъде един обрив? — Той притисна долната страна на дланите към очите си. — Преди преследвах опасни сексуални ексцентрици и откачени тирани. Последния път, когато бях тук, обезвредих един, който беше изключил североизточната електрическа мрежа на Коледа. Това са нещата, които наистина си заслужават. — Отпусна се още повече и изстена. — А сега преследвам господин Сърбеж. Имаш ли представа какво причинява това на имиджа ми?

— Нищо хубаво?

— Става пълен кошмар. Дори няма начин да го извъртя така, че да е в моя полза. Големият лош Дийзъл иска да затвори един жалък мърляч, чийто единствен път към славата е способността да кара хората да се изриват.

Избухнах в смях.

— Всъщност това ми хареса.

Отидох до кухнята и му донесох един пакет бисквити. Отворих го и всеки от нас взе по една, а Боб получи две.

— Как го прави? — попитах аз. — Това някакъв вид заразна кожна болест при контакт ли е?

— Не знам как го прави. Никога не съм виждал лично как става, но знам, че може да накара човек да се изрине без дори да го докосва.

— Вероятно Бийнър ще направи така, че Анни да се изрине и това да е всичко. Може би само има нужда да го изхвърли от себе си — предположих аз.

Дийзъл поклати глава.

— Той е откачен. Преследва я непрекъснато и всеки път, когато му се удаде възможност, я заразява. Това е отвратително. Анни получава обрив след обрив.

— Разкажи ми още за Бийнър.

— Той притежава само маловажни способности. Добър е с всичко свързано с техниката. Преди имаше свой собствен сервиз. Миналата година го продаде и един вид се оттегли. Вероятно е влудявал жена си, докато се е мотаел вкъщи. Той по принцип е доста

нормален, като изключим това нещо с обривите. А и преди една седмица, беше напълно под контрол. Хора започнаха необяснимо да страдат от копривна треска и това беше краят. Когато жена му го напусна и той реши, че Анни е отговорна за това, излезе наяве. Първите няколко дни беше насочил уменията си само към Анни, но тогава изгуби контрол и започна да го причинява на случайни хора, всеки път, когато се ядосаше.

— Неприятно.

— Мда, много неприятно, но няма значение. Както и да е, казаха ми, че трябва да го *изключи*.

— Не искаш да кажеш, че ще го *изключиш*... завинаги?

— *Да го изключи* в смисъл да му спра храненето.

— *Можеш да направиш това?*

— Имам си своите начини.

Бях любопитна да разбера какви бяха тези начини, но не мислех, че ще ми каже. И вероятно беше по-добре да не знам, затова изядох още две бисквити и се изхлузих от дивана.

— Отивам да си легна. Ще се видим сутринта.

Събудих се от проникващите в спалнята ми слънчеви лъчи през вертикалния процеп на пердетата и една тежка ръка праметната през гърдите ми. Дийзъл се беше проснал до мен, изглеждайки по-опърпан от всякога с четиридневната си брада. Все едно си нямах достатъчно проблеми с двамата мъже в живота ми, а сега се появяваше и трети, който се опитваше да пропълзи в леглото ми. Много хубаво не е на хубаво. Поне все още бях с пижамата си. Това беше успокояващо.

Освободих се от прегръдката на Дийзъл, плъзнах се под ръката му и се претърколих от леглото. Грабнах някакви чисти дрехи, заключих се в банята и се пяхнах под душа. Чакаше ме един доста натоварен ден. Да говоря с госпожа Бийнър, да проверя Гари Мартин, Шарлийн Клингър и Лари Бърлю. Трябваше да занеса чантата от сексшопа на Джийни. А и не трябваше да забравям Анни Харт. Надявах се да се е върнала в апартамента си, но не мислех, че е вероятно.

Докато се измъкна от банята, Дийзъл беше станал от леглото и стоеше до плота в кухнята, като ядеше купа зърнена закуска.

— Нахраних и разходих кучето — каза той. — Не знаех какво да правя с плъха.

— Хамстера.

— Както и да е.

Дадох на Рекс прясна вода, напълних купичката му с хрупкави бисквити и си сипах останалата част от зърнената закуска.

— Чувал ли си се с Анни? — попитах.

— Не. Не ми отговори, когато ѝ се обадох тази сутрин, така че накарах Флаш да провери апартамента ѝ отново. Все още е празен. — Остави купата от закуската си в миялната машина. — Трябва да отида сам тази сутрин и да се опитам да оправя нещата с Анни. Само ще мина през душа и изчезвам. Написах ти адреса на съпругата на Бийнър на тефтерчето на плота. Казва се Бети. Очаква те. Не знам колко ще ти помогне, но можеш да опиташ. Ще държим връзка по телефона. Номерът ми също е в тефтера.

— Имаш ли кола?

— Мога да си намеря някаква.

Добре, и за това няма да задавам въпроси.

Стоях до плота и се наслаждавах на второто си кафе, когато Дийзъл влезе в кухнята. Косата му бе все още мокра, а от него се разнасяше ароматът на моя душ гел. Беше си облякъл якето и увил шала около врата си.

— По-късно ще се присъединя към теб — каза той.

Докато премигна и беше изчезнал. Не като магия. През вратата, надолу по коридора към асансьора.

Изплакнах чашата и отидох в банята да си измия зъбите. Когато се обърнах да изляза от банята, се сблъсках с Рейнджъра. Изпицях и отскочих назад.

— Нямах намерение да те плаша — извини се той.

Обикновено усещах, когато Рейнджъра е зад мен по промяната на напрежението във въздуха и носещото се наоколо желание. Днес не внимавах и бях хваната неподготвена.

— Мъжете непрекъснато се прокрадват зад мен — отбелязах аз.

— Видях Дийзъл да излиза.

— Познаваш ли го?

— Не отблизо — отвърна той. — Проблеми ли ти създава?

— Не колкото обикновено. Работим заедно, така да се каже.

— Трябва да замина извън града за няколко дни. Радвам се, че ще е тук. И с мен можеш да се свържеш по телефона. Трябва да говоря с

теб, когато се върна. — Той леко ме целуна по устните и си тръгна.

— Мъжът мистерия — казах аз към затворената врата.

— Чух това — отговори Рейнджъра от другата страна.

ОСМА ГЛАВА

Оставих Боб в дома на родителите ми и ги помолих да се грижат за него. Пих кафе с майка ми и баба ми, а докато се затъркалям до улицата на Бети Бийнър, бе станало малко след девет. Паркирах на алеята пред къщата ѝ и я огледах. Средно статистическа къща от предградията, откъдето и да я погледнеш. Двуетажна в колониален стил. Добре подреден преден двор. Заден двор с ограда. Гараж за две коли. Прясно боядисан.

Натиснах звънеца и Бети ми отвори при второто позвъняване. Беше по-ниска от мен и много приятно закръглена. Имаше кръгло лице с красива уста, която изглеждаше така, като че ли се усмихва почти постоянно, кръгли, широко отворени очи, заоблени бедра и големи заоблени гърди. Беше Рубенсов тип жена. Приличаше ми на около петдесетгодишна.

Протегнах ръка:

— Стефани Плъм.

— Очаквах ви — каза тя. — Дийзъл ми се обади.

— Мислехме, че бихте могли да ни помогнете да намерим Бърни.

— Не мога да повярвам, че търчи напред-назад и причинява обриви подобно на някой стар, малоумен глупак. Кълна се, този човек е изключително объркан.

Последвах я през всекидневната и трапезарията до кухнята. Бе се настанила до малката кухненска маса, четеше вестник и пиеше кафе. Беше очарователна стая, боядисана в топли цветове. Основно жълто и ръждиво. Тапети с дребни десени и с пасващи пердета на прозорците.

Бети наля чаша кафе и за мен, след което се настанихме около масата. Погледнах вестника и осъзнах, че бе разглеждала обявите за работа.

— Работа ли си търсите? — попитах я аз.

До вестника на масата бе поставила червен химикал, но не бе оградила нито една обява.

— Мислех си по въпроса. Проблемът е, че не мога да правя нищо. През всичките тези години съм била единствено домакиня.

— Двеста години?

Тя се усмихна.

— Да, или поне така изглежда. В действителност, с Бърни сме женени от тридесет и пет години. Той работеше в един сервиз, аз закарах колата си там за ремонт и следващото нещо, което помня, е, че бяхме женени.

Отпих от кафето си и се вгледах в Бети Бийнър. Не изглеждаше ядосана, когато говореше за Бърни. Ако нямаше нищо друго, то поне се усещаше привързаност. И търпимост. Фактически, тя ми напомняше за майка ми. Родителите ми нямаха перфектния брак, но през годините бяха открили начин как да накарат нещата да се случват. Майка ми караше баща ми да се чувства като краля на замъка, а баща ми бе абдикирал и предал кралството в нейните ръце.

— Знам, че ще ви прозвучи малко нахално — продължих аз, — но не разполагам с много време и се опитвам да помогна на Дийзъл да оправи нещата. Какво се обърка?

— Хъркаше.

— Това ли е? Затова ли е всичко?

— Опитвала ли сте се някога да спите до мъж, който хърка.

— Не. Мъжете в живота ми не хъркат.

— Бърни не хъркаше и тогава един ден... той започна да хърка.

— Няма ли нещо, което да можете да направите за това хъркане?

— Той не иска да повярва, че хърка. Казва, че правя голям проблем от това, но ме държи будна през цялата нощ. Постоянно съм изморена. И ако отида да спя в гостната, Бърни се ядосва. Казва, че женените хора би трябвало да спят заедно. Да върви по дяволите, ще подам молба за развод.

— Той мисли, че става въпрос за това, че не си говорите и заради секса.

— Разбира се, че става въпрос за разговарянето. Разговор относно хъркането! Не че искам да си имам някакви сладникави дискусии с Бърни. Не е все едно съм го карала да се присъединява към някакви кръжоци по четене или нещо подобно. Само исках да ме изслуша. Когато кажа, че не мога да спя, това наистина означава, че *не мога да спя!*

— А по отношение на секса?

— Това беше като бонус тема. Реших, че след като ще се оплаквам бих могла да го направя както трябва, по дяволите.

Бети огради една обява във вестника с червената химикалка.

— Ето едно нещо, с което, мога да се обзаложа, че бих се справила. Търсят събирач на такси на магистралата Търнпайк.

— Мислила ли си да отидете на консултации?

— Шегуваш ли се? Мислиш ли, че човек, който не признава, че хърка, ще се съгласи да ходи на консултации? Дори се опитах да го запиша. Каза, че било измама. Каза, че със сигурност не бил той.

— Ако успея да убедя Бърни да си признае, че хърка, ще го приемеш ли обратно?

— Не знам. Започвам да свиквам да съм сама. Къщата е тиха и спокойна. А и аз мога да гледам каквото си искам по телевизията. Разбира се, беше истинско мъчение, когато трябваше да изчистя пътеката, когато заваля снегът.

— Това ми прилича на къща с три спални. Да предположим, че бих могла да ти уредя твоя собствена стая, със собствен телевизор за онези нощи, когато Бърни хърка? И бих могла да се споразумея и за по-добър секс? Не знам от първа ръка, но подозирам, че Дийзъл знае как се прави. Мога да го накарам да поговори с Бърни.

Това накара и двете ни да се усмихнем. Дийзъл и Бърни да обсъждат секс. Заслужаваше си да се види.

Реших да занеса чантата със сексиграчките на Джийни, докато бях във фаза секс-помощник, затова ѝ се обадох и ѝ казах, че пътувам към нея.

— Слава Богу! — възкликна тя. — Довечера имам среща. Страхувах се, че ще трябва да се престоря, че ми се е спукал апендикса.

Двадесет минути по-късно бях пред вратата ѝ.

— Заповядай — казах аз, като протегнах чантата към нея. — Всичко, което трябва да знаеш за секса... или поне така мисля.

Джийни погледна вътре.

— Какво е всичко това?

— Има наръчник за начинаещите в секса. Както и видео, което всъщност аз никога не съм гледала, но Дийзъл мисли, че е страхотно. И после, има някакви масла. Заедно с инструкции за ползване. Различни видове презервативи. А продавачката добави като бонус и един вибриращ пенис.

Джийни извади пениса от чантата.

— Пфю-ю-ю.

Бях напълно съгласна с нея. Не беше от най-привлекателните, които бях виждала. И все пак, май не беше най-честното сравнение, защото напоследък бях виждала инструменти само от най-висока класа.

— Беше безплатен — казах аз като вид извинение.

Тя прелисти страниците на книгата.

— Това ми изглежда полезно. Винаги съм искала да си купя подобна, но никога не съм имала смелостта да го направя.

— Мислех си, че би могла да прочетеш книгата и след това, ако имаш въпроси, можеш да ми се обадиш, а аз ще се опитам да ти отговоря.

— Май ще трябва да започна с филма — каза домакинята ми. — Искаш ли да го гледаш с мен?

— Мисля, че ще пропусна. Опитът ми с подобни филми е, че са направени за мъже и в повечето време показват основно цици.

— Това ще е много разочароващо — отбеляза Джийни. — Това мога да го видя и в съблекалнята на спортната зала.

Отлепи част от лепенката на предната обложка и ахна:

— Мили Боже!

Погледнах над рамото ѝ:

— Два пъти мили Боже!

— Това е мъж — каза тя, — и е гол! Не съм виждала много мъже, така че не съм специалист, но не мисля, че са им толкова големи.

Погледнах по-отблизо.

— Вероятно са използвали фотошоп. На този му е като на кон.

— На обложката пише, че всичко е естествено и нищо не е било ретуширано.

Свалих си якето.

— Предполагам, че бих могла да отделя няколко минути, за да се уверя, че всичко е истинско. Не бих искала да получиш погрешна

представа. Хайде, давай и мушни това лошо момче в DVD плейъра.

— Часът е единадесет — отбеляза моята домакиня. — Почти обяд е. Може би ще ни е нужна по чаша вино, за да можем по-лесно да се справим с това.

Съгласих се. Налице бяха всички белези, че това е филм, който изисква по едно питие.

Двадесет минути по-късно двете се наливахме с вино и се накланяхме все по-напред, докато очите ни бяха залепнали за екрана.

— Това е пълен боклук — казах аз. — Един от най-лошите филми, които някога са правени. И въпреки това, не мога да се откъсна от него.

Входният звънец иззвъня и двете подскочихме.

Джийни затвори очи:

— Моля те, Господи, само да не е майка ми.

— Майка ти в Бърг ли живее?

Домакинята ми натисна паузата:

— Живее в Милуоки.

— Значи няма шанс да е тя.

— Това беше инстинктивна реакция.

Джийни отвори вратата и баба ми се наведе настрани, за да може да погледне през нея. Забеляза ме върху кушетката и размаха кутретото си за поздрав.

— Знаех си, че това отпред е твоята кола — каза тя. — Тръгнала съм към траурния дом, сега след като устните ми спаднаха достатъчно, за да мога да приказвам. Илейн Грейси е изложена за специално поклонение днес следобед. Баща ти отиде с колата до вилата, така че трябваше да тръгна пеш, а вече съм почти замръзнала.

Баба се зазяпа в екрана на телевизора, където Големия Шеф и Ванеса Дикбендър^[1] бяха замръзнали в целия си блясък.

— Обзалагам се, че гледате кабелната — отбеляза тя. — Тези реалити формати стават все по-добри и по-добри. Нямам нищо против да седна и да погледам някое. Само, докато се постопя. Вино ли пиете? Една чаша вино ще ми дойде добре.

Дочух отвън да се тряска вратата на кола и минута по-късно звънецът на външната врата отново иззвъня. Джийни отвори и Лула ни огледа.

— Минавах оттук на път от черквата и видях колата ти, а и ми се стори, че забелязах баба ти да влиза — обясни тя. — Да не би да си устройвате празненство, момичета? По дяволите, чий е този космат задник на екрана на телевизора ти?

— Големия Шеф — отговори Джийни.

— Той е най-добрият — каза Лула, свали си палтото и седна до баба на кушетката. — Вино ли ще прием?

Домакинята ни донесе още две чаши и бутилката, а аз натиснах старт-бутона.

— Виж сега — каза Лула, докато наблюдаваше как Дикбендър оправя Големия Шеф. — Правила съм това стотици пъти, а тя го прави напълно погрешно.

— Тя е била професионалистка — обясни баба. — Най-добрата на своя ъгъл.

— Дяволски си права — съгласи се Лула. — Знаех какво правя.

Джийни напълни чашата ѝ с вино.

— Вероятно би могла да ми дадеш някои насоки.

— Разбира се. Вече се оттеглих, така че мога да ти издам тайните си как можеш да станеш успешна курва. Работата е там, че трябва да поддържаш добър ритъм. Моята запазена марка беше да го правя под ритъма на „Jingle Bells“^[2]. Всички я обичат. — Лула затананика, като потропваше ритмично върху малката масичка: — „Jingle bells. Jingle bells. Jingle all the way...!“.

— Господи, това е точно онова, което ми е нужно да знам — каза Джийни.

— Да — съгласи се приятелката ми, — просто продължаваш да си пееш „Jingle Bells“ и преди да се усетиш, ще можеш да си прибереш петнадесетте долара и да си тръгнеш.

— Аз бих могла да направя това — каза баба. — Мога да пея тази песен, а и ще ми дойдат добре още петнадесет долара.

Ванеса Дикбендър нададе вик и всички ние си поехме дълбоко дъх.

— Какво беше това? — попита Джийни. — Какво се случи?

— Това май трябва да е било оргазъм — обясни Лула.

— Ау-у! — възкликна домакинята ни. — Прозвуча така, като че ли я болеше.

Лула се облегна назад.

— Да, вероятно имитираше оргазъм, но предполагам, че трябваше да значи, че е бил невероятен.

Джийни си сипа още една чаша вино.

— Мисля, че и той стига до края — отбеляза колежката ми. — Казвам го, защото всичките вени по лицето на Големия Шеф са изскочили и изглежда така, като че ли ще получи инфаркт. От колко време го правят?

— От около четиридесет минути — отговорих ѝ аз.

— Никой няма неговата издръжливост — обясни Лула. — Веднъж го прави деветдесет минути на задната седалка на една кола. Филмът е класика. И чух, че е трябвало да му включат една от онези интравенозни системи, след като приключил.

— Това е малко плашещо — каза Джийни. — Може би ще трябва да науча как се оказва първа помощ.

— Няма да е страшно — успокоих я аз. — Ще се справиш. Само не спирай да си тананикаш „Jingle Bells“.

Беше ранният следобед, когато оставих баба пред къщата на родителите ми.

— Съжалявам, че пропусна поклонението — казах ѝ аз.

— Няма нищо — успокои ме тя. — Не всеки ден мога да гледам един добър образователен филм. А и ще имам възможност да отида да видя Илейн довечера.

Останах да изчакам баба да се прибере и след това потеглих. Бях минала две пресечки, когато телефонът ми иззвъня.

— Точно зад теб съм — каза Дийзъл. — Отбий и спри. Искам да говоря с теб.

Паркирах до бордюра и излязох от колата си. Той направи същото.

Шофираше лъскав черен корвет, който беше в пълен контраст с всички останали покрити със сол и мръсотия коли на пътя.

— Хубава кола — отбелязах аз. — И чиста.

— Как мина с Бети Бийнър?

— Оказа се, че Бърни хърка.

— И?

— Бети не може да спи. Иска да си има собствена стая, за да може да се наспи.

— Това ли е?

— Иска и телевизор в стаята си. И иска по-добър секс.

— Скъпа, *всички* искаме по-добър секс.

— Повдигнах вежди.

— Какво? — попита ме Дийзъл.

— Някой трябва да говори с Бърни.

— Не и аз.

— Мислех, че ти си големият професионалист в секса.

— Справям се добре, но няма да говоря с Бърни за птичките и пчеличките. Мъжете не правят така. Това е... странно.

— Да, но ти си човекът от Неназоваемите.

Той пхна палци в джобовете на дънките си, а на лицето му се изписа изражението *не си играй с мен*.

— Добре — казах аз. — Направи го по твоя начин. Недей да говориш с бедния Бърни. Отиди и го изключи.

— Не мога да повярвам — отговори той. — Става все по-зле и по-зле. Достатъчно е зле, че трябва да се правя на Купидон за някакъв месар, човек, правещ копчета и ветеринар... а сега трябва да съм и секс терапевт на някой, който кара хората да се изриват.

— Може да е забавно. Мъжко приятелство и нещо от сорта. И докато сме на темата за секс инструкциите, занесох чантата на Джийни и заедно гледахме филма.

Това накара партньорът ми да се усмихне широко.

— Хареса ли ти?

— Беше ужасен, но го гледахме два пъти.

Той се разсмя с пълен глас.

— Направо си е сантиментално-романтичен филм. Когато Дикбендър изкрещя накрая, Джийни пребледня и изпи три чаши вино. Как върви ловът на Бърни?

— Изобщо не върви. Не мога да го намеря — отговори ми Дийзъл. — Не усещам никакви вибрации. Жена му знае ли как да се свърже с него?

— Не. Оставих ѝ визитката си и ѝ казах да ми се обади, ако той се свърже с нея. Какво става с Анни? Някакви новини?

— И нея не мога да открия. Все едно и двамата са отлетели на луната.

— Всъщност, те не могат да го направят, нали?

— Скъпа, ние сме малко откачени... не сме от НАСА.

Един повей на вятъра ме накара да се сгуша в якето си, а дъхът ми образуваше ледени облаци около мен. Дийзъл ме придърпа поблизо до себе си и ме гушна. Веднага ми стана по-топло. Горещината се разгоря в гърдите ми, премина през стомаха ми и отлетя някъде на юг.

Тонът на гласа ми се повиши с една октава.

— Какво правиш?

— Топля те — отговори той.

— Нямам нужда да ми е *толкова* топло.

— Хей, само споделям телесната си топлина. Не мога нищо да направя, ако това те притеснява толкова.

— Изобщо не съм притеснена.

Дийзъл погледна надолу и ми се усмихна.

— О, по дяволите — казах, като вдигнах поглед нагоре към него.

— Ти имаш трапчинки.

— Това не е всичко, което имам.

Отскочих от него.

— Тръгвам. Ще отида да проверя как вървят нещата при Шарлийн Клингър.

[1] Dickbender — игра на думи: dick е жаргонна дума за пенис, bend — огъваща преса, клещил. — Б.пр. ↑

[2] Jingle Bells — американска Коледна песен, написана през 1857 г., популярна почти в целия свят в наши дни. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Шарлийн беше в малкия си преден двор и разхождаше Блеки в кръг, като се опитваше да го накара да се изпишка.

— Може би му трябва противопожарен кран или дърво — предположих аз.

— В това е проблемът — отговори Шарлийн. — Той не трябва да натоварва предния си крак, затова пада, когато повдигне задния.

— Как мина вечерята снощи?

— Трудно е да се каже. Младши разля млякото веднага щом седнахме на масата, като наводни всичко и намокри всички ни. Докато се опитвахме да попием млякото, Блеки се докопа до печеното и избяга с него. Така че вечеряхме фъстъчено масло и желе. И докато ядахме сандвичите си, Флъфи избяга от клетката си, изяде връзката за обувки на Гари и се изака под масата.

— Бях взела да гледаме филм, след като децата си легнат, но Гари беше подгизнал от млякото, затова си тръгна рано. Изглеждаше така, като че искаше да ме целуне за лека нощ на вратата, но момчетата стояха и ни наблюдаваха, затова само се ръкува с мен и си тръгна.

— Еха.

— Да, беше вечер, която ще се помни. Може би ще трябва да минем към план Б — да ми намериш домашна помощница.

— Но той сигурно те харесва, ако е мислел да те целуне, преди да си тръгне.

— Предполагам.

— Харесваш ли го?

— Разбира се. Как да не го харесваш? Той е мил с децата и животните. Дори е мил и с мен. И е сладък, и гушлив. И изглежда много стабилен. Само не мога да си представя, че някой би искал да приеме целия този хаос.

Аз самата бях свикнала да вечерям с дете, което се мисли за кон, баба, която редовно подпалваше покривката, и бъдещ зет, който припаднаше и започваше да пърди при споменаването на думата

„женитба“. Не разбирах къде точно хаосът при Шарлийн беше в повече от нормалното.

Ралф стоеше на вратата и попиваше всичко казано.

— Може би ще трябва отново да подпалим котката — каза той.
— Само малко.

Казах на Шарлийн засега да изчакат с идеята за котката, върнах се до колата си и се зарових в досието на Гари Мартин за телефонния му номер. Обадих се на домашния му телефон и се включи секретарят. Опитах да се свържа на мобилния му и се включи услугата за съобщения, която ме уведомяваше, че в момента е в спешна операция, затова се отправих директно към клиниката. Двадесет минути по-късно спрях на паркинга, погледнах в огледалото за обратно виждане и съзрях Дийзъл да спира зад мен.

Излязох от ескейпа и отидох при него.

— Как винаги знаеш къде да ме намериш?

Той само сви рамене.

— Мога да се настроя на твоята честота.

— Сложил си проследяващо устройство на колата ми, нали?

Отново тази усмивка с трапчинките. Повечето мъже изглеждат готини, ако имат. Той имаше трапчинки и температурата ми се покачи с десет градуса.

— Да не си посмял да ми показваш тези трапчинки — заплаших го аз.

— Не мога да ги спра. Просто се случва. Досието на Анни в теб ли е? Трябва да проверя нещо.

Извадих папката от колата и се наместих на пасажерското място до него.

— Няма кой знае колко много в него. Обичайните споразумения за гаранцията и някои лични данни.

Спътникът ми набързо прегледа документацията.

— Адвокатът на Анни подсигури гаранцията ѝ от Вини. Стандартна процедура. Адвокатът е един от нашите. Тя се върна в къщата си в Хамилтън и два дни по-късно Бърни започна да я тормози. Извикаха ме и я преместихме в защитено жилище. Трудно ми е да повярвам, че някой е открил къде е това място. Мисля си, че Анни е тръгнала доброволно.

— Ходи ли отново до къщата ѝ? Може просто да е решила да си иде у дома.

— Изпратих Флаш. Той каза, че къщата била заключена и тъмна, но смятам, че трябва сами да я проверим.

Отложих срещата с Гари Мартин, настаних се в ескейпа и последвах Дийзъл през града до дома на Анни. Беше точно такава, каквато очаквах да е — спретната едноетажна къща с две спални. Бяла облицовка и черни щори. Съвсем традиционно. Бяла ограда от островърхи колчета около малкия двор. Червено сърце върху пощенската кутия. Паркирахме на алеята и отидохме до предната врата.

— Тук се усеща лоша енергия — каза той.

Отстъпих крачка назад. Не исках да вляза вътре и да намеря Анни мъртва на пода във всекидневната ѝ.

— За колко лоша става въпрос? Дали бих предпочела да изчакам отвън?

— Не е чак толкова зле. *Нарушена* би било по-точно описание.

Дийзъл отвори вратата и влязохме в тъмното, тихо фоайе. Той запали една лампа и двамата си проправихме път през къщата. Беше ясно, че е била претърсвана. Възглавничките на дивана бяха разхвърляни, чекмеджетата бяха оставени отворени, леглата бяха счупени, капациите на тоалетните казанчета бяха на пода. Нямаше нещо, което да не бе претърсено. Проверихме всички гардероби, мазето и всяка миша дупка. Не открихме трупове.

Оставихме къщата на Анни точно така, както я намерихме. Дийзъл заключи вратата след нас и двамата се наместихме в корвета да поговорим.

— Някой е търсил нещо — отбелязах аз.

— Да, и вероятно е имало борба във фоайето. Вазата беше бутната от шкафа на пода.

— Очевидният извършител е Бърни, но не знам каква причина е имал да претърсва къщата. Мислиш ли, че полицията го е направила — търсили са предполагаеми откраднати вещи?

— Не — отговори той. — Това не прилича на полицейско претърсване. А и се съмнявам, че полицията ще си създава такива главоболия за обвинение, което почти мога да гарантирам, че ще бъде свалено. Издирват Анни за въоръжен грабеж и нападение със

смъртоносно оръжие. Мъж, наречен Станли Крамп, твърди, че тя е влязла в заложната му къща, обрала го е и го е простреляла в стъпалото. Оръжие не бе открито, но двама свидетели могат да потвърдят, че Анни е била на местопрестъплението. Но нито един от тях не е видял грабежа или нападението.

Дийзъл се беше обърнал към мен в малката кола. Ръката му бе на гърба на седалката ми и той разсеяно галеше врата ми с върха на пръстите си, докато говореше. Беше успокояващо и същевременно смуцаващо еротично и аз неистово се опитвах да се съсредоточа върху разговора ни, а не върху топлите му пръсти.

— Защо Анни е била в заложната къща? — попитах.

— Каза, че отиването там е било само като приумица. Видяла някаква огърлица на витрината, която я заинтригувала. Двамата свидетели били в магазина, когато тя влязла. Те излезли. Скоро след това излязла и тя, но без колието. Минути по-късно на 911 постъпило обаждане.

— Как са разбра ли, че е Анни? — попитах.

— Била паркирала пред магазина и Стенли Крамп записал регистрационния номер на колата ѝ.

— Какво я обвиняват, че е взела?

— Колието. Нищо друго.

— Говорил ли си със собственика?

— Все още не, но мисля, че вече е време. Бих искал ти да го направиш. Виж дали можеш да го очароваш и да измъкнеш нещо от него. Ако това не проработи, можеш да го простреляш в другото стъпало.

— Това ще е трудно — отбелязах аз, — след като нямам оръжие.

Той бръкна под седалката си и извади един Глок.

— Няма да взема това! — запротестирах аз.

— Защо не?

— Мразя пистолети.

— Не може да мразиш пистолети. Та ти си агент по залавяне на обвиняеми, нарушили гаранцията си.

— Да, но аз почти никога не стрелям по хората. Ловците на глави стрелят по тях само във филмите.

Дийзъл повдигна вежди.

— Добре, може би стрелях по двама, но вината не беше моя.

— Само вземи проклетия пистолет — настоя моят спътник. —
Стенли Крамп не е мил човек.

— Къде мога да го открия?

— Живее в апартамент над заложената къща, но по това време на деня ще е на работа. Заложената къща се държи само от един човек и е отворена седем дни в седмицата.

Излязох от корвета на Дийзъл и се качих в моя ескейп. Карах до центъра на града и завих по страничната улица, която водеше към заложената къща. Паркирах две врати по-надолу от срещуположната страна на улицата. Оставих колата си, пресякох улицата и се загледах в Дийзъл, докато паркираше един магазин по-надолу. Натиснах звънеца до вратата и чух избръмчаването на електрическата ключалка. Високо ниво на сигурност.

Стенли Крамп изглеждаше така, като че ли животът си бе отишъл от него. Беше около метър седемдесет и пет и много мършав. Около петдесет и пет годишен с изтъняваща мазна черна коса, която отчаяно се нуждаеше от подстригване. Дрехите му бяха поне с един размер по-големи. По зъбите му се виждаха жълтеникави петна от тютюн. Имаше огромни торбички под очите, а кожата му беше с цвят и структура на мокър цимент. Изглеждаше така, все едно е по-добре да го сложат в найлонов чувал за мъртъвци, отколкото да стои зад щанда на заложна къща.

Приближих се до щанда и дарих Крамп с флиртаджийска усмивка. Той се обърна да види дали някой друг не стои зад него.

— Надявам се, че нямаш нищо против — казах аз. — Замръзвах там отвън, а магазинът ти изглеждаше толкова уютен и топъл. А и видях, че стоиш тук съвсем сам.

— Не си търсиш да... знаеш, да изкараш пари някак, нали? Защото мисля, че си наистина готина, но аз нямам никакви пари. Вчера заложих на грешния кон и съвсем се ошушках.

О, боже! Мислеше си, че съм проститутка. Не особено ласкателна преценка, но бих могла да извлека някаква полза от това.

— Много често ли залагаш на погрешния кон?

— За съжаление, да. Преди винаги печелех и тогава изведнъж късметът ми се обърна. И сега затъвам все по-дълбоко и дълбоко в

лайната.

— Мили боже, това наистина е гадно. И все пак си късметлия, че имаш тази заложна къща. Нали е твоя?

— Да, може да се каже. Дълга пари на някои хора, но скоро ще се погрижа за това — веднага, щом късметът ми се промени отново.

Разходих се из магазина, като разглеждах витрините.

— Имаше една много красива огърлица на външната витрина преди, но напоследък не съм я виждала.

— Онази с червените камъни ли? Откраднаха я. Някаква жена дойде, ограби ме и ме рани в ходилото.

— Не думай!

— Кълна се в бога. Все още не мога да обуя обувка.

— Това е ужасно. Арестуваха ли я?

— Аха, но ченгетата не откриха огърлицата.

— Леле!

Крамп извади бутилка „Джак Даниелс“ и я постави върху щанда.

— Почерпи се.

— Имаш ли чаша?

— Горе имам чаши. Там живея.

— Може би бихме могли да се качим горе?

— Да, това ще бъде наистина добре, но както ти казах, нямам никакви пари.

— Добре, какъв е проблемът? Студено е, а и аз нямам нищо по-добро за правене. Хайде да се качваме горе.

Крамп изглеждаше така, все едно всеки момент ще колабира.

— Ами магазинът? — попитах го аз.

— Ще затворя — каза и забързано отиде до вратата, сложи резето и обърна надписа ЗАТВОРЕНО. — Така или иначе, в неделя няма много работа. — Взе бутилката „Джак“ и ме побутна към задната част на магазина. — Има стълби, които водят директно към апартамента ми — поясни той. — Дори не ни се налага да излизаме навън.

Стълбите бяха тесни, тъмни и скърцаха. Водеха към малко жилищно помещение, което също беше тясно, тъмно и скърцащо. Върху маса за игра на карти в предната стая имаше телевизор, а срещу него се намираше легло, покрито с одеяло с флорални мотиви. До леглото бе поставена издраскана странична масичка.

Крамп взе две чаши от кухнята. Постави ги върху масичката и ги напълни с уиски.

— До дъно — каза той и изпразни чашата си.

Аз само леко отпих от своята:

— Тук горе е приятно — отбелязах аз.

Крамп се огледа.

— Преди да ми изневери късмета, беше много по-добре. Имах някои наистина добри неща, но знаеш какво се случва, когато си в търговията на дребно. Когато се появи купувач, веднага гледаш да излезеш на печалба.

— Обзалагам се, че съжеляваш, че са ти откраднали огърлицата. Изглеждаше скъпа.

— Искан ми се никога да не я бях виждал. Виж какво ми докара — простреляно стъпало.

— Смятам, че това е интересна история. Дори би могла да се превърне във филм.

— Мислиш ли? — Крамп си сипа още уиски. — Да, май наистина би могло да стане един хубав филм.

Добре, вече беше мой. Не беше особено умен, а и вече бе леко пиян. Щеше да е лесно да му погъделичкам егото.

— Кой заложи огърлицата? — попитах Крамп. — Някоя лъскава ли беше?

— Е, не беше лъскава като филмова звезда, но ставаше. Беше над двадесет. С големи цици. Косата ѝ беше като птиче гнездо, но с цици като нейните това няма никакво значение. Затова си я спомням. Не се справям добре с имената, но винаги си спомням хубавите бомби.

Очарователно!

— Както и да е, беше същата история, която чувам всеки ден — добави Крамп. — Получила огърлицата от гаджето си. Оказало се, че той е простак. Искала да изкара някакви пари от бижутото.

Крамп изля уискито в гърлото си. Гъл, гъл, гъл. Това можеше да обясни защо изглеждаше като балсамиран.

— Продължавай — насърчих го аз. — Искан да чуя и останалата част от историята.

— Разбира се — съгласи се той. — Никога не съм мислил, че е нещо особено, но е една наистина добра история. Става дори още по-добра. Взех дрънкулката от госпожица Големи цици и две седмици по-

късно се появява този тип и си търси огърлицата. Има дори разписката. Попитах го какво се е случило с момичето с големите бомби, а той ми отговори, че трябва да си затворя плямпалника и да му дам колието. Ето тук вече става интересно. Това е тази част, която може дори да се филмира. Почти всички бижута в магазина са фалшификати. Имам си човек, който търгува с крадени вещи, когато дойдат, а на мен ми прави фалшификат. Това е една взаимноизгодна сделка, нали? Аз вземам парите от продажбата на оригинала, а след това или продавам копието на някой клиент, или идиотът, който го е заложил, си го откупува обратно. В повечето от случаите хората не могат дори да разберат, че е фалшификат. А ако заподозрат, че е, се чувстват прекалено неловко, за да направят нещо. Много хитро, нали? Цялата система съм я измислил съвсем сам.

— Еха! — възкликнах аз. — Страхотно.

— Аха. Както и да е, онзи стои пред мен с разписката за получаване за огърлицата и аз изведнъж го разпознах. Беше Лу Делвина. Той е гаджето-простак! Искам да кажа, Лу Делвина. Исусе Христе! Знаеш ли кой е той?

— Чувала съм за него — отговорих аз.

Всеки в Трентън го познаваше. Двадесет години той беше убиецът на мафията на Северен Джърси и след това се сдоби със собствен имот и се премести в Трентън. Не беше от голямото добрутро, но извличаше най-доброто от това, което имаше. Чувала съм истории за него и нито една от тях не беше с добър край. Делвина беше много страховит човек.

— Щом знаеш кой е той, тогава знаеш какъв ми беше проблемът — продължи Крамп. — Аз, един вид, бях откраднал огърлица от някого, който би ме убил, ако разбереше. А шансовете да разбере бяха доста големи, тъй като предполагам, че може да различи фалшификат, като го види.

— Господи! — възкликнах аз. — Сигурно си напълнил гащите.

— И още как. Но ето какво се случи. Късметът ми се обърна отново. Делвина стоеше там с разписката за получаване в ръка и точно тогава му се обади по телефона. Новините не бяха добри, защото лицето му почервения, а очите му се смалиха и заприличаха на цепки. Малки очи като на плъх. И ми каза, че трябва да тръгва, но ще се върне за огърлицата и че аз трябва да се погрижа наистина добре за нея.

— Аз щях да напусна града — казах на Крамп.

— Виж сега, това е, което биха си помислили повечето хора, но аз съм по-умен от тях. В магазина влязоха две жени, за да поразгледат. Местни. А след това дойде още една, съвсем сама. И аз разбрах, че не е местна, защото я видях в парка. Точно отпред. Така че веднага след като всички си тръгнаха, инсценирах грабежа. Страхотно, нали?

— Точно като по филмите. Обзалагам се, че Брад Пит би изиграл своята роля.

— Брад Пит ще е добре — съгласи се Крамп. — Мога да си го представя как го прави.

— Какво направи с огърлицата? На непознатата жена ли я пласира?

— Не. Изхвърлих я. Под задната стая има нещо като тясно мазе и аз я изхвърлих в него. Там изхвърлих и пистолета, с който се прострелях.

— Прострелял си се?

— Аха, поувляхох се. Искях да изглежда истинско, но страшно много болеше. Не си мислех, че ще боли толкова много. Както и да е, струва ми се, че си заслужавахте, защото всички повярваха на историята. Разказах на всички, че жената си е тръгнала с огърлицата. Ченгетата я подгониха, а и Делвина също тръгна да я търси. Той наистина иска това колие.

— А истинската огърлица съществува ли все още?

— По дяволите, не! Камъните бяха пласирани веднага. Не знам какво прави моят човек с обкова. Може би го претопява. — Крамп погледна към бутилката „Джак Даниелс“. Беше почти празна. — Мислиш ли, че вече можем да започнем?

— Да започнем?

— Да, нали знаеш, онова нещо, заради което се качихме тук.

Почувствах, че телефонът ми звъни в чантата, извадих го и се обадох.

— Добре ли си? — попита Дийзъл.

— Аха.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не е спешно, но малко подкрепа може да се окаже добре в този момент. Къде си?

— Точно пред заложената къща съм.

— Залючено е.

— Вече не. — И той затвори.

— Кой беше? — попита Крамп.

— Сводникът ми.

— Исусе, казах ти и ти повторих, че нямам никакви пари. Какво искаш? Вземи каквото искаш от магазина. Какво ще кажеш за малко бижута? Всичките са фалшиви, но все пак са доста добри.

Дийзъл влезе в предната стая и погледна Крамп. Успях да видя, че домакинът ни започва да се поти под ризата.

— Има ли проблем? — попита моят спътник.

— Не, няма — отговори Крамп. — Казах й да вземе каквото си пожелае от магазина. По дяволите, та тя не е направила нищо.

Дийзъл ми хвърли един поглед.

— Така ли е?

Свих рамене.

Крамп го погледна.

— Ще ме удариш ли?

— Може би.

Носът на Крамп течеше, очите му бяха зачервени и сълзливи. Започвах да го съжелявам. Той беше такъв патетичен жалък червей.

— Не си ченге, нали? — попита ме.

— Не, не съм.

Крамп насочи вниманието си към Дийзъл.

— Той също не е ченге — обясних аз. — В действителност, дори не съм сигурна какво е той.

Партньорът ми дори не си направи труд да се усмихне.

— Имаме ли още работа тук?

— Не. Той няма никакви пари.

— Е, тогава ми се струва, че няма какво повече да правим на това място — отбеляза спътникът ми. — Да тръгваме.

— Ето ти едно послание за довиждане — казах на Крамп. — Ако нещата изглеждат прекалено добре, за да са истина, вероятно е така.

Дийзъл уви ръка около врата ми, когато излязохме навън.

— Какво имаше предвид с това неясно послание?

— Помисли си, че съм проститутка и че ще получи безплатна промоция.

Дийзъл ме притегли по-близо до себе си.

— Този е пълен нещастник. Всеки може да забележи, че не си от типа момичета, които дават безплатни промоции.

— Еха, благодаря. Казах му, че си ми сводник.

— Ама че съм щастливец.

— В него са предполагаемата открадната огърлица и оръжието на нападението. Призна, че ги е изхвърлил в едно тясно и малко мазе под задната стая. Мислиш ли, че трябва да ги вземем?

— Не, но мисля, че ти би трябвало да се обадиш на Морели. Накарай го да изпрати някого да ги намери.

Разказах на Дийзъл за Делвина.

— Добра работа — похвали ме той. — Научила си много.

— И какво ще стане с Анни? Мислиш ли, че Делвина я е хванал?

— Възможно е той да е претърсил къщата ѝ, защото си иска огърлицата. Не виждам как обаче би могъл да стигне до Анни.

— Случайно? Може би тя е излязла за глътка свеж въздух и той съвсем случайно е минал с колата по същата улица.

— Това е едно *голямо* съвпадение.

— Не мога да измисля нищо друго.

— Нито пък аз — предаде се Дийзъл. — Хайде да поговорим с господин Делвина.

— О, не. *Ти* можеш да поговориш с него. Ти си Железния човек. А и не живееш тук. Аз съм просто нерешителната Стефани от Бърг. Ако Делвина направи няколко дупки в мен, всичките ми жизнени сокове ще изтекат и накрая ще заприличам на Стенли Крамп.

— Не бих искал от теб да изтичат никакви течности, които не трябва — отбеляза спътникът ми. — Аз ще открия Делвина, а ти провери какво става с влюбените гълъбчета на Анни. Наближава Свети Валентин. Не искам никакви бъркотии.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът ми иззвъня, докато седях в колата си и наблюдавах Дийзъл да потегля с неговата.

— Хей, сладурче — каза Морели. — Само те проверявам. Нещо, което трябва да знам?

— За вълка говорим, а той... Точно щях да ти се обаждам. Имам информация за теб. Вини плати гаранцията на една жена на име Анни Харт. Предполага се, че е ограбила заложна къща и е простреляла собственика в ходилото.

— Спомням си го това — отговори ми той. — Собственикът е някаква дребна невестулка на име Стенли Крамп.

— Да. Оказва се, че сам е изфабрикувал кражбата и се е прострелял в крака.

Пистолетът и огърлицата са в тясна дупка под задната стая. Мога да ти дам повече детайли малко по-късно, но трябва да изпратиш някого там, преди Крамп да реши да се отърве от доказателствата.

— Ще се обадя. Как е всичко останало?

— Много е спокойно в агенцията за гаранциите. Само една неуредена — тази на Анни Харт. Боб е добре. Днес е на посещение при родителите ми. Дийзъл е в града.

— Дийзъл?

— Да. Спомняш ли си го?

— Полубрата на Рейнджъра.

— Не му е полубрат.

— Като нищо би могъл да му бъде. И двамата карат в бързата лента с изгасени светлини.

— Ти също го правеше.

— Не. Аз просто си бях задник. Никога не съм си мислил, че съм Батман.

— Разбирам накъде биеш.

— Заклучен съм в един долнопробен мотел и изпълнявам дълга си на ченге. Налага ли се да се прибирам?

— Не. Държа всичко под контрол.

— Добре е да го знам — отбеляза Морели. — Трябва да приключа с това до вторник или сряда. Ще се видим тогава — и той затвори.

Минах направо към булевард Клокнър и след това към Хамилтън, после завих наляво към Бърг. Намалих и спрях пред къщата на родителите ми и изключих двигателя. Баба беше пред предпазната врата и ме наблюдаваше, привлечена от някакъв мистериозен, вътрешен радар, който ѝ казваше кога се приближава внучката ѝ. Не чак толкова различен от този на Дийзъл, като се позамисли човек.

— Точно навреме — каза тя, като задържа вратата отворена. — Сестра ти е тук, а и сме купили една хубава торта от сладкарницата.

Боб чу гласа ми и дойде, препускайки по коридора, ушите му се вееха, езикът му бе изплезен, а очите силно изпъкнали. Хлъзна се по полирания дървен под и се заби в мен, като ме запрати в стената.

Почесах го по главата и го прегърнах, след което той галопира обратно към кухнята и тортата.

— Той беше толкова добро момче — каза баба. — Когато в една къща има куче, това я прави истински дом. И този път почти нищо не изяде. Само програмата за телевизията и един цял хляб, но хубавото е, че повърна фолиевата му обвивка.

Валъри стоеше до масата. Държеше бебето в скута си, а кафето ѝ беше точно пред нея.

— Къде са момичетата — попитах аз.

— На детска занималня — отвърна тя. — Сега ходят всеки ден там.

Отрязях си парче от тортата и по навик застанах до мивката, за да го изям. Майка ми сложи чиния, вилица и салфетка на масата.

— Седни — нареди ми тя. — Не е хубаво за храносмилането да ядеш до мивката.

— Храниш се прекалено бързо. Дори не дъвчеш. Добре ли сдъвка това парче торта?

Не знаех дали съм го сдъвкала или не. Дори не си спомнях, че съм го изяла, но ръката ми беше празна, а по блузата ми имаше трохи, затова предположих, че съм го изяла цялото.

Издърпах един стол срещу Валъри и седнах. Беше прекалено късно да ям тортата си по цивилизован начин... освен ако не си вземех второ парче. Проверих си колана на дънките. Прекалено стегнат. Гадост.

— Съжалявам, че накарах Албърт да припадне на масата — казах на Валъри. — Мислех си, че е преодолял фобията си от женитба.

— Ужасно е — отвърна сестра ми. — Този човек никога няма да се ожени за мен. Първоначално нямаше значение. Мислех си, че просто му трябва време. Сега вече не знам какво му трябва.

— Нужен му е преглед на главата — подхвърли баба.

— Изследваха го — каза Валъри. — Не откриха нищо нередно.

Присъстващите се замислихме върху това за момент.

— Както и да е, важно е да се оженим — продължи тя. — Отново съм бременна.

Всички бяхме поразени от думите ѝ.

— Това добра новина ли е? — попита баба.

— Да. Искам да имам още едно дете от Албърт — каза Валъри. — Просто искам да съм омъжена.

Добре, това беше последният препъникамък. Албърт Клафън нямаше накъде да мърда. Той щеше да се ожени за сестра ми. И аз щях да съм тази, която да го накара да го направи.

Бутнах стола си назад.

— Трябва да вървя. Имам си работа. Да се видя с някои хора. Проблем ли ще е да оставя Боб още малко?

— Няма да остане тук завинаги, нали? — попита майка ми.

— Не! Ще се върна за него. Обещавам.

Бързо излязох от кухнята и отидох с колата до къщата на Джийни, която беше наблизо. Човекът за срещата ѝ трябваше да пристигне всеки момент и аз си помислих, че няма да навреди да ѝ вдъхна кураж за последно. Паркирах пред тях, изтичах до вратата и натиснах звънеца.

Вратата се отвори със замах и Джийни застана пред мен чисто гола.

— Та-да-а! — изтананика тя.

Погледите ни се срещнаха и двете едновременно изкрещяхме. Закрих очите си с ръце, а Джийни затръшна вратата. Минута по-късно, тя отново отвори и се появи увита в одеяло.

— Помислих те за Едуард — призна.

— Колко изпи?

— Достатъчно. И ще си доволна, като разбереш, че гледах филма още три пъти и се упражнявах да пъшкам. — Завъртя очи. — О-о-о-о! — изпъшка тя. — О, да! О, да! — Отвори очи и ме погледна. — Как беше?

Две къщи по-надолу се отвори врата и застаряващ мъж ни изгледа. Поклати глава, измърмори си нещо по отношение на лесбийките и си влезе обратно у дома.

— Това беше доста добре — отбелязах аз, — но ще трябва да коригираш височината на звука.

— Мислиш ли, че голото посрещане ще е прекалено? Мислех си да го направим и приключим, така че да успеем за резервацията си за шест часа. Страхувах се, че ако изчакам за след вечерята, ще се притесня и ще повърна.

— Радвам се, че си измислила всичко.

Джийни си пое дълбоко дъх и изпука кокалчетата на пръстите си.

— Мисля, че ми трябва още едно питие.

— Предполагам, че вече си изпила достатъчно питиета — отбелязах аз. — Не би искала да си се проснала в хоризонтално положение преди да е дошъл приятелят ти.

Изтичах обратно до ескейпа, наместих се на седалката и набрах номера на Шарлийн Клингър.

— Той се обади — изкрещя тя в слушалката. — Искан да ме заведе на вечеря. Какво да правя?

— Отиваш на вечеря с него.

— Не е толкова лесно. Не знам какво да облека. А и ми трябва детегледачка. Къде ще открия такава в последния момент?

— Идвам — успокоих я аз и включих на скорост. — Ще съм при теб след половин час.

Джунийър ми отвори вратата и ме пусна да вляза.

— Къде е майка ти? — попитах.

— Горе. Полудяла е, защото не може да намери какво да облече, а косата ѝ се е оплела в някакъв уред за мъчения.

Изтичах нагоре по стълбите и намерих Шарлийн в банята с маша за къдрене в ръка.

— Стефани Плъм, сватовница на пълен работен ден, готова за модна консултация и гледане на деца — рапортувах аз.

— Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш? — попита ме Шарлийн.

— Фасулска работа.

Истината беше, че по-скоро бих предпочела да ме прегازی камион, отколкото да изкарам един час с децата ѝ, но не знаех какво друго да направя.

— Мислех да облека този костюм с панталона — каза тя. — Какво мислиш?

— Костюмът е добър, но ризата не е секси.

— О, Боже! Трябва ли да изглеждам секси?

Изтичах до спалнята и прерових купчината дрехи върху леглото. Открих пуловер с V-образно деколте, в който ми се стори, че има потенциал, и го занесох в банята.

— Пробвай с това — наредих ѝ аз.

— Не мога да облека това. Много е изрязано. Купих го по погрешка.

Разкопчах и ѝ свалих ризата, след което ѝ навлякох пуловера през главата. Отстъпих крачка назад и двете погледнахме в огледалото.

Виждаше се *много голяма част* от деколтето на Шарлийн.

— Прекрасно! — отбелязах аз. — Сега ти си домакиня-богиня и секс богиня.

Шарлийн погледна надолу към гърдите си.

— Не искам да му създавам погрешни впечатления.

— И какви ще са те?

— Не знам. Не съм добра в това. Никога не стигам до втора среща. Всички винаги изчезват по средата още на *първата*. Какво трябва да правя на втора среща? Трябва ли... нали знаеш?

— Не! Ти не *нали знаеш* поне до третата среща. Дори и тогава е само, ако мъжът ти харесва. Имала съм години, през които не съм *нали знаеш* изобщо.

Джунийър ни наблюдаваше.

— Леле, ама ти имаш много кожа — каза той на майка си. — И косата ти изглежда странно.

Вниманието на Шарлийн се насочи от гърдите към прическата ѝ.
— Машата се заплете и си изгорих част от косата.

Втрих с пръсти малко балсам в опърлената ѝ коса и ѝ придадох малко обем с помощта на кръгла четка и сешоар.

— Май не си коренячка от Джърси — констатирах аз.

— Преместих се тук от Ню Хампшър преди пет години.

Това обясняваше косата.

Извадих гланц за устни и руж от чантата си и поставих малко на Шарлийн. Звънецът на вратата иззвъня и тя се хвана за плота на банята за опора.

— Помни — казах, — ти си богиня!

— Богиня — повтори тя.

— И не си лягаш до третата среща.

— Третата среща.

— Освен ако той не се увлече по деколтето ти и не те помоли да се омъжиш за него... тогава може да ускориш процеса.

Придружих Шарлийн надолу по стълбите и ѝ помогнах да си облече палтото. Казах на Гари Мартин да се държи прилично и да я върне точно в десет часа. Затворих вратата след тях и се обърнах към децата.

— Гладен съм — каза Ралф.

Другите трима се бяха вторачили в мен с враждебно мълчание.

— Какво? — попитах ги аз.

— Не ни трябва бавачка — отговори Ръсел.

— Добре. Представете си, че съм нещо друго. Представете си, че съм приятел.

Ръсел ме изгледа от главата до петите.

— На колко години си? — попитах го аз.

— На шестнадесет.

— Не мисля.

— На дванадесет е — намеси се Ралф. — И миналата седмица в училище я наплеска и го изпратиха обратно вкъщи.

— Казва се *оплеска*, малоумнико — каза Ърни.

Ралф се изправи на пръсти и се изравни с лицето на Ърни.

— Не ме наричай малоумник.

— Малоумник, малоумник, малоумник!

Погледнах часовника си. Бяха минали само три минути от задължението ми като детегледачка и вече бях изгубила контрол. Щеше да е една дълга нощ.

— Всички в кухнята — наредих аз. — Ще ви приготвя вечеря.

— Какво ще ни приготвиш? — поиска да узнае Ралф.

— Сандвичи с фъстъчено масло.

— Не харесвам фъстъчено масло — отвърна той.

— Да, и това не е вечеря. Това е обяд — отбеляза Ърни. — За вечеря трябва да има месо и зеленчуци.

Извадих телефона си и набрах номера на пицария Пино'с.

— Трябват ми три големи пая с чушки, маслини, лук и пеперони — поръчах аз. — И ми трябва бързо. — Дадох им адреса и се обърнах към децата: — Зеленчуците и месото са на път.

— Качвам се горе — осведоми ме Ръсел.

Ърни го последва:

— И аз също.

Джуниър изтича към задната част на къщата и изчезна.

— Трябва да нахраниш и Кити, и Блеки, и Флъфи, и Том, и Фриц, и Мелвин. И не трябва да даваш на Блеки никаква пица, защото е лактозно непоносим.

— Искаш да кажеш, че има непоносимост към лактоза ли?

— Да. Получава разстройство и дриска навсякъде.

Отидох в кухнята и сложих малко котешки гранули в купичката на Кити, малко кучешки гранули в купата на Блеки и малко заешки пелети в чинийката на Флъфи.

— Том, Фриц и Мелвин са дворните котки — обясни ми Ралф. — Мама не може да ги улови, затова само ги храни.

Нахраних дворните котки и осъзнах, че от известно време не бях виждала Джуниър.

— Къде е Джуниър? — попитах брат му, който само сви рамене.

— Той много често бяга — обясни момчето.

Повиках малкия, но той не се появи. Двамата с Ралф се качихме горе да го потърсим и заварихме Ръсел и Ърни да разглеждат порно сайтове.

— Правят това по цял ден — обясни ми брат им. — Заради това Ръсел наплесква.

— Казва се оплесква — поправи го Ърни. — О-плесква!

— Майка ви не е ли включила родителски контрол на този компютър? — попитах Ръсел.

— Не работи — обясни ми той.

— Ръсел е компютърен гений — каза Ралф. — Той може да разбие всякаква парола. Той разкодира телевизора, така че да можем да гледаме голи хора.

— Мама и без това не я интересува какво правя — осведоми ме Ръсел. — Все едно не съм дете.

— Разбира се, че си дете — отвърнах му. — Затвори това.

— Не е нужно да го правя — каза момчето. — Ти не си ми майка. Не можеш да ми казваш какво да правя.

Набрах телефона на Дийзъл.

— Помощ — казах, когато той вдигна.

— Какво става?

— Бавачка съм на децата на Шарлийн и вече изгубих едното от тях, а други двама разглеждат порно сайтове и... ще изглежда наистина зле, ако се наложи да ги застрелям.

— Не разбирам много от деца — отвърна той.

— Поръчах пица.

— Скъпа, трябвало е да измислиш нещо по-добро от пица, ако си искала да ги подкупиш.

— Добре де, можеш да спиш на кревата... но само в твоята си половина.

— Договорихме се.

Дийзъл и пицата пристигнаха по едно и също време. Той плати на доставчика и я внесе вътре. Остави трите кутии на масата, отвори едната и си взе едно парче.

— Има едно дете, което седи на масата в кухнята — каза помощникът ми. — Къде са останалите?

— Двама са горе и отказват да слязат. Не мога да намеря Джуниър.

Известно време Дийзъл остана безмълвен. Обърна се леко и огледа стаята. Хапна малко пица и отвори кутийка кола.

— Под мивката е — осведоми ме той.

Отворих вратата на шкафа и оттам надникна Джуниър.

— Искаш ли пица?

— Мога ли да я ям тук?

Подадох му едно парче върху книжна салфетка и му затворих вратата.

— Мога ли да получа едно парче? — попита Ралф.

— Нападай — каза му Дийзъл. — Аз ще отида да доведа братята ти.

Двамата с Ралф си взехме от пицата, а партньорът ми изчезна нагоре по стълбите. Чуха се доста детски викове, които бяха последвани от тишина. Минути по-късно се появи в кухнята с Ръсел и Ърни. Беше ги хванал за ризите на гърба, а краката им не стигаха до пода.

Пусна ги на пода и си избра второ парче пица.

— Изглежда, че ще остана тук за известно време — обърна се той към двете момчета. — Може да го направя така, че да си заслужава престоя. Вие, момчета, играете ли покер? Имате ли някакви пари?

Дийзъл, Ръсел, Ърни и Ралф все още седяха около масата в кухнята, когато Шарлийн се прибра. Аз гледах телевизия, а Джуниър спеше до мен на кушетката.

— Как мина? — попитах я.

— Мисля, че това беше първият път от пет години насам, когато никой не разля мляко по масата. Беше странно. И той ме целуна за лека нощ. И това ми беше странно, но ми хареса. Наистина е свестен човек.

— Той ли е твоята истинска любов?

— Прекалено е рано да се каже, но има потенциал. Покани мен и децата на вечеря в дома си утре вечер.

Дийзъл се появи откъм кухнята.

— Точно навреме — каза той на Шарлийн. — Играехме покер с пеперони и ни свършиха пепероните.

Ралф вървеше след него.

— Той ги спечели всичките и след това ги изяде — оплака се момчето.

Повдигнах вежда към Дийзъл.

— Добър съм на карти — отбеляза партньорът ми.

— Играеше с деца!

— Да, но те лъжеха.

— Той каза, че ако ни хване пак да лъжем, ще ни превърне в крастави жаби — обясни Ралф. — Не може да го направи, нали?

— Какво е това с краставите жаби? — попитах Дийзъл.

— Невинна заплаха — отвърна той. — Един вид.

Напъхах се в якето си и праметнах чантата си през рамо.

— Забавлявайте се утре вечер — казах на Шарлийн. — И се обаждай.

Дийзъл ме последва навън и ме изпрати до колата ми.

— Какво става с Анни? — попитах го аз.

— Не мога да я открия. Не мога да открия и Бърни. А сега не мога да открия и Лу Делвина. Притежава къща в Кранбъри, но единственият човек там е жена му. Гаражът е за две коли, но само едната е вътре. Имам човек, който проверява и другите му имоти. Не е и в клуба си. Не е и в офиса си.

— Едва девет часът е. Може да бъде навсякъде.

— Така е. Флаш наблюдава къщата му.

Телефонът ми иззвъня.

— Слава Богу, че те уцелих — каза Лула. — Няма да повярваш на това и не затваряй, защото имам право само на едно обаждане.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде си? — попитах Лула.

— В затвора. Къде мислиш, че съм с това единствено телефонно обаждане? Както и да е, трябва ми някой, който да ми плати гаранцията.

— Ще трябва да се свържа с Кони. Вيني замина на морско пътешествие за Свети Валентин с Люсил. — Погледнах си часовника. — Девет часът в събота вечер е. Кони ще трябва да извади някой съдия от пижамата му, за да ти подпише гаранцията. Какви са обвиненията?

— Разрушаване на частна собственост и връзване на възел на пишката на един идиот. Танк също е тук.

Танк беше вторият по старшинство във фирмата за охрана на Рейнджъра. Той беше най-добрият му приятел и му пазеше гърба. Беше огромен и не говореше много, но беше наистина много силен. От време на време Лула успяваше да се възползва от него и да си получи своето, а на следващата сутрин Танк изглеждаше като ходещ мъртвец. Доколкото знаех, това беше първият път, в който успяваше да го вкара в ареста.

— Дватамата си седяхме в онзи бар — обясни Лула. — И някакъв натръскан, глупав задник се заяде с Танк. За това, че нямал врат. И как приличал на Шрек, само дето не бил зелен. И аз започнах наистина да се дразня, защото, добре, наистина е така, но не ми хареса отношението на онзи. Разбираш ли какво искам да кажа? И след това започна да ме нарича дебелата курва на Шрек... и тогава аз го ударих. И нещата някак си отидоха по дяволите след това.

Дийзъл се усмихваше, когато затворих:

— Рейнджъра ще е бесен. Той работи усилено, за да имат чисто досие и да не се говори много за тях.

— Познаваш Рейнджъра?

— Не лично.

Обадих се на Кони и ѝ обясних за Лула и Танк.

— Можеш ли да ги измъкнеш? — попитах я аз.

— Вероятно. Ще трябва да се обадя на няколко човека. Веднага след това ще ти звънна.

Двамата с Дийзъл се качихме в моя ескейп. Включих отоплението почти на максимум, а спътникът ми си отвори леко прозореца.

— Откъде познаваш Рейнджъра? — попитах го.

Той само сви рамене.

— Чувам разни неща. Предполагам, че Кони ще подкупи някой съдия.

— Малка общност сме. Опитваме се да се държим цивилизовано един с друг. Кони ще помоли за услуга.

Дийзъл изглеждаше спокоен и отпуснат до мен, но знаех, че най-важното за него беше да открие Анни и сто процента мислеше за това.

— Знам, че се тревожиш за Анни — казах аз. — Преча ли ти да направиш това, което трябва?

— Всичко е под контрол. Ще се наложи да тръгна, когато ми се обадят. Дотогава съм напълно на твое разположение.

Кони се обади.

— Задвижих документите. Отивам сега да ги взема и ще се срещнем след половин час пред бюрото за плащане на гаранции. Предполагам, че държат Лула и Танк в участъка.

— Добре. Разбрано. — Обърнах се към спътника си: — Това ще отнеме известно време. Ще имаш ли нещо против да прибереш Боб от къщата на родителите ми и да го заведеш у дома вместо мен?

— Няма проблем. Обади ми се, ако имаш нужда от помощ.

Полицейският участък на Трентън се помещава в бункер от червени тухли в тази част на града, която знае много за престъпленията от първа ръка, а полицейските коли със заповед се държат заключени в паркинг, ограден с бодлива тел. За нещастие, двете с Кони не се класирахме за оградения с бодлива тел паркинг и трябваше да паркираме на улицата, която малко или много беше като супермаркет за скаутите на търговците с крадени автомобилни части. Кони се появи в раздрънкания си Бийтъл, който пазеше само за подобни случаи. Аз пък извадих двете фалшиви антени и големия, инкрустиран с фалшиви диаманти кръст, които държах в жабката.

Окачих кръста на огледалото и залепих антените на покрива. Ако не се вторачваше прекалено от близо, човек можеше да си помисли, че съм пласъор и че много вероятно бих го убила, ако го хванех да се занимава с колата ми.

Вече беше след нормалното работно време, затова трябваше да позвъним. Кони вече се занимаваше с освобождаването им, когато пристигнах. Нямаше много, което да се случва. Беше прекалено късно за гневните изблици на пътя по време на час пик, но и прекалено рано за пиянското домашно насилие. Самотен, тъжен член на гангстерска банда седеше закопчан за един стол, който бе закован за пода. От количеството сополи по ризата му можеше да се предположи, че е бил напръскан със спрей за самозащита.

Приятелят ми Еди Газара беше дежурен.

— Съжалявам за Лула и Танк — каза той. — Не бях тук, когато са ги довели, иначе щях веднага да ти се обадя. Някакъв глупав новак довлече задниците им тук и нямаше какво да се направи, след като вече бяха регистрирани.

— Няма проблем — отвърнах му аз. — Ще ги извадим под гаранция.

Газара отиде до килията за задържани и се върна с Лула и Танк.

— Няма справедливост в този свят — отбеляза приятелката ми. — Мен ме тикнаха в затвора, а онзи гадняр, който ме нарече дебела курва, дори не е тук.

— Той е в болницата, където се опитват да му извадят топките от ноздрите — каза Газара. — Ще му бъдат повдигнати обвинения, веднага щом може да ходи, без да плюе кръв.

— Ами аз? — попита Лула. — Имам драскотини на ръката си, а и ще ми се появят синини. А това тук е чисто нов пуловер, който някой дръпна и му направи дупка.

Танк не каза нищо. Взе си колана, връзките за обувки и сложи в джоба си найлоновия плик с вещите си — портфейл, ключове, дребни монети.

— Има и още лоши новини — каза Газара. — Закарали са на наказателен паркинг една червена файърбърд, която е била паркирана неправилно пред бара на мястото за инвалиди.

— Това е моето бебче! — извика Лула. — И не беше паркирана неправилно! Беше само пет сантиметра над линията. Имаше само пет

сантиметра от нея в проклетото място за паркиране на инвалиди.

Газара ми подаде лист хартия.

— Ето го адреса на наказателния паркинг и данните за колата. Моят съвет е да си я вземете утре, защото приятелката ти вероятно е надвишила и ограничението за алкохол, а с късмета, който има, вероятно ще я върнат обратно тук за шофиране в нетрезво състояние.

Всички се изнесохме от участъка, щастливи да намерим и двете коли все още паркирани до бордюра, непокътнати. Кони отпраши, като се надяваше да хване телевизионното си шоу, а аз натоварих Танк и Лула в моя ескейп.

— Ами ти? — попитах Танк. — С кола ли отиде до бара?

Той само ме погледна.

Не успях да се въздържа да не се усмихна.

— Отишъл си до там със служебния рейндж роувър, така ли?

Танк кимна:

— Рейнджъра ще ме убие.

— Не е необходимо Рейнджъра да узнава за това.

— Той знае всичко — каза Танк. Очите му се бяха втренчили в моите. — *Всичко!*

О, Боже!

— Кой бар изпотрошихте вие двамата?

— „Слай Дог“ — отговори Танк. — Колата е на паркинга до бара.

„Слай Дог“ беше кръчма, в която се отбиваха тези, които отиваха или се връщаха от събитията в Соверин Банк Арена. Интериорът на бара се променяше в зависимост от събитието, което се провеждаше, а аз не бях сигурна какво е било тази вечер. Можеше да е било рок концерт или хокеен мач, или надпревара с огромни камиони. Намираше се точно извън Бърг и беше може би на около километър от апартамента на Лула.

Подкарах по Пери Стрийт към Брод Стрийт и се понесох през центъра на града, като излязох на гърба на арената и на бара. Влязох в паркинга и паркирах зад черния джип.

Лула седеше на мястото до мен, а Танк на задната седалка. Погледнах приятелката си.

— Имате ли някакъв план?

— Хей, Шрек — извика тя назад към Танк, — имаш ли план?

— Предполагам, че трябва да те закарам у дома — отговори той.

— Да — съгласи се Лула. — Би било любезно да го направиш. Може да се наложи да се отбием през дрогерията. Не бих искала да ми свършат... нали знаеш, *каквото и да било*.

Погледнах към Танк в огледалото за обратно виждане. Очите ни се срещнаха и той се усмихна.

Бе станало единадесет часа, докато се прибера у дома. Лампите в апартамента ми не светеха, освен нощната лампа в банята, която хвърляше светлина и към спалнята. Дийзъл и Боб спяха на леглото един до друг. Гостът ми беше гол, доколкото можех да съдя по ръката, която бе праметнал през Боб.

Вмъкнах се в банята и се преоблякох в тениска и боксерки. Отидох на пръсти до другата страна на леглото и се промъкнах до Боб.

— Всичко ли приключи добре? — попита Дийзъл, а гласът му звучеше нежно в тъмнината на стаята.

— Да. Платихме гаранцията и след това двамата заедно се прибраха. Може би звучи странно да го кажа, но беше... хубаво. Мисля, че те наистина се харесват.

— Щастливци!

— Има ли някой такъв и за теб? Някой, когото наистина харесваш?

— Точно сега наистина харесвам теб. И много повече би ми харесало, ако си смените местата с Боб.

— Няма начин!

— Струваше си да опитам — заяви той.

В един часа телефонът му иззвъня. Докато се събудя и разбера какво става, Дийзъл вече беше преполовил разговора си с този, който се обаждаше.

— Не го изпускай от очи — казваше той. — Извикай още някого, ако трябва и ми се обади, ако тръгне нанякъде.

Бях полуседнала, облегната на единия си лакът.

— Какво беше това? — попитах, когато той остави телефона си обратно на нощното шкафче.

— Лу Делвина току-що се е появил. Паркирал е на алеята и се е чесал през цялото време, докато стигне от колата до къщата. Флаш каза, че успял да го види през кухненския прозорец и Делвина бил целият в обриви.

— Бърни!

— Да, така изглежда. Не знам какви са им отношенията, но не изглежда да са приятелски, ако Делвина се чеше така.

Боб се бе преместил от леглото по някое време през нощта и сега имаше голямо празно място между мен и Дийзъл. Той потупа по него.

— Можеш да се преместиш насам — каза.

— Не мисля.

— Топло и уютно е.

— Достатъчно ми е топло.

— Мога да те стопля още повече.

— За бога, — казах аз. — Никога не се отказваш.

— Това е едно от най-добрите ми качества.

Слънцето светеше ярко, когато си отворих очите и видях Дийзъл. Стоеше отстрани на леглото ми, изкъпан, избръснат и облечен в чиста риза.

— Откъде дойде тази чиста риза? — попитах аз.

— Флаш ми донесе някои дрехи тази сутрин.

— Откъде ги е взел?

— Не знам. Не го попитах.

— И си се избръснал. По какъв случай?

— Днес е Свети Валентин. Исках да съм готов, ако изведнъж почувствах романтично влечение към мен.

Свети Валентин!? Как можах да забравя! Измъкнах се от леглото и погледнах часовника. Девет! Въздъхнах тежко.

— Тежка нощ? — попита Дийзъл.

— Не ми се говори.

— Можех да я направя по-добра.

Присвих очи.

— Казах, че *не* ми се говори за това. Чувствам се скапана. Направи ми малко място и престани да ми се усмихваш с тези проклети трапчинки.

Той ми подаде чаша с горещо кафе.

— Просто се опитвам да накарам кръвта ти да се раздвижи. Нашият човек се е размърдал. Лу Делвина е излязъл от къщата си преди десет минути. Флаш го следва. Аз също тръгвам. Искаш ли да се присъединиш?

— Не. Да!

Дийзъл постави ръце на кръста си и ме загледа.

— Да — казах аз. — Дай ми една минута.

— Четиридесет секунди.

Взех някакви дрехи от пода и изтичах в банята. Облякох се и излязох за рекордно кратко време с четка за коса в ръка. Грабнах някаква бейзболна шапка от дрешника и напъхах краката си в ботушите. Дийзъл ми навлече якето, подаде ми още една чаша кафе, излязохме от апартамента и се отправихме по коридора към асансьора.

— Боб! — извиках аз. — Ами Боб?

— Разходил съм го и съм го нахранил. Той е добре. Спи на слънце в трапезарията.

Тръгнахме с корвета на Дийзъл. Той караше. Измъкна се от паркинга и пое на запад по Хамилтън Авеню към Магистрала 1. Качи се на моста за Пенсилвания, а аз погледнах насреща към моста на Уорън Стрийт. ТРЕНТЪН ПРАВИ — СВЕТАТ ГО ПОЛУЧАВА гласеше надписът върху него. Нямах си и най-малка представа какво означаваше това.

— Как така знаеш накъде отиваш? — попитах го.

— Мога да почувствам, че Флаш се движи пред мен. Има няколко човека, с които се свързвам и той е един от тях. Невинаги мога да се свържа с него, но днес чувството е силно. Вероятно, защото е развълнуван от преследването.

— Можеш ли да се свържеш с мен?

— Понякога.

— Значи, не си ми сложил проследяващо в колата?

— Не, не съм. Сложих го в чантата ти. GPS-системата е много по-надеждна, отколкото някакви си други боклуци. Освен ако не вали. Наистина имам проблеми, когато вали. Нищо не работи както трябва в дъжда.

Слязохме от Магистрала 1 и се отправихме на север към Ярдли. Трафикът беше поносим. Дийзъл влезе в Ярдли и спря отстрани на пътя.

— Какво става? — попитах го.

— Изгубих Флаш. Имам чувството, че е след мен.

Набра някакъв номер на телефона си.

— Изгубих те — каза той. Обърна се на седалката си и погледна през задния прозорец. — Да — каза. — Виждам знака. Вземи ми няколко от онези глазираните и кафе. — Погледна към мен. — Всички са спрели да си вземат понички. Искаш ли нещо?

— Същото като твоето.

— Нека да са четири глазирани и две кафета — поръча Дийзъл на Флаш.

Пет минути по-късно, спътникът ми отново се включи в трафика.

— Имаме визуален контакт — обясни той. — В синята хонда сивик пред нас е Флаш. Две коли пред него има черен линкълн с регистрационни номера от Джърси. Предполагам, че това е нашият човек Делвина.

Следвахме Флаш и Делвина още десет минути, като се движехме по път, който вървеше успоредно на река Делауеър. От двете страни на пътя имаше къщи. Смесца от огромни, стари къщи, разположени върху частично горски парцели и малки летни вили. Видяхме черния линкълн да завива в странична крайречна алея и да изчезва зад близо двуметров жив плет. Флаш намали и паркира на банкета една къща по-надолу. Ние паркирахме зад него и излязохме от корвета. Той ни посрещна на половината път между двете коли с кафетата и поничките.

— Не мисля, че се познавате — каза Дийзъл. — Флаш, това е Стефани. Стефани, Флаш.

Мъжът беше може би метър и осемдесет, с направена на бодлички червена коса и с куп диамантени обици на ушите си. Беше слаб и добре сложен и човек можеше да си помисли, че е гимназист докато не го погледнеше по-отблизо и не видеше леките бръчки около очите му. Носеше дънки, маратонки и скиорско яке с цял наръч билети за лифта, окачени на края на ципа му. Предположих, че живее в пансион.

Взех една поничка и кафето и си помислих, че наистина би било добре, ако това беше просто едно светско събиране. Постояхме малко там, докато си изпием кафетата и изядем поничките, и чакахме да

видим дали линкълнът оставяше или вземаше някого. Минаха петнадесет минути.

Дийзъл изпи кафето си и сложи чашата си в празната торба от поничките.

— Време е да започваме работа — каза той.

Флаш смачка своята чаша и също я пусна там. Аз излях останалото ми кафе и изхвърлих чашата в торбата.

— В линкълна имаше двама човека — обясни Флаш. — Делвина и шофьорът. Делвина се прибра сам предната вечер и паркира в гаража. Тази сутрин, линкълнът го взе. Шофьорът прилича на стар културист.

— Би било по-добре, ако можем да го направим по тъмно — каза Дийзъл, — но не искам да чакаме толкова дълго.

Стояхме пред вратата на съседите на Делвина. Беше огромна къща в колониален стил, с дървен покрив и кедрова облицовка на стените, нямаше алея с врата, нито плет, който да пази от любопитни погледи. В къщата не светеше. По алеята имаше неизчистен сняг. Не се забелязваха следи от гуми. Пътеката не беше посипана със сол или почистена. Беше ясно, че никой не живееше тук по това време на годината. Между двете къщи имаше пространство с дървета, което беше широко около десетина метра.

— Няма никого в тази кедрова къща — казах аз. — Можем да се промъкнем покрай дърветата и да разгледаме.

Дийзъл заключи корвета с дистанционното и тръгнахме през имота на кедровата къща, докато можеше да се види тази на Делвина през растителността. Влязохме сред дърветата, за да можем да имаме по-добра видимост, като се опитвахме да се скрием зад рядко разположените вечнозелени растения.

Къщата на Делвина беше огромна и безформена. На два етажа. Имаше гараж за четири коли, но линкълнът беше паркиран на кръговата алея пред къщата. От тази страна нямаше много прозорци — един малък горе и един малък долу. По всяка вероятност, бани. Интериорните външни щори, подобни на тези в плантациите, бяха плътно затворени. Още един прозорец на горния етаж с драпирани пердета. Без съмнение, спалня. Огромна замръзнала ливада се простираше между двете къщи.

— Трябва да я огледаме отвътре — каза Дийзъл. — Трябва да разберем колко хора има.

— Изчакайте тук — отвърна Флаш. — Това е работа за Флашман.

Той изтича през поляната, залепи се за сградата и остана заслушан.

— Скоростта неговото Неназоваемо нещо ли е? — попитах аз.

— Доколкото знам, той не е от Неназоваемите. Просто тича бързо.

Флаш се запромъква около къщата, като на интервали спираше и се заслушваше, докато гледаше към прозорците. Зави зад един ъгъл и изчезна, а двамата с Дийзъл зачакахме търпеливо. Минаха пет минути и търпението ми започна да се изпарява.

— Успокой се — каза моя спътник. — Той е добре.

Няколко минути по-късно Флаш се появи и спринтира през поляната обратно при нас.

— Делвина и шофьорът му са вътре. И двамата са покрити с обриви. Намазани са с нещо като бял крем, но очевидно не им помага. Анни е там. Изглежда добре, освен че и тя е с обриви. На глезена си има гривна с дълга верига, която е прикачена към нещо в друга стая. Мисля, че е будоар. Не мога да съм напълно сигурен от мястото, където бях. Всички са в задната част на къщата в голямата всекидневна, към която е и кухнята. Там има още един човек, който е окован. Мисля, че трябва да е Бърни. Никога не съм го виждал лично, но съм виждал негова снимка и мисля, че е той. Не успях да видя родилното му петно, защото той също е покрит с обриви, а по лицето му има бял крем.

— Това е странно — отбеляза Дийзъл. — Защо Бърни сам ще си причини обриви?

— Не знам — отвърна Флаш, — но тези хора не са щастливи. Всички говорят едновременно, ръкомахат и се чешат.

— Има ли още някой в къщата? — попита партньорът ми.

— Не и който да можех да видя.

— Трябва да вляза в къщата и да изведа Анни и Бърни — каза Дийзъл. — Не искам да влизам с гръм и трясък и да рискувам някой да бъде наранен. Нужно ми нещо, което да им отвлече вниманието.

Вече знаех защо бях поканена.

— Предполагам, че ще трябва аз да го направя — казах.

Дийзъл ми подаде ключовете от корвета.

— Разиграй сценката дама в беда. Ако успееш да ги привлечеш към предната част на къщата, ние ще можем да влезем отзад.

Изтичах до колата и седнах зад волана. Изчаках, докато вече не се виждаха коли, заобиколих сивика и рязко завих надясно към алеята на Делвина. Имотът нямаше врата, но живият плет беше изрязан под формата на колони от двете страни на входа на алеята. Преднамерено накарах корвета да се хлъзне и да помете изкастрената колона на Делвина и наместих колата доста навътре в двора. Преборих се с въздушната възглавница и се измъкнах от леко смачканата кола.

Залепих си, каквото се надявах да изглежда, зашеметено изражение на лицето и се запътих по алеята към къщата. Бях на половината път, когато вратата се отвори и шофьорът на Делвина се вторачи в мен.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той.

Положих всички усилия да накарам долната си устна да затрепери и се замислих за тъжни неща като убийства на пътя и останали в пекарните невзети торти за рожден ден, и успях да накарам нещо като сълза да се спусне по бузата ми. Истината е, че сълзата беше предизвикателство, но треперенето беше лесно. Започваше от коленете и само си проправяше път нагоре. През една по-добра част от живота си бях чувала истории за Лу Делвина и всички те бяха свързани с много кръв.

— Не знам какво се случи — казах аз. — Изведнъж колата се хлъзна и аз се у-у-ударих в плета.

Делвина се появи зад шофьора и сърцето ми скочи в гърлото.

— Какво, по дяволите, се е случило с оградата ми? — изкрещя той.

— Тя се е ударила в нея — обясни другият.

— Мамка му! Знаеш ли колко е трудно да се отгледа жив плет с такъв размер?

— Наистина съжалявам — казах аз. — Трябва да съм попаднала на заледен участък на пътя.

Делвина крачеше енергично надолу по алеята, размахал ръце и с глава наведена напред. Той беше шестдесетгодишен, кривокрак, с гъста черна коса и черни, рунтави вежди. Беше трудно да се каже

какъв е нормалният цвят на кожата му, тъй като беше зачервена от обривите и бяла от мехлема, под който изглеждаше лилава.

— Изобщо не вярвам на това, мамка му — каза Делвина. — Има ли още нещо, което може да се обърка? Цялата тази седмица е скапана.

И като измарширува покрай мен, отиде директно при живия плет.

— О, боже! Само *погледни* това! — възкликна той. — Едно от растенията е напълно потрошено. Тук ще остане огромна дупка, докато отново порасте.

Някак си успях да се преборя със слабостта в коленете си, тъй като имах възможността да изкарам навън и двамата и знаех, че не са въоръжени. Може би някой кобур на глезена, но това не ме тревожеше чак толкова много. Бях виждала ченгета да се опитват да си извадят пистолетите от подобен кобур и бях наясно, че това включва много псуване и подскачане на един крак. Изчислих, че докато Делвина успее да извади пистолета на глезена си, аз отдавна щях да съм избягала надолу по пътя. В действителност, беше ми много трудно да не го гледам подозрително или ядосано, защото бях положила толкова много усилия да пусна поне една сълза, а никой дори не я бе забелязал. Имам предвид, че не всеки ден мога да направя това нарочно.

— Шофьорът се беше присъединил към Делвина.

— Може би бихте могли да го присадите или нещо от сорта — каза той. — Нали знаете, една от онези присадки.

— Исусе Христе, жена ми ще се размърди за това. Това ще разруши цялата ѝ репутация в градинарския клуб, ако не успеем да го оправим. — Делвина бе положил ръка под ризата си и отпред на панталона си. — О, човече, имам обриви отвътре и отвън. Кълна се в Бога, че ще е по-добре просто да ме застреляш.

— Това е от онези — каза шофьорът, като се почесваше по задника. — Те са ни направили някаква магия. Казах ви да ги изхвърлим в река Делауеър.

Делвина погледна назад към къщата.

— Може и да си прав. Взе да ми писва от тях. А и започвам да си мисля, че онази прочувствено-емоционална дамичка няма това, което ни трябва.

Двамата с шофьора му се запътиха към къщата, а до този момент не бях получила никакъв знак от Дийзъл — мистичен или не, че хоризонтът е чист.

— Хей, — провикнах се аз след Делвина. — Ами колата ми?

— Какво за нея? — попита той. — Не върви ли? Не ми изглежда чак толкова зле.

— Имате мобилен, нали? — поинтересува се шофьорът. — Обади се на клуба си. Ще получиш нов корвет. Предполагам, че членуваш в клуб. Нещо като AAA^[1] или подобен.

— Дясната страна на колата беше само одраскана, а предният фар беше хлътнал навътре. Парчета от плета се бяха забили във фаровете и в леко смачкания капак. Седнах зад волана и форсирах мотора.

Делвина и шофьорът му бяха поставили ръце на кръста си и ме наблюдаваха, все едно бях още една пъпка върху задниците им. Беше студено, а те бяха само по ризи. Не бяха ентусиазирани да играят ролята на домашни механици. За късмет, те бяха пълни шовинисти, които не можеха да видят нищо друго в мен, освен една глупава, празноглава красавица. Ако Флаш се беше забил в оградата, никой от двамата нямаше да излезе от къщата без деветмилиметровия си пистолет, натикан в кобура отзад на кръста им. Все пак, аз изпитвах търпението им и беше само въпрос на време преди да се усетят и да посегнат към кобурите на глезените си.

С едното си око наблюдавах Делвина, а с другото гористата местност зад него. Накрая Дийзъл се появи и вдигна палеца си нагоре. Кимнах му леко и изпуснах въздишка на облекчение.

— Прав сте — казах на Делвина. — Мисля, че колата е добре. Съжалявам за оградата ви.

Внимателно дадох на заден, смених скоростите, изтъркалях се надолу по алеята и обратно на пътя. Бях впила зъбите си в долната си устна и задържах дъха си. Клончета от плета летяха от решетката, а предната дясна гума издаваше стържещ звук, но аз продължавах да карам, докато не се скрих зад един завой на пътя.

[1] AAA (the American Automobile Association, Inc.) — Американска Автомобилна Асоциация, сдружение на кооперирани автомобилни клубове, като всеки един клуб от сдружението е независима организация без стопанска цел, която е основана и регистрирана в щата, където е учредена, и се ръководи от борд на директорите. За да са членове на асоциацията, всеки клуб се съгласява

да предоставя определен стандарт на услугите на своите членове, както и на останалите членове на асоциацията. — Б.пр. [↑](#)

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спрях до банката на улицата и зачаках. След няколко минути синята хонда сивик се появи в полезрението ми. Дийзъл излезе и изтича към мен.

— Добре ли си? — попита ме той.

— Да. Анни и Бърни с вас в сивика ли са?

Партньорът ми извади клонче от плета, заседнало в чистачката.

— Да. Тази кола може ли да се кара?

— Дясната гума стърже.

Той я провери и изтегли едно голямо парче от плета иззад колелото.

— Това би трябвало да помогне — каза. — Скачай от другата страна. Аз ще карам.

Изпълях до пасажерското място, а Дийзъл седна зад волана. Излезе на пътя, кара няколко километра, след това направи обратен завой. Флаш направи същото. Дийзъл му махна и той тръгна пред нас. Профучахме покрай къщата на Делвина и се върнахме по същия маршрут, през моста и оттам в Джърси.

— Доколкото мога да кажа, Делвина не знае за апартамента на Анни — каза спътникът ми. — Ще заведе Анни и Бърни там, за да се прегрупираме.

— Бърни сам ли си е причинил тези обриви?

— Очевидно е излязъл извън контрол и е заразил всички наоколо, включително и себе си. Нямах възможност да разбера повече от това.

Минахме през града, паркирахме в подземния гараж и взехме асансьора до апартамента на Анни. Дийзъл отвори вратата, а аз се обърнах, погледнах Флаш и направих гримаса. Лицето му се покриваше с пъпки.

— О, по дяволите! — Бърни се обърна към Флаш. — Наистина съжалявам. Не го правя нарочно, кълна се. Обривите просто изтичат от мен.

Флаш се почеса по корема.

— Появяват се навсякъде. Какво да правя?

— Стой далече от Бърни и се намажи с кортизонов крем — посъветва го Дийзъл.

Флаш изтича надолу по коридора и натисна копчето на асансьора.

Бърни влезе в апартамента на Анни, като накуцваше.

— Имам пъпки и по стъпалата — каза той на Дийзъл. — Имам навсякъде. Трябва да ми помогнеш. Не искам никога вече да видя и една пъпка.

Стоях, колкото се може по-далеч от Бърни. Бях в коридора, който водеше към спалнята и наблюдавах всички останали, които бяха във всекидневната.

— Ами Анни? — попита партньорът ми. — Ще я оставиш ли на мира?

— Бях прикован за нея цели два дни. Не искам никога повече да я виждам.

— Мислех, че сме изградили връзка — обади се тя.

Бърни се почеса по ръката.

— Да, може би. Предполагам, че си добре. Не знам. Не мога да мисля нормално. Искан ми се да се накусна в студена вода или нещо подобно.

— Говорих с Бети — казах на мъжа. — Тя би искала да си остане омъжена, но има някои изисквания.

— Каквото и да е! Боже, погледни това! Имам пъпка дори под нокътя на пръста си!

— Ще те заведа у дома и ще ти намеря някакъв мехлем — каза Дийзъл, — но първо трябва да разбере за Делвина. Как успя да ви хване и двамата с Анни?

— Бях полудял — обясни Бърни. — Опитвах се да стигна до Анни, но ти я беше преместил от къщата ѝ и аз не можех да я намеря. Така че стигнах до идеята, че може би тя е оставила нещо, което би могло да ми даде някаква следа. Нали знаеш, нещо като адрес, написан на тефтер. Случва се през цялото време по телевизията. Проблемът беше, че влязох с взлом в дома ѝ и се натъкнах на двама тъпаца, които обръщаха мястото с главата надолу. Толкова съм глупав. Просто сам им се наврях в ръцете.

— Делвина е бил първоначалният собственик на огърлицата — обясни Анни. — Дочухме да си говорят с шофьора му и навързахме историята. Колието имало гравирана на гърба си банкова сметка. Изглежда Делвина е бил разследван за данъчни измами и не искал огърлицата да бъде намерена в някой от неговите имоти, затова я подарил на приятелката си. Когато разбрал, че я е заложила, само дето не получил припадък. — Анни започна да се чеше по ръката, след това спря наред почесването и пхна ръцете в джобовете си. — Бил стигнал наистина близо до намирането на колието, но по някаква причина собственикът на заложената къща решил да инсценира обир. Затова, разбира се, Делвина тръгнал да търси мен.

— Беше си чисто лошо стечение на обстоятелствата, че попаднах там — започна Бърни. — Те не намериха бижутото в къщата на Анни, но тъй като влязох с взлом, те решиха, че имам някаква връзка с нея. И след това се разтърсиха и намериха номера ѝ в моя мобилен телефон. Така че един от хората на Делвина ѝ се обади и се представи за мен.

— Той почти звучеше като теб — вметна Анни. — Каза, че има да ми съобщи нещо важно. Надявах се, че си се успокоил и че желаеш да поговорим. Не можех да изпусна тази възможност.

— Анни не искаше да ходи някъде надалеч, затова се разбраха да се срещнат в едно кафене на една пресечка от апартамента. Когато тя пристигна там, те я отвлякоха — допълни Бърни.

— Защо не си си взела чантата — попитах аз.

— Точно се бях поразхождала за няколко минути — обясни Анни. — Имах само някакви пари в джоба с ключовете, а си мислех, че съм си взела и телефона, но той вероятно е изпаднал от джоба ми някъде. Не мислех, че ще ми трябва нещо повече от това.

— Отведоха ни в лятната къща на Делвина до реката — каза Бърни. — Беше събота вечер. Завързаха ни с веригите и аз направо полудях, така всички се изринаха, включително и аз. След това Делвина и двамата му главорези си събраха нещата и си тръгнаха. Предполагам, че не знаеха какво да си мислят за обривите. Тогава, на следващата сутрин, Делвина и някакъв друг се появиха отново и започнаха да ни разпитват за огърлицата, но всеки път, когато се доближаваха до нас, обривите им ставаха все по-зле и много скоро те вече не можеха да издържат на сърбежите и си тръгнаха. Хубавото беше, че ни бяха приковали близо до банята и веригата бе достатъчно

дълга, за да можем да стигаме до хладилника в кухнята. Върнаха се тази сутрин и след това вие ни спасихте.

— Какво се случва с последните ми пет случая? — попита Анни.
— За всички ли ще има по един хубав Свети Валентин? Вече на път ли са да срещнат вечната си любов?

— Не знам за вечната любов — казах аз, — но съм почти напълно убедена, че всички ще изкарат един хубав Свети Валентин. Освен Албърт Клафън. Той остана последен.

— О, господи! — възкликна Анни. — Вече е късно.

— Не се тревожи. Имам план. — Погледнах към Бърни: — Ти престана да се чешеш.

— Прекалено съм уморен, за да се чеша.

Много лошо, че се беше уморил. Нямаше да имам нищо против да го заведе при някои мои познати, за да получат по някой и друг обрив. За начало, бившият ми съпруг Дики Ор и моят най-голям враг Джойс Барнхард.

— Ще те заведе у дома при жена ти — каза Дийзъл на Бърни. — Ще те оставя на тротоара и от там нататък зависи от теб.

— Нищо подобно няма да направиш — заяви Анни. — Ще го закараш до някоя дрогерия, за да може да купи картичка за Свети Валентин и кутия бонбони. А след това всички заедно ще отидем у тях и ще се уверим, че нещата между него и Бети ще потръгнат гладко.

Анни имаше добри намерения, но започвах да си мисля, че идва от планетата Ик!

— Чух това! — прошепна Дийзъл.

— Не си!

— Чух го!

— Аз само си го помислих!

— Е, и?

— Почти обяд е — казах на Анни и Дийзъл. — Можете да ме оставите при апартамента ми на път за дома на Бърни в Хамилтън. Трябва да нагледам Боб и да си взема колата. След това трябва да проверя дали Лула има нужда от транспорт до наказателния паркинг, за да си вземе файърбърда. А и искам да проверя как вървят нещата с Джийни, Шарлийн и Лари Бърлю. И последно, но не по важност, имам план за Клафън и сестра ми. Мисля да им кажа, че ще се омъжвам и искам те да са ми кумове. Ще кажа на родителите и на баба ми същото

нещо. Тогава всички ще се съберат в къщата на нашите. Ще извикаме мирови съдия и в последния момент ще си разменим местата с Валъри и Албърт Клафън. Страхувам се, че ако не излъжа всички, някой ще се изпусне пред Клафън и той ще се окаже на първия самолет за Буенос Айрес.

— Превъзходна идея! — съгласи се Анни. — Аз мога да помогна с мировия съдия и документите. Имам много добри връзки точно за тези неща.

Дийзъл ме погледна.

— А кой ще бъде мнимият младоженец?

— Ще се наложи да си ти. Единствено ти си ми на разположение днес.

— Ще получа ли първа брачна нощ?

— Опасявам се, че не — отговорих му.

— Ще видим — отвърна ми той.

— Имаме много неща за вършене — прекъсна ни Анни. — Трябва да се раздвижим. Можем да вземем моята кола. Няма да можем да се съберем всички в корвета на Дийзъл.

Обадих се на Валъри веднага щом се прибрах в апартамента си.

— Днес следобед ще се омъжвам — съобщих ѝ аз. — Искам ти и Албърт да сте ми свидетели.

— Мили боже! — възкликна сестра ми. — Това е толкова неочаквано. За кого ще се омъжваш?

— Дийзъл.

Мълчание.

— Ехо! — извиках аз.

— Убедена ли си, че искаш да се омъжиш за него?

— Да! Можете ли да дойдете на церемонията?

— Разбира се — отвърна Валъри. — В колко часа?

— Четири и ще се омъжвам в дома на нашите.

— Мама знае ли?

— Все още не.

— О, боже!

— Може би не трябва да ѝ казваме — предложих аз. — Може би просто трябва да се появим там.

— Това звучи доста по-добре — съгласи се сестра ми. — Ако ѝ дадеш четири часа време, тя ще наеме фирма за организиране на

тържества, оркестър, ще украси цялата къща с цветя и ще покани поне двеста човека.

— Да, но ще мога да разчитам на теб и Албърт да сте там, нали?

— Със сигурност! Бременна ли си?

— Ами, може би.

— Това ще е страхотно. Ще можем да си отглеждаме заедно децата.

— Не казах, че със сигурност съм.

— Знам и няма да кажа на никого. Гроб съм!

— Благодаря, Вал.

Боб беше в кухнята и ми се усмихваше.

— Изтрий тази глупава усмивка от лицето си — наредих му аз. — Не можеш да заблудиш никого. Изял си ми дивана. Във всички възглавнички има огромни дупки и целият им пълнеж се показва навън.

Върху едната му устна имаше полепнало пухче. Махнах го от там и го пуснах на пода при останалите големи топки от пълнежа.

— Надявам се, че това ще проработи — споделих с Боб. — Алтернативата е бутафорен пистолет, но не мисля, че ще изглежда добре в сватбения албум на Вал.

Изведох кучето на разходка около блока. След като си свърши работата, отидохме с колата до агенцията за гаранции.

Когато влязох, заварих Лула и Кони сгушени една до друга.

— Погледни тази огромна кутия шоколадови бонбони — каза Лула, докато посягаше към голям карамелен бонбон. — Получих ги от моето сладурче за Свети Валентин. Това ще е най-хубавият ден на влюбените, който някога съм имала.

Двете бяха поставили огромното червено сърце върху бюрото на Кони. Капакът беше махнат, а кутията бе наполовина празна.

— По-добре си вземи някой бонбон, преди да са свършили — подкани ме Кони. — Решихме, че това ще ни е обядът.

— Кое е сладурчето, което ти ги е изпратило? — попитах Лула.

— *Голямото* сладурче — отговори ми тя. — А и аз си имам само едно сладурче в момента. Той е моята страхотна, огромна порция изпепеляваща любов. Не мислиш, че Рейнджъра ще го убие, нали?

— Двамата с Танк са като братя.

— Да, но си спомни как в *Кръстникът* се отърваха от бедния Фредо.

— Рейнджъра няма да се *отърве* от Танк.

Подозирах, че цялата история със затвора щеше да се стори на Рейнджъра доста забавна.

— Какви са плановете за днес? — попита Лула.

— Ще отида да проверя Джийни, Шарлийн и Лари Бърлю. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се, че да! Може да подишам малко чист въздух след всичките тези бонбони, които изядох. Вече ми се повдига. И какво е това отвратително нещо в средата на челото ти? Непрекъснато го чешеш. И имаш още едно в средата на бузата си.

Изтичах до банята и се погледнах в огледалото. Имах пъпки! Гадост! Двойна гадост!

Първо се отбихме в дрогерията за някакъв мехлем. Втората ни спирка беше в Службата за регистрация на превозни средства. Шарлийн беше зад гишето и цялата сияеше. Помаха ни, когато ни видя, и ние прередихме опашката.

— Извинете ни — обясни Лула на групата недоволни. — Изпълняваме поръчка на Купидон. А вие трябва да се замислите по отношение на враждебността си или малкият херувим няма да дойде при вас тази година.

— Искам отново да ти благодаря, че гледа децата — каза Шарлийн.

— Няма защо. Просто исках да се убедя, че всичко ще е наред.

— По-добре е от всякога — продължи тя. — Какво ти е на лицето?

— Виж сега, не е ли чудесно? — попита Лула, докато излизахме от сградата. — Това не ти ли стопля сърцето някак? Казах ти, че любовта витае във въздуха.

Следващата ни спирка беше месарският магазин на Лари Бърлю.

Когато влязохме, той обслужваше някакъв клиент, затова с Лула застанахме отстрани. Погледнах към кафенето през улицата и видях Джет да ми маха. Усмихна ми се и вдигна палеца си нагоре. Отвърнах ѝ със същия жест.

Клиентът си тръгна и аз пристъпих напред.

— Как мина вечерята? — попитах Бърлю.

— Беше страхотна. Месото беше перфектно. И го сервирахме с малки морковчета и пресни картофи. А снощи си приготвихме агнешки ребърца и беше сензационно!

— Да, а ти получи ли нещо? — попита Лула.

— Разбира се — отвърна Бърлю. — Имаше достатъчно за всички. Дори ни остана.

Лула ми хвърли един поглед.

— Ще се наложи Дийзъл да си поговори с него на четири очи.

— Направил съм резервация за ресторант за Джет и мен за довечера — каза Бърлю. — Свети Валентин е.

Той се взря по-отблизо в мен.

— Да не би да имаш обрив? Нали знаеш, че обикновено се дължи на алергична реакция към нещо. Да си яла наскоро миди?

— Да си изкарате приятно довечера — отвърнах аз, като усилено се опитвах да не разчеша пъпката върху челото си. — Обади ми се, ако имаш нужда от още някаква помощ.

— Този да не е смахнат или какво? — попита Лула, докато се наместваше в ескейпа. — Тази Джет е щастливка. Не всяко момиче получава мъж, който толкова добре разбира от месо.

Погледнах се в огледалото за обратно виждане и се намазах с още мехлем.

Беше работен ден и Джийни би трябвало да е във фабриката за копчета, което значеше, че нямаше как да се видя с нея, затова се опитах да я намеря на мобилния ѝ.

— Да? — каза тя.

— Стефани Плъм е — представих се аз. — Само проверявам дали всичко е минало добре. Защо не чувам никакви машини около теб?

— У дома съм, с най-гадния махмурлук в световната история.

— Как мина снощи?

— Мисля, че мина добре. Не си спомням много, но той беше все още тук, когато се събудих тази сутрин, така че това е много добър знак, нали?

— Точно така.

— Оказа се, че той не е девствен, но че и няма чак толкова много опит, затова гледахме филма заедно и опитахме част от нещата. След това мисля, че сме заспали. Както и да е, тази сутрин ми изпрати цветя и довечера отново ще излизаме.

— Леле, това е страхотно, Джийни. Наистина се радвам за теб.

— Да, и аз се радвам, но сега ще затворя и отивам да повръщам.

— Мисля, че Боб има нужда да отпразнува всичките тези любовни глупости с една огромна порция пържени картопки — каза Лула. — Той се държа като едно наистина добро куче, докато седеше тук отзад, но изглежда гладен.

— Сутринта изяде един цял диван.

— Е, добре, тогава аз се нуждаю от огромна порция картопки. Необходими са ми някакви въглехидрати и мазнини, за да неутрализирам всичкия този шоколад, който изядох.

Спрях с колата пред прозореца на Клък-ин-а-Бъкет и поръчах огромна кутия пържени картофи, две соди и чийзбургер за Боб. Паркирах на паркинга пред заведението и подхвърлих сандвича на кучето.

Дийзъл спря до мен, излезе от корвета и се надвеси над прозореца ми.

— О, Господи, това на челото ти да не би да е обрив? Скъпа, той е *огромен*.

— Ти имаш ли?

— Не — отвърна той. — Моята имунна система е изключително силна.

— Добър е — отбеляза Лула. — Намира те дори и без да ти се обади по телефона. Прилича на един бял Рейнджър.

— Имам бръмбар — обясних на Лула.

— Искаш да кажеш подобно на онези джаджи на Джеймс Бонд? Като, когато вземаше разни неща от един от онези мъже, с азбучните имена. Кой е той? Ем? Кю? Зет?

— Има ли някой специален от Неназоваемите, който ти прави бръмбарите? — попитах Дийзъл.

— Не. Купих малкия дявол по интернет. И-бей. На много добра цена. Бил използван само веднъж от някакъв, който мислел, че жена му

изневерява. Исках да знаеш, че Анни е уредила всичко. Мировият съдия ще бъде в къщата на родителите ти точно в четири.

Лула спря да яде картофките си.

— Я ми обясни какво става?

— Дълга история — отвърнах аз. — Кратката версия е, двамата с Дийзъл ще се престорим, че се женим, за да можем да хванем Клафън да се ожени за Валъри.

— Морели знае ли за това?

— Ние само се преструваме.

— Дори няма да питам дали Рейнджъра знае. Горкият стар Дийзъл ще бъде мъртъв, ако Рейнджъра узнае.

Погледнах към Дийзъл.

— Може би — каза той, — но не е вероятно. Трудно е да бъда убит. Нали не трябва да се обличам официално за цялата тази бутафория?

— По-добре да ме поканиш — вметна Лула. — Наистина ще се газирам, ако се омъжиш, без да си ме поканила. А ако искаш да запазиш работата си, добре е да поканиш и Кони.

— Това не е истинска сватба — обясних аз.

— По дяволите, не ми пука. Измислена. Истинска. Все пак е сватба. Ще има ли торта?

— Няма торта.

— Каква е тази долнопробна сватба, която няма торта?

— Права е — казах на Дийзъл. — Би трябвало да вземем и торта.

— Виждам, че трябва да се заема с това — обяви Лула. — Ето какво ще направим. Остави ме в офиса, а аз ще взема Кони и двете ще купим тортата. Тогава ти, Дийзъл и Боб ще можете да отидете да посрещате гостите, защото вече е почти четири.

— Няма да има никакви гости — обясних аз. — Това е сватба в тесен семеен кръг.

— Каквато и да е — каза Лула. — Да тръгваме.

— Как мина с Бърни? — попитах Дийзъл на път за дома на родителите ми.

— Събраха се отново с Бети. Поне за известно време. А и той изгуби способността си да кара хората да се обриват. След като Клафън се ожени, всичко ще е изпълнено и ще можеш да си получиш Анни.

— Вероятно обвиненията ще са отпаднали, докато я заведе. Ако не са, ще направя всичко необходимо, за да я пуснат отново под гаранция, така че да не влиза в затвора.

— Оценявам го — каза Дийзъл. — Тя е от планетата Ик, но все пак е добър човек.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ама че изненада — каза майка ми, когато Дийзъл, Боб и аз влязохме през вратата. — Ще останете ли за вечеря? — Очите й се разшириха: — Какво е това на челото ти?

— Обрив, а и само се отбихме да ви видим.

— Ти не се обриваш — отбеляза майка ми. — Не си спомням някога да си имала пъпки.

Баба влетя откъм кухнята.

— Я виж ти! Това е онзи, големият! Не е ли това наслада за очите?

— Благодаря — отвърна Дийзъл.

Смушках го с лакът.

— Тя говори за Боб.

Зад нас се чу трясането на вратата на кола и Мари Алис изприпка в къщата. Следваха я Анджи, Албърт и Валъри с бебето на ръце. Всички бяха официално облечени.

— Мили боже! — възкликна майка ми. — Какво става?

— Каза ли й вече? — попита ме сестра ми.

— Не. Току-що пристигнах.

— Е, кажи й! — настоя Валъри. — Това е толкова вълнуващо!

Звънецът иззвъня. Беше Анни с мировия съдия.

— О, господи! — каза, когато видя челото ми.

Самата тя беше в пъпки от главата до петите, но те завяхваха, и тя беше колкото намазана с мехлем, толкова и с грим.

Баща ми беше във всекидневната и гледаше телевизия. Той увеличи звука и се опита да остане незабележим в стола си.

Погледнах към Дийзъл, който се поклащаше на пети и се усмихваше.

— Давай, скъпа — подтикна ме той. — Кажи им щастливата новина.

— Точно щях да го направя — отвърнах му аз.

— Какво? — попита баба. — Какво?

— Дийзъл и аз решихме да се оженим... днес.

Майка ми пребледня и се прекръсти.

— Света Дево, майко божия...

— Ами Джоузеф? — попита баба.

Можех да почувствам как паниката се надига към гърлото ми.

Погледнах към Дийзъл за помощ.

— Той е извън града — каза само *годеникът* ми.

Аз неволно издадох звук, все едно някой ме души.

— Гррр...

— Това беше всичко, което можах да измисля — прошепна спътникът ми. — Не ме бива за подобни глупости.

Майка ми дълбоко си пое въздух.

— Бременна си! — заяви тя.

— Не!

— Това не е ли страхотно? — гърлено каза Вальри. — Две нови бебета!

Сега вече и баща ми стана на крака.

— Бебета? Кой ще има бебета?

— Стефани — поясни сестра ми. — Тя ще има бебе и ще се омъжва.

Баща ми беше объркан. Огледа стаята. Джо го нямаше. Рейнджъра го нямаше. Очите му се спряха върху Дийзъл.

— Не и психото! — каза той.

Дийзъл въздъхна дълбоко.

Баща ми се обърна към майка ми.

— Донеси ми ножа за месо. И се увери, че е остър.

Звънецът отново иззвъня. Лула и Кони се втурнаха вътре с тортата. Беше огромна сватбена торта. На три етажа, с младоженка и младоженец на върха.

— Намерихме я! — обяви Лула. — Мери Бет Крийнски се е изплашила и е отменила сватбата си през уикенда и ние получихме торта на невероятно изгодна цена. „Тейсти Пейстри“ тъкмо щяха да я изхвърлят на боклука. Пристигнахме там точно навреме.

— Това е жълта торта декорирана с лимон между блатовете — поясни Кони.

— Сложете я върху масата в трапезарията — нареди баба. — Добре ли изглеждам за снимките? Косата ми наред ли е?

Снимки! Вал би искала да има сватбени снимки.

— Не се сетих да донеса фотоапарат — признах си аз.

— Не се притеснявай — каза сестра ми. — Аз донесох своя.

— Да, и двете с Кони се отбихме до магазина и взехме едно от онези еднократни неща — продължи Лула.

— Трябва да направиш снимки на булката — заяви баба.

Очите на всички се обърнаха към мен. Тази сутрин бях излязла набързо от нас. Все още бях облечена с дрехите, които грабнах от пода, а на главата си бях сложила бейзболна шапка. И на лицето си имах две огромни пъпки.

— Няма проблем, тиквичке — успокои ме Дийзъл. — Мисля, че изглеждаш... готина.

Представих Анни и мировия съдия, а Албърт Клафън се обля в пот.

— Мисля, че те познавам — каза той на Анни. — Срещали сме се само веднъж и то преди известно време.

Анни му се усмихна:

— Толкова се радвам да те видя отново, Албърт.

Клафън носеше костюм и вратовръзка и подръпна яката на ризата си:

— Не мога да дишам.

— Бързам да се омъжа — провикнах се аз.

— Трябва да се подпишат някои документи първо — каза Анни.

— Албърт, подпиши тук като свидетел. И Валъри. И Стефани тук.

Наблюдавах Дийзъл, докато подписваше.

— Само „Дийзъл“? — попитах го. — Нямаш ли фамилно име?

— Това е всичко, с което разполагам — отвърна ми той. — Името ми е Дийзъл.

— Трябва да отида до тоалетната — оповести Албърт.

— Не! — рязко казах аз. — Ще трябва да стискаш! Всички да си застанат по местата. Валъри, ти застани до мен. Албърт, ти застани до Дийзъл.

Мировият съдия се зае със задълженията си и извади малката си книга с церемонията.

Лула ни направи снимка, а майка ми започна да плаче.

Албърт стоеше като закован на мястото си, лицето му беше бяло, а бузите му бяха обагрени в червено. Дийзъл го сграбчи за гърба на

сакото и го придърпа към себе си, така че четиримата да сме в една редица.

— Готови ли сте да започваме? — попита съдията.

— Да — потвърдих аз, — но трябва да си сменим местата. Всъщност, това ще бъде венчавката на Валъри и Албърт.

Клафън падна на колене, а Дийзъл го изправи обратно на крака, докато все още го държеше здраво за сакото.

Чиновникът започна да чете текста:

— Скъпи, влюбени...

— Прескочете направо на частта с „Да“-то — наредих на съдията.

Той прелисти няколко страници от книгата си.

— Ще повърна — оповести Албърт.

— Пич — каза му Дийзъл, — задръж го.

Албърт отново падна на колене.

— Сватбите ми действат така.

— Чувстваше се добре, докато си мислеше, че ще се женя аз — напомни му партньорът ми. — Просто се престори, че става въпрос за моята.

— Не мога да се преструвам. Не съм добър в това.

— Можем да направим двойна сватба — предложи Валъри. — Едновременно. Тогава Албърт ще се концентрира върху това, че е кум.

Усетих как още една пъпка се появява върху брадичката ми.

— Имам нужда от мехлема си — извиках аз. — Някой да ми донесе малко мехлем.

— Идеята е много добра — вметна Анни. — Вселената ще се почувства много по-спокойна, ако Дийзъл се ожени.

— Аз няма да се омъжвам за Дийзъл! — срязах сватовницата.

— Ей — включи се и партньорът ми, — много жени биха дали всичко, за да ме грабнат.

— Аз не съм от многото жени!

— Без майтап? — каза той, като прехвърли Албърт от едната си ръка в другата. — Можем ли да продължим? Този тук започва да ми тежи.

— Би ли се оженил за мен наистина? — попитах Дийзъл.

— Не завинаги, но за една нощ би било чудесно.

Мили боже!

— Объркан съм! — включи се и баща ми. — Кой се жени?

— Албърт и Валъри — обясних му аз, след което се обърнах към бъдещия си зет: — Ето ги вариантите. Можеш да минеш през цялата церемония с отворени очи или мога да отида да си взема електрошока и да прекараш цялата церемония със затворени очи и превиващ се от болка на пода. Сестра ми отново е бременна и ще направя всичко, за да съм сигурна, че ще се омъжи.

Устата на Албърт беше широко отворена, а очите му бяха изцъклени.

— Ще приема това, като съгласие, че искаш да си с отворени очи. — След което се обърнах към мировия съдия: — Започвайте да четете. И побързайте.

— Вие... — обърна се той към Албърт.

— Да, съгласен е — отговорихме всички в един глас.

— Аз също — каза Валъри.

И Валъри и Албърт бяха женени.

— Хайде да нарежем тортата — предложи Лула.

Баба доприпка с ножа, а ние се скупчихме около тортата. Беше страхотна торта, само дето Боб беше изял цялата глазура от едната страна.

— Така изглежда по-добре — каза баба Мазур. — Имате избор както при месата — бяло или тъмно, само че в случая изборът е с глазура или без.

Изтичах до банята на горния етаж, за да потърся още мехлем.

Дийзъл се появи минутка по-късно с парче торта за мен.

— Това, което направи за сестра ти, беше много мило — каза той.

— Как е Албърт?

— Извън себе си от щастие.

— Мисля, че те са открили истинската любов.

Дийзъл кимна и ми даде малко торта.

— Трябва да тръгвам. Имам ново назначение.

— Толкова скоро?

— Да, но ще се върна. Дължиш ми една нощ.

— *Не* ти дължа никаква нощ.

— Бях готов да участвам в церемонията — опита се да ме придума. — Би трябвало да съм заслужил нещо.

— Какво ще кажеш за бира и пица?

— Все пак е някакво начало — съгласи се той. — И не се притеснявай за Делвина. Превърнах го в крастава жаба.

Звънецът на вратата иззвъня и чух как баба бърза да отвори.

— Стефани — извика тя от подножието на стълбището. — Тук има един куриер за доставка, който носи цял наръч цветя за теб. Момчето каза, че две от доставките трябвало да бъдат доставени в апартамента ти, но аз му обясних, че ще си ги получиш тук.

Слязох долу, а Дийзъл вървеше след мен. Взех трите кутии от баба.

В първата имаше една-единствена червена роза със стъбло с перфектна дължина. Нямахте картичка.

Втората съдържаше дузина жълти рози, а съобщението върху картичката гласеше: *С ОБИЧ. ДЖО.*

В третата имаше букет от маргаритки. Ръчно надписаната картичка гласеше: *СВЕТИ ВАЛЕНТИН НЕ СТРУВА, ОБИКНОВЕНО.*

Денят на Свети Валентин тази година наистина си струваше, ми мина през ума.

Почувствах как някой постави лека целувка върху тила ми и се извърнах към Дийзъл, но единственото нещо, което видях зад себе си, беше чинията с парчето торта, поставена върху последното стъпало на стълбището.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.